

Ieromonah SAVATIE BAȘTOVOI

Diavolul este politic corect

Redactor: Elena Marinescu Coperta: Ierom. Savatie Baștovoi

© Ierom. Savatie Baștovoi e Editura Cathisma, pentru prezenta ediție, București, 2010

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAVATIE BAȘTOVOI, IEROMONAH Diavolul este politic corect ieromonah Savatie Baștovoi. București: Cathisma, 2010 ISBN 978 - 973 - 88443 - 7 - 7

Din „profețiile” lui Bertrand Russel

„Reducerea numărului populației este un bine necesar pentru dezvoltarea lumii”.

„Până acum războiul n-a avut un efect prea mare asupra creșterii populației, care a continuat pe parcursul a două războaie mondiale. Poate că războiul bacteriologic ar fi mai eficient. Dacă la fiecare generație s-ar răspândi în lume o ciumă neagră, supraviețuitorii ar putea să procreeze liber fără ca, totuși, să populeze prea mult planeta. Poate că această stare de lucruri este neplăcută, dar ce dacă? Persoanele cu adevărat nobile sunt indiferente la fericire, în special a celorlalți”.

„În mod gradat, prin reproducere selectivă, diferențele congenitale dintre conducători și conduși vor crește până când vor deveni specii aproape diferite. O revoltă a plebei ar deveni la fel de negândita ca și o insurecție

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

organizată a oilor împotriva practicii de a mânca carne de oaie”.

„Dieta, injecțiile și interdicțiile se vor combina, de la vârstă foarte timpurie, să producă acel tip de caracter și tip de credințe pe care autoritățile îl consideră dezirabil și orice critică serioasă a puterii va deveni imposibilă psihologic”.

„Populația nu va cunoaște felul în care i se inoculează convingerile. Când tehnica se va fi perfectat, fiecare guvern care a educat generații de oameni în acest fel va

putea să controleze întreaga populație în mod eficient și sigur, fără a fi nevoie de armate sau poliție... Propaganda educațională, cu ajutorul guvernului, va putea să obțină rezultate într-o singură generație. Există însă două puternice forțe care se opun unei astfel de politici: una este religia, iar cealaltă este patriotismul... O societate științifică nu poate fi stabilă decât sub conducerea unui guvern mondial”.

Bertrand Russell, laureat al Premiului Nobel, în „Impactul științei în societate”, 1953

Șapte răsărituri de soare pentru Iacob Kohner

Iacob Kohner se trezi în aceeași stare de enervare în care adormise. Un oarecare Vik i-a intrat pe blog și l-a atacat mojicește, încercând să-l convingă că fericirea nu există, că e o invenție a proștilor. Iacob Kohner credea în fericire. În plus, era blogul lui și fierbea de mânie la gândul că astfel de oameni ca Vik au pus stăpânire pe lume și o mâna într-o direcție greșită. Și, la urma urmei, cine e Vik? Un nimeni! Un anonim! Un ratat a cărui singură plăcere este aceea de a ataca pe forumuri și bloguri! Iată cine-i Vik! Și nu merită atâta atenție! Iacob Kohner se duse la computer și începu să scrie:

IACOB KOHNER: Stimabile Vik, dumneata ești un om nefericit, pentru că nu crezi în fericire! Ești singurul vinovat pentru starea jalnică

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

În care te afli! Nu mai suport energia negativă pe care o degajă comentariile tale. Și te rog să scrii mai scurt. Nu am timp să citesc toate tâmpeniile. Îmi plac discuțiile civilizate și argumentate. În caz contrar, o să mă văd silit să nu-ți mai aprob comentariile. Îți doresc o zi bună și să crezi în fericire!

Iacob Kohner se duse până la bucătărie și puse de cafea. Vru să-și aprindă o țigară cât fierbea apa, dar înainte de asta se duse la computer. Avea un nou comentariu de la Vik:

VIK: Iacob, nu crezi că tu ești cel care suferă de lipsă de argumente și nu eu? Ți-am zis că sunt camusian? Știi ce

spunea camus? Vei, afla de la mine (ca să nu mai zici că sunt un imbecil care nu are argumente!) camus spunea că sinuciderea e o atitudine filosofică, adică este un răspuns dat la întrebarea dacă viața merită trăită sau nu. acceptă că eu poate sunt unul din cei care aleg mai degrabă să se sinucidă decât să trăiască o viață de rahat.

IACOB KOHNER: Atunci, sinucide-te! Debilule mental!

VIK: doar după ce te conving și pe tine! ps: nu știu care dintre noi doi e mai debil?

Iacob Kohner se tulbură și mai mult la citirea acestor comentarii. Aseară, până să adoarmă, hotărâse să nu mai răspundă

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

provocărilor acestui Vik. Își zise că e un nimeni, un iresponsabil și că, cel mai probabil, nu pune suflet în ceea ce spune. Vorbește de dragul de a vorbi. Iar el suferă. Iacob Kohner nu e un superficial. Orice cuvânt îl reprezintă. Cuvintele, își zicea el uneori, sunt gânduri materializate. Iar gândurile unui om sunt ca și sufletul lui. Cum ți-s cuvintele, așa ți-s și gândurile. Și cum ți-s gândurile, așa ți-e și sufletul.

Bine. Vik nu crede în suflet. Nu mai contează în ce crede Vik. Iacob Kohner i-a mai dat o șansă, dar până aici! Replicile lui necioplite, citatele snoabe din Camus și Russel l-au scârbit pe Iacob Kohner și el nu voia să mai comunice cu acest om. „Auzi, nu se știe care dintre noi doi e mai debil! Tu ești mai debil! Anonim superficial și snob! trânti Iacob Kohner cu pachetul de țigări în masă. M-am săturat! M-am săturat! M-am săturat! îmi doresc ceva frumos și bun! îmi doresc...”

Dar ce își dorea, de fapt, Iacob Kohner? Probabil nici el nu știa. Așa cum nu o știa nimeni în acel oraș.

Soneria îl trezi din gânduri. Merse și deschise.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

bună ziua! Sunteți Domnul Iacob Kohner, fiul lui Iosif și al Rozăi Kohner...

da... Eu sunt, răspunse Iacob Kohner, încercând să

ghicească din priviri motivul vizitei. Nu suporta poștașul cu combinezonul și basca lui galbenă pentru faptul că acesta îi aducea numai vești proaste: amenzi, penalizări și altele asemenea.

— Aveți o citație pe numele Iacob Kohner. Vă rog să semnați.

Iacob Kohner semnă și închise ușa. De obicei semnă și apoi citea. Nu avea rost să spui că nu ești de acord să semnezi. Tot ce venea de la Primărie, de la Poliție sau de la Gardă financiară trebuia semnat. Luă plicul și reveni la cafeaua și țigara lăsate pe masa de lângă geam.

Deschise plicul și începu să citească:

Domnule Iacob Kohner.

Prin prezență vă aducem la cunoștință că, în virtutea Legii nr. 182110, privind întreruperea funcțiilor fizice la persoanele devenite inapte pentru viața socială, mama Dumneavoastră, doamna Roza Kohner, a fost eutanasiată astăzi, 12 aprilie, ora 9.40. Legea a fost aplicată în legătură cu împlinirea de către cetățeană Roza Kohner a vârstei de șaizeci și cinci de ani (considerată a fi

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

vârsta limită până la care o persoană poate fi recunoscută aptă pentru viața socială). Taxa de 202 euro pentru procedura medicală (în care intră și procedura de cremație) urmează a fi plătită în decursul următoarelor 5 zile, adică până la 17 aprilie, la sediul Primăriei orașului.

Urna cu cenușa cetățenei Roza Kohner va putea fi ridicată de la sediul Primăriei după achitarea taxei de 35 de euro, din care 30 euro pentru urnă și 5 euro plata pentru serviciul cremației.

„Ce drăcie! zise Iacob Kohner după ce termină de citit. Cum am putut să uit de ziua mamei? Sunt un ratat! De acum n-o s-o mai văd niciodată! Mamă, iartă-mă! Niciodată nu am fost așa cum ți-ai dorit...”

De ce trebuia să fie așa? De ce să nu trăiască oamenii atât cât li s-a dat de la Dumnezeu? Iacob Kohner simțea că ceea ce se întâmplă nu e drept, dar nu știa să se facă înțeles. Îi părea rău că nu vorbise demult cu mama sa.

Trecuseră trei ani de la ultima lor întâlnire. O vizitase la azil. Roza Kohner era într-un halat albastru și citea dintr-o carte neagră. Când și-a văzut fiul, a închis cartea, a pus-o pe măsuță și

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

s-a ridicat în picioare. Iacob Kohner s-a apropiat. S-au îmbrățișat și au rămas așa mai multă vreme. Roza Kohner își apăsă fața în umărul fiului său, reușind astfel să-și ștergă lacrimile care îi curgeau fără să vrea. Nu voia să o vadă plângând. Iacob Kohner, care simțea lacrimile mamei sale în umărul stâng, o strângea și mai mult la piept. Trecându-i brațul drept pe după gât, Iacob Kohner își ștergea lacrimile cu dosul mânecii.

Apoi s-au așezat în fotoliile de lângă măsuță. Nu-și poate aminti discuția de atunci. Tot ce i-a rămas în minte este curiozitatea lui de a întoarce cartea cu titlul în sus în timp ce doamna Kohner îl privea. Nu putea să o întrebe ce citește. Simțea că ar da buzna în sufletul ei. Și nu se cădea. S-au despărțit și nu s-au mai văzut de atunci. Dar în fiecare an, pe 12 aprilie, Iacob Kohner îi trimitea mamei sale o felicitare de ziua ei. Cum a putut să uite de această dată? Tocmai la șaiszeci și cinci de ani, la ultima ei aniversare!?

Iacob Kohner era măcinat de remușcări. El își aprinse o țigară și o fumă lăcrimând. „E nedrept! își zicea el, e nedrept!”

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

Iacob Kohner își câștigă existența din reclame. Avea un contract cu o firmă de publicitate și primea salariu lunar. În schimb, era folosit în diverse spoturi publicitare. Uneori era chemat să facă figurație la talk-show-urile televizate. A apărut chiar și într-un spot electoral.

Iacob Kohner avea 40 de ani, 1.72 m înălțime și 120 kg. În schimb, avea ochii albaștri. Atunci când erau filmați în gros-plan, ochii lui erau frumoși și triști. Apoi imaginea începea să se micșoreze și apăreau fruntea și obrajii mari ai lui Iacob Kohner. Apoi apăreau urechile și părul cârlionțat. Apoi apărea Iacob Kohner în întregime, făcând

vreo scamatorie, mâncând un hamburger sau zicând ceva în ce el însuși nu credea. Pentru aceasta Iacob Kohner primea bani.

Din acești bani își plătea chiria și internetul, mânca și își cumpăra puținele haine. Iacob Kohner avea puține haine. Ar fi putut să se lipsească de ele cu totul, deoarece stătea mai mult în casă, unde nu avea cine să-l vadă. Îi plăcea să stea pe messenger și pe chat, mai ales când cel cu care vorbea apărea și video. În schimb, el nu și-a luat cameră la computer, pentru că îi era rușine de felul în care arată. La

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

avatar avea fotografia unui tip bronzat, cu mușchi pe burtă. Deși Iacob Kohner era convins că frumusețea omului nu o dă trupul, ci sufletul.

TURBO 2222: salut! ești?

IACOB KOHNER: Da!

TURBO 2222: să-ți spun un banc...

IACOB KOHNER: Hai.

TURBO 2222: s-a dus odată un evreu la popă să se spovedească (îți place începutul?) e

IACOB KOHNER: Da, zi-i mai departe.

TURBO 2222: zice „părinte, în timpul războiului eu am adăpostit la mine în beci un soldat...” popa zice „foarte bine, fiule, ai făcut o faptă bună!” „da, părinte, numai că pentru fiecare zi cât îl țineam ascuns îi luăm câte zece dolari”. „ei, asta de acum nu-i chiar bine”. îi citește popa rugăciunea de dezlegare de păcate, iar la despărțire evreul îl întreabă „părinte, pot să vă cer un sfat?” „da, fiule”. „ce credeți, ar trebui să-i spun soldatului că războiul s-a terminat?”

IACOB KOHNER: Tare.

TURBO 2222: ți-a plăcut, a? cică „să-i spun că s-a terminat războiul”... Eu nu m-am putut opri din râs o oră atunci când l-am auzit.

IACOB KOHNER: Da. Așa e.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

TURBO 2222: ce, cu tine e aceeași chestie? hai că te

las să râzi!

IACOB KOHNER: Nu. Am zis că-i tare, dar nu pot să râd acum. Am o problemă. Dacă l-aș fi auzit ieri, aș fi râs. Îmi place bancul.

TURBO 2222: înseamnă că am nimerit la țank! te-am mai înveselit puțin! nu rezolvi nimic dacă ești trist.

Iacob Kohner nu știa cine e TURBO 2222. Nu știa nici măcar dacă e femeie sau bărbat. Acesta dădea pur și simplu buzna pe messenger, propunând bancuri fără nicio noimă. Cum poți să trăiești doar cu bancuri? se mira Iacob Kohner. De data asta discuția i-a lăsat un gust amar. Se gândea că trebuie să meargă la Primărie, să plătească blestemații de 202 euro pentru eutanasiere. Apoi mai erau și cei 35 de euro pentru cenușă. În total 237 de euro. Plus 3 euro pentru taxi. Adică 240 de euro. Atât îl costa moartea mamei sale. Ce prostie, gândea Iacob Kohner. Ce cruzime, ce nebunie, să trebuiască să plătești pentru uciderea propriei mame. Dar asta era legea. Toți făceau așa, și Iacob Kohner nu putea fi altfel. Dar el voia să fie altfel. Iacob Kohner nu era ca ceilalți.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

VIK: salut iacob! ești supărat pe mine?

IACOB KOHNER: Scuză-mă, sunt cam ocupat. Vorbim mai târziu.

VIK: Îmi pare rău că ieri am fost poate prea grobian, am avut o zi grea.

IACOB KOHNER: Și eu am o zi grea, dar asta nu înseamnă că trebuie să-i jignesc pe ceilalți.

VIK: scuză-mă, Îmi pare sincer rău. n-am vrut să te supăr.

IACOB KOHNER: Simt nevoia să vorbesc cu cineva, dar n-am cu cine.

VIK: dar eu ce-s? vorbește cu mine!

IACOB KOHNER: Vreau să vorbesc cu un om real, cu un prieten. Pe tine nici nu te cunosc.

VIK: cum nu mă cunoști? am discutat de atâtea ori. chiar dacă ne mai și certăm...

IACOB KOHNER: Nici nu știu cum te cheamă. Sau te

cheamă Vik?

VIK: ei bine, mă numesc Alexandru, dacă asta te ajută cu ceva...

IACOB KOHNER: Nu știu dacă mă ajută neapărat, dar parcă am mai multă încredere acum. Aș avea atâtea să spun... Dintotdeauna mi-am dorit să am un prieten cu care să vorbesc despre toate: despre dragoste, despre fericire, despre tristețe, chiar și despre moarte...

VIK: cred că simțim la fel.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

IACOB KOHNER: Ai avut vreodată un prieten?

VIK: nu.

IACOB KOHNER: Nici eu.

VIK: adică da... dar nu în sensul ăsta... nici nu știu cum să spun.

IACOB KOHNER: Înseamnă că nu. Eram aproape sigur. Din cauza asta scrii acele comentarii pline de răutate. De ce crezi că fericirea nu există?

VIK: nu știu... viața mi-a demonstrat-o.

IACOB KOHNER: Viața n-a demonstrat niciodată nimic. Viața e pur și simplu, iar noi suntem cei care facem demonstrațiile.

VIK: iacob, ești un ciudat.

IACOB KOHNER: Da, știu. Și trebuie să mă duc la Primărie, să plătesc 202 euro și alți 35, știi tu...

VIK: Îmi pare rău. e o mizerie ce se întâmplă cu noi. dacă ar fi după mine, eu aș schimba această lege.

IACOB KOHNER: E atât de trist.

VIK: mă mir că încă mai crezi în fericire.

IACOB KOHNER: Vik, adică Alexandru (de acum o să-ți spun așa, sper să nu te superi), oare o să ne întâlnim într-o zi?

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

VIK: În viață totul e posibil, nu ai spus tu?

IACOB KOHNER: Aș fi foarte bucuros. Poate o să ne împrietenim. Ce bine ar fi!

VIK: cu siguranță, acum scuză-mă, trebuie să ies. vorbim altă dată.

IACOB KOHNER: Pa!

VIK: pa!

„Sunt atât de singur! Își zise Iacob Kohner și se ridică din fața computerului. Mă apropii și eu de ziua prevăzută de lege, dar viața parcă nici nu a început. Aș dori să fac ceva cu viața mea, ceva mai mult decât să mă cert la nesfârșit pe net. Ceva mai mult decât să figurez în niște reclame idioate. Ceva mai mult decât să mănânc și să dorm. Dar ce este acel ceva mai mult? Nu știu. Și oare este ceva mai mult? Este! Este! Este!”, își încheie Iacob Kohner raționamentul cu voce tare.

I se făcu foame și privi la ceas. O, drăcie! Iarăși s-a trezit târziu și a ratat răsăritul de soare! Și-a spus că nu va mai sta noaptea pe net pentru a se trezi devreme, odată cu soarele. Voia să prindă soarele din fereastră sa și să-și noteze gândurile care îi vor veni în acele clipe înălțătoare.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

Avea nevoie de o lumină proaspătă și curată ca cea a soarelui la răsărit.

Nu a mai văzut un răsărit de soare din copilărie. Lumea întreagă părea răsturnată cu susul în jos. Noaptea oamenii veghează în fața computerelor sau prin locurile de distracție, iar cele mai frumoase ore ale zilei le dorm. Iacob Kohner se luminează la aceste gânduri și se duse iar la computer. Deschise Google și dădu căutare după „răsărit de soare”. I-au apărut mii de imagini cu soarele răsărind de după mare, de după munți, de după păduri. Ce frumos era!

În acea zi murise Prim-ministrul. În timp ce Iacob Kohner mânca în bucătăria sa friptură de purcel, Prim-ministrul își dădea sufletul în vâzul tuturor, pe o scenă amenajată în piața orașului. Totul s-a întâmplat atât de repede și atât de neașteptat, încât nici cei din garda de corp nu au reușit să sară pentru a-l sprijini să nu cadă. Prim-ministrul se prăbuși pe scândurile scenei, ținându-se cu mâinile de gât, ca și cum ar fi vrut să scape de un laț nevăzut. Sângele îi țâșni din toate orificiile, chiar și din ochi. Cineva din suita sa și-a scos sacoul și l-a aruncat pe

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

fața cumplită a Prim-ministrului. Când au ajuns medicii, Prim-ministrul era de acum țeapăn. Zadarnic s-au chinuit să-i îndrepte picioarele care ieșeau de pe targă ca spițele unei umbrele stricate. Mulțimea s-a risipit de pe piață, murmurând că nu a mai văzut așa ceva decât în filme.

Prim-ministrul se afla în plină campanie electorală, candidând pentru a doua oară consecutiv. Era la fel de vestit ca și piața orașului, ca și capitala țării sale. A revenit în politică după o pauză de șaptesprezece ani, timp în care nimeni nu știe unde a dispărut. El este omul care, cu treizeci și șase de ani în urmă, a promovat Legea eutanasiei, susținând „dreptul fiecăruia de a pleca frumos din viață”. Moartea sa i-a șocat pe toți, răscolind revolta înăbușită a milioane de oameni. Toate canalele de televiziune se luptau zadarnic să dea morții Prim-ministrului un aer de normalitate, invocând tradiționalul stop cardiac.

TURBO 2222: porcu' de prim-ministru și-a dat duhu! cică i-a dat sângele pe bot și pe urechi, și pe ochi și, probabil și pe... e asta e răsplata pentru un porc ca el!

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

NASA-PANTANASA: hei, cine a fost în piață și a văzut cum a murit primu'? e adevărat că s-a împuțit pe loc? cică putea ca un câine mort de o săptămână!

BARAC OBAMA: eu am fost în primele rânduri, putea de-ți venea să-ți vershi mațele! Priviți atent reportajele de la știri: medicii se țin de nas când îl ridică, pentru că era imposibil să stai lângă el. cică îi ieșeau viermi din ochi și din urechi! SF nu alta!

TURBO 2222: Așa-i trebuie, porc împuțit de jigodie ce e el! nu trebuia să facă porcăria aia de lege (mi-a ucis ambii părinți!) n-o să-l iert niciodată! a primit ce merita!

Peste două ore de la moartea Prim-ministrului a fost blocat internetul în toată țara. Iacob Kohner, care între timp își mânca friptură și se gândea la răsariturile de soare ratate, nu știa nimic despre cele întâmplare. Căderea

internetului a pus-o pe seama vreunei probleme în rețea. Oricum, era o oră prea târzie pentru a suna la operator. Se plimbă prin casă, apoi hotărî să se culce mai devreme. Poate mâine se va trezi odată cu soarele.

Trista poveste a lui Iosif și a Rozăi Kohner

Roza Kohner a fost adusă la azilul de bătrâni la două săptămâni după moartea soțului ei, Iosif Kohner. Era obișnuită cu atmosfera din azil din dese vizite pe care i le făcea soțului său aici. Roza Kohner își iubea soțul și nu l-ar fi lăsat niciodată la azil, dar legea interzicea bătrânilor să moară acasă. O campanie mediatică i-a convins pe toți că cei care asistă la moartea persoanelor apropiate sunt predispuși la depresii.

Campania a convins-o mai puțin pe Roza Kohner. Aceasta era o femeie de modă veche, care credea că dragostea durează și dincolo de mormânt. Totuși ea nu a putut face nimic împotriva legii, și atunci când Iosif Kohner s-a îmbolnăvit de cancer, el a fost dus să moară la azilul de bătrâni. Însă moartea nu a venit

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

așa cum au prezis-o doctorii. Roza Kohner era convinsă că soțul ei a trăit ținut de dragostea ei pe care i-o mărturisea în fiecare zi. În cele din urmă, Iosif Kohner a fost eutanasiat conform Legii 182110.

— Mamă, aici ai covrigi și Coca Cola. Dacă mai ai nevoie de ceva, să spui. Pot să trag o fugă până la magazin...

— Mulțumesc, Iacob. Am tot ce-mi trebuie aici: mâncare, haine... Uite ce curat e totul.

da, mamă... E bine aici... O să te obișnuiești. Să știi că eu o să vin des pe la tine. Știi cum veneai și tu la tata?

da. Poate nu chiar atât de des, că tu ești tânăr, ai și tu viața ta. Eu sunt bătrână...

— Mamă, totul o să fie bine, o să vezi.

sigur. De ce să nu fie bine? Totul este bine.

bine, mamă. Eu trebuie să plec. Dar o să vin mâine. Să-mi spui dacă mai ai nevoie de ceva.

bine, Iacob. Dacă o să am nevoie de ceva, o să-ți

spun. Hai, mergi cu bine.

pa, mamă...

pa, pa...

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

După ce a plecat Iacob, Roza Kohner și-a acoperit fața cu mâinile și a început să se scuture de plâns. Dar s-a oprit repede, gândindu-se că oricând ar putea să intre cineva în cameră. Roza Kohner nu a fost văzută plângând vreodată...

Doamnelor și domnilor, v-o prezint pe noua voastră colegă, doamna Roza Kohner!

Toată lumea a început să aplaude, după care infirmieră, o tânără de vreo douăzeci și cinci de ani, continuă:

Doamna Kohner va găsi la noi căldura de care are nevoie orice om. Nu-i așa?

da-a-a! au răspuns cu toții în cor.

— Așadar, doamnelor și domnilor, familia noastră s-a mărit astăzi cu încă un membru! Se poate spune că doamna Kohner este astăzi ca un nou-născut, iar noi o primim cu bucurie și multă speranță! Doamna Kohner, să știți că viața la azil e mult mai interesantă decât se crede! În ultima perioadă au fost implementate mai multe proiecte de lucru cu persoanele în vârstă. Așa că totul aici e foarte captivant și n-o să aveți deloc timp pentru tristețe, remușcări și aduceri-aminte

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

care nu-și au rostul. Trebuie să gândiți pozitiv și să credeți în victorie! Vă rog să o aplaudăm pe doamna Kohner! Felicitări pentru că ați intrat în familia noastră! Vă rog să aplaudăm! Doamna Kohner, felicitările mele...

Azilul de bătrâni o schimbă mult pe Roza Kohner. Ea se închise în sine și nu vorbea decât foarte rar și atunci doar când era întrebată. Oamenii de aici vorbeau mult și se repetau. Fiecare avea povestea sa, pe care dorea să o spună tuturor. Roza Kohner ținea la etichetă și nu putea să întrerupă pe cineva în timp ce vorbește. Datorită acestei bune creșteri a ei, fiecare căuta să stea de vorbă cu Roza

Kohner. Toți se simțeau mai ușurați după ce vorbeau cu ea.

Dar nimeni nu se gândea la ce simte Roza Kohner. viața ei s-a transformat într-un adevărat coșmar. Roza Kohner se ascundea prin grădină și chiar în toaletă, numai să scape de neobosiții vorbitori, în cele din urmă ea hotărî să devină ca toți și începu să se certe cu oricine intră în vorbă cu ea. În acest fel Roza Kohner și-a aflat liniștea. Fiind evitată de toți, ea se afundă în propriile gânduri, depănându-și

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

viața din copilărie și până la azil, căutând să înțeleagă rosturi neînțelese până atunci.

În azil Roza Kohner a cunoscut un om neobișnuit. Acesta era părintele Ioan, un bărbat zdravăn și tăcut, despre care toți spuneau că e nebun. Părintele Ioan era surprins de multe ori făcând rugăciuni asupra unui pahar de vin și a unei bucăți de pâine, pe care mai apoi le mânca, zicând că se împărtășește cu Trupul și Sângele lui Hristos. Nimeni nu l-a văzut vreodată pe părintele Ioan trist sau nemulțumit. El le spunea tuturor că viața lui abia începe și că de aici, din azil, oamenii se nasc direct în împărăția cerurilor.

Într-o dimineață devreme, când toată lumea dormea, Roza Kohner l-a surprins pe părintele Ioan în grădină, tocmai când își făcea rugăciunea după împărtășanie. Așteptă până să-l vadă pornind pe alee și se apropie.

vă rugați lui Dumnezeu, crezând că El o să vă ajute? îl întreabă Roza Kohner fără să salute.

— Fac asta tot timpul și Dumnezeu nu m-a lipsit niciodată de ajutorul Său.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

și eu am fost învățată să cred în Dumnezeu. Dar viața mi-a demonstrat că Dumnezeu nu există și că oamenii mor lipsiți de orice ajutor.

pentru a muri nu este nevoie de vreun ajutor. De ajutor au nevoie doar cei care doresc să învie.

Spunând acestea, părintele Ioan a plecat tăcut spre fundul grădinii și întreaga lui făptură arăta că ceea ce

spune e adevărat.

„Cum să învii? se întrebă nedumerită Roza Kohner. Parcă poate cineva să învie?” Cuvintele părintelui Ioan nu-i dădeau pace. Ele îi păreau absurde și totuși adevărate. Dacă i le-ar fi spus altcineva, l-ar fi crezut nebun. Dar omul acesta avea ceva ce nu aveau ceilalți. Roza Kohner hotărî să se țină de el până va afla sensul cuvintelor lui.

„Să nu fiu și eu pentru el ceea ce erau babele astea sâcâitoare pentru mine, gândi Roza Kohner și se așază pe bancă. Nu este potrivit să mă bag în viața omului. Cum să îl abordez așa, tam nișam, și să-i pun întrebări la care poate că el nici nu dorește să răspundă? Hm, asta e prea de tot”.

Roza Kohner se aplecă și încercă să privească printre crengi, vrând să vadă

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

ce face părintele Ioan. „Iar se roagă! Cât poate să se roage omul ăsta? Doamne, da' mai lasă-l odată în pace, poate termină și mai vorbesc și eu cu el”.

Într-adevăr, nu a trecut niciun minut, că părintele Ioan și-a făcut ultima cruce și a pornit în jos pe alee. Se opri în dreptul băncii unde îl aștepta Roza Kohner.

bună dimineăta, soră Roză! o luă el înainte, vesel de parcă își revăzu un vechi prieten.

bună dimineăta... zâmbi nedumerită Roza Kohner, care petrecuse până atunci în încordare, gândind cum să înceapă vorba.

se anunță o zi frumoasă. Cine se scoală mai dimineăta aude ciripitul păsărelelor. Auziți cum fac?

da... nu le-am dat importanță...

vine o vârstă când ciripitul păsărelelor și răsăritul soarelui capătă un cu totul alt înțeles, așa cum descrie înțeleptul în Ecleeziastul...

ecleeziastul? Asta parcă e ceva din Biblie?

da. E cartea înțeleptului Solomon în care el își deapănă viața, încercând să răspundă la veșnicele întrebări care îl macină pe om...

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

da? Și care sunt aceste întrebări?

— Care sunt întrebările? De pildă, ce rost are viața, ce rost au toate?

— Într-adevăr, ce rost au toate?

— Niciun rost! răsă părintele Ioan. „Deșertăciune, totul e deșertăciune și vânare de vânt!” și-atunci?

și-atu-u-u-nci... îngâna părintele Ioan, de parcă ar fi vorbit unui copil, „Adu-ți aminte de Ziditorul tău în zilele tinereții tale, înainte să vină zilele despre care vei zice: nu mi găsesc nicio plăcere în ele!”

— Ne întoarcem iar la Dumnezeu?

da, doamna mea, ne întoarcem iar la Dumnezeu!

Părintele Ioan tăcu și Roza Kohner simți că nu trebuie să mai întrebe nimic.

Ea se pierdu în privirea celui om, în care parcă a încăput întreaga ei viață. Privindu-l cum pleacă pe alee, Roza Kohner simți cum lângă acest om ea nu se mai temea de moarte. Întreaga zi după aceea Roza Kohner se simți nemuritoare.

Legea 182110 a fost votată pe când Roza Kohner avea douăzeci și nouă de

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

ani. Din acest motiv ea nu i-a dat prea mare importanță. „Oricum, toți murim într-o zi”, a fost răspunsul Rozei Kohner dat soțului ei Iosif, atunci când acesta își arăta nemulțumirea față de noua lege.

e o nebunie! încotro se îndreaptă omenirea? zisese Iosif Kohner, aruncând ziarul pe masa de cafea.

după mine, e un lucru bun, răspunsese Roza Kohner, lăsându-se în fotoliu. Decât să ajungi o epavă care nu mai trebuie nimănui, mai bine e să pleci la timp.

roză, te-ai tâmpit cu totul? Nu vreau să mai aud asta de la tine niciodată! Noi suntem în primul rând oameni și nu voi accepta ca cineva din neamul Kohner să meargă împotriva vieții! Fiecare om are dreptul la viață, iar viața e un dar de la Dumnezeu, care trebuie să se întoarcă la Dumnezeu atunci când El hotărăște!

bine, Iosif... îți dai seama că nici eu nu sunt de acord cu această lege. Mă gândeam doar așa, ca chestie, că e neplăcut să ajungi bătrân și să nu mai trebuiești nimănui. Poate că e mai bine să pleci la timp din viață. Asta nu înseamnă

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

că sunt de acord cu eutanasia. Ce, parcă puțini oameni pleacă frumos din viață și fără să fie eutanasiați? La asta mă refeream.

uf! Hai să încheiem discuția asta. Oricum nu schimbăm nimic. Poate că ai dreptate. Vom trăi mai conștient. Poate că mulți își vor prețui mai bine timpul. Ne-am obișnuit să ne irosim zilele de parcă am fi veșnici, iar când ajungem bătrâni, începem să iubim viața...

„Câtă dreptate avea Iosif! gândi Roza Kohner depănându-și amintirile. Cât de mult îmi doresc să trăiesc, chiar și în acest azil, unde s-ar părea că viață nu mai este! O, Iosife, întotdeauna ai fost mai înțelept! Nu degeaba ești tu mai mare, iubitul meu...” Roza Kohner zâmbi și închise ochii, dorind parcă să nu mai scape din mreaja amintirilor.

În schimb, o altă lege o făcu pe Roza Kohner să urască toată clasa politică. La jumătate de an de la promulgarea legii eutanasiei, a fost introdusă taxa pentru al doilea copil. Roza Kohner avea de acum doi copii și dorea să mai nască alți doi, pentru că visul ei era să aibă patru copii. Roza Kohner a fost scutită de taxa

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

de 2000 de euro pentru al doilea copil, Iacob. Numai că peste jumătate de an apărură o nouă lege, cea a dreptului la urmași. Noua lege permitea doar primului născut să aibă urmași, iar dacă cineva se încumeta să aibă un al doilea copil, acesta urma să fie castrat. Legea s-a răsfrânt asupra tuturor copiilor mai mici de șapte ani.

Așa că, oricât a încercat Roza Kohner să-și salveze băiatul de urgență bisturiului, Iacob a fost castrat, fiind printre copiii care, se zicea, au deschis poarta unei ere noi. Durerea Rozăi Kohner era alinată doar de gândul că în situația copilului ei se afla fiecare al doilea copil născut în

ultimii șapte ani, precum și cei care vor avea nenorocul de atunci înainte să nu fie ei cei care vor deschide pântelele mamei lor. Orice s-ar spune, Iacob a fost pentru familia Kohner o rană vie, care nu s-a tămăduit niciodată.

O lovitură parcă și mai mare decât primele a fost pentru Roza Kohner legea care permitea cumpărarea dreptului de a avea urmași pentru al doilea copil. Chiar dacă familia Kohner nu ar fi putut strânge niciodată suma de 100.000 de

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

euro pentru a cumpăra acest drept pentru fiul lor, gândul că nu se mai putea face nimic pentru Iacob o zdrobea.

Ironia sortii făcu în așa fel ca Răul, primul născut al familiei Kohner, să renunțe la dreptul său de a avea urmași în schimbul sumei de 100.000 de euro pe care statul îi oferea în acest caz. La vârsta de douăzeci și șapte de ani, Răul și-a cerut banii și a plecat în Israel, de unde nu s-a mai întors și nici nu a mai dat vreun semn după aceea.

Așa că sărmanul Iacob a rămas singura alinare a familiei Kohner.

Iacob, să știi că tu ești cel mai iubit, orice-ar fi! zicea Roza Kohner, strângându-și fiul adolescent în brațe.

— Chiar mai iubit decât Răul? întreba de fiecare dată Iacob.

și Răul este iubit, dar tu ești mai iubit, răspundea Roza Kohner.

dar când vine Răul, mamă?

— O să vină, mai are puțină treabă și o să vină...

eu n-o să plec niciodată nicăieri... O să rămân aici pentru totdeauna...

— Așa să faci, mamă.

să știi că așa o să fac!

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

Roza Kohner își acoperi fața cu mâinile și se ținu să nu plângă. În patul de alături dormea o femeie care mai avea patru zile până la șaiszeci și cinci de ani. Felinarele de pe alee se vedeau prin fereastră și liniștea devenise parcă

la fel de greu de suportat ca și durerea.

Moștenirea

Iacob Kohner se trezi, se îmbracă și porni la Primărie. Taxiul întârzie vreo zece minute, ceea ce l-a enervat. Vru să renunțe și să cheme altul, dar îi părea rău de replicile acide și bine gândite pe care i le pregătise vinovatului. După aceea însă îi păru rău că nu renunțase la primul taxi. Șoferul se nimeri a fi un bădăran care îl jignise chiar de la început.

bună ziua, zise Iacob Kohner, intrând în mașină. Deși, când am sunat, era încă dimineață, adăugă el iritat.

Mașina se mișcă sub greutatea lui Iacob Kohner și rămase într-o rână.

ușor, domnule! Am amortizoarele slabe.

— Nu-i nimic. Eu de ce plătesc? Bani de la mine, bani de la altul și-ți faci amortizoarele...

unde mergem?

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

— La Primărie. Așa. Clienții plătesc, iar dumneata trebuie să le oferi servicii. Da. Și să fiți la timp. Că timpul costă bani. Sau numai amortizoarele duminale costă bani?

dă mai tacă-ți gura, castratule!

Iacob Kohner nu se așteptă la această replică. El se fâstâci și, neștiind ce să răspundă, zise:

ești un prost!

Iacob Kohner vru să mai spună ceva, dar se abținu. Dintr-odată fu cuprins de o tristețe care îl stânjeni chiar și pe șofer.

Iertați-mă, sunt și eu obosit... Am lucrat toată noaptea... N-am vrut să vă jignesc, sparse tăcerea șoferul.

— Nu-i nimic, sunt obișnuit. Am auzit asta de un milion de ori, zise Iacob Kohner, privind pe geam.

— Îmi pare sincer rău.

— Nu-i nimic. Nu vă faceți griji. Vă înțeleg perfect.

— Ce faceți la Primărie?

— Mă duc să plătesc o taxă...

— 182110?

exact.

- Îmi pare rău. Dacă știam...
- Nu-i nimic. Nu vă faceți griji.
- Chiar îmi pare rău... Vă duc pe gratis!

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

— Nu e nevoie... Am bani. Nu sunt cu nimic deosebit de ceilalți clienți. Vreau să plătesc...

Iar eu vreau să vă duc pe gratis! E plăcerea mea!

Iar plăcerea mea este să plătesc! Să plătesc! Să plătesc!

Iacob Kohner se apucă cu mâinile de banchetă și izbucni în hohote de plâns.

— O, nu! Vă rog să vă liniștiți! Îmi pare sincer rău... Dacă știam... Vă rog... Cum vă numiți?

Iacob... Iacob Kohner... Dar asta n-are nicio importanță...

— Cum nu are nicio importanță? Ba are o foarte mare importanță! Eu sunt... O, Iacob! Știi cine sunt eu? ghici cine sunt eu! N-o să mă crezi... O, Iacob! Păi eu sunt Vik! Alexandru! Prietenul tău cu care te cerți pe net!

Vik? Alexandru? Adică a trebuit să ne întâlnim chiar acum? Chiar azi? Într-o zi atât de grea pentru mine? Într-o zi în care mă simt mai rău ca niciodată? Când credeam că sunt mai singur ca niciodată? Vik! Alexandru! Știi cât m-am gândit la tine după aceea, după ce am vorbit atunci? Dacă ai ști câtă speranță mi-ai dat! Chiar m-am gândit că am putea fi

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

prieteni! Că ne-am putea întâlni într-o zi! Dar nicio clipă nu m-am gândit că ar putea fi atât de repede! Nici măcar nu te întrebam unde locuiești... Vik! Fii atent! O, drăcie! Era cât pe ce să ne bușească! Fu... Ce m-am mai speriat!

— Nu-i nimic! Dă-l încolo! Așa e în trafic, prietene! Uf! Cască ochii, mă! Parșivul, nici n-a semnalizat...

— Ce bine că ne-am întâlnit... Dă-l încolo de trafic... Nu-s obișnuit... Îmi pare că toate mașinile intră în mine...

— Hai că am ajuns! Ce mă bucur! Iacob! Cum s-a întâmplat să ne întâlnim! Chiar dacă voiam nu ieșea așa!

da... Vik, adică Alexandru... Nu ne despărțim acum, nu-i așa? Te rog să mă aștepți... Plătesc cât trebuie...

— Nimic! Numai dacă accepți să te duc pe gratis! glumi Vik.

bine, pentru tine fac o excepție! Numai să nu pleci nicăieri! Plătesc blestemata de taxă și vin. Mergem undeva să povestim! Am atâtea să-ți spun!

bine, prietene! Hai, pleci odată? Am zis că te aștept!

Iacob Kohner era stăpânit acum de două sentimente total opuse. Pe de o parte, era îndurerat de pierderea mamei

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

și de nedreptatea care domnea în lume, iar pe de altă parte se bucura de întâlnirea cu Vik. A și început să-și facă planuri de viitor alături de un prieten adevărat. Era naiv, dar el nu știa asta. Și acesta era farmecul lui Iacob Kohner: faptul că erau atâtea lucruri pe care el nu le știa!

bună ziua, am venit în legătură cu citația venită pe numele lui Iacob Kohner...

— O clipă, vă rog... Așa, Iacob Kohner... Da. Aveți de plătit suma de 202 euro...

și aș vrea să ridic și urna...

sigur. Încă 35 de euro, vă rog.

pot să o ridic chiar acum?

da. Vă rog frumos să semnați... Așa... Acum mergeți la ghișeul 22, acolo o să mai completați un formular și e OK.

vă mulțumesc...

pentru puțin.

— La revedere...

— La revedere. O zi bună. Următorul, vă rog!

Iacob Kohner plăti și plecă cu urna pe coridoare. Nu-i venea să creadă că își ducea mama într-o urnă de plastic. Nu putea nici să plângă. Era năuc. Se grăbi să iasă afară. I se făcu frică și chiar i se

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

părea că cineva îl urmărește să-l omoare. Pentru o clipă chiar se îndoii dacă e viu sau mort. Cât de mult se

temea pentru viața sa, care va sfârși într-un mod atât de banal și atât de trist! De partea cealaltă a drumului îl aștepta Vik, făcându-i semn cu mâna. La vederea lui își reveni puțin. Ce bine că nu e singur în aceste clipe! Altfel nu se știe ce ar fi făcut...

Cei doi au rămas tăcuți o bună parte de drum. Orice cuvinte ar fi fost nepotrivite într-un caz ca acesta. Apoi Iacob Kohner s-a hotărât să spargă tăcerea. Această responsabilitate revenea doar lui.

și? Ce mai faci în rest?

— Nimic deosebit, după cum vezi. Lucrez taximetrist, ca să-mi câștig pâinea.

și pe net când mai intri?

— A! zâmbi Vik, dorind să mențină spiritul de glumă. Am un laptop pe care îl car după mine. Și, când nu am clienți, mai ales când sunt de noapte, mai intru și omor timpul pe forumuri, pe bloguri...

bănuiam eu că o faci doar ca să omori timpul. Nu pui suflet în ceea ce spui...

de ce să pun suflet? Mă distrez și eu... Iar tu văd că te superi și trăiești fiecare cuvânt! Sper că nu îmi ții pică până acum?

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

— Nu-ți țin pică. Dar e adevărat că mă implic poate prea mult. Vezi, eu nu mai am pe nimeni. Viața mea e pe internet. Știu că e o prostie ce zic, dar pentru mine totul e real. Dacă aș fi fals acolo, ar însemna să fiu fals în general, să am o viață falsă.

să știi că mie mi-a plăcut de la bun început să discut cu tine.

ei, nu pot să spun același lucru. Mă făceai să nu dorm noaptea. De ce ai spus că fericirea e o treabă inventată de proști? Chiar crezi asta?

— Apropo, ce părere ai de moartea Premierului?

— Care premier? A murit vreun premier?

— O! Nu știi că a murit Premierul?

— Nu... Prima dată aud...

păi, ascultă. Ieri, în timp ce vorbea în piață, l-a

apucat dintr-odată și a căzut. S-a apucat cu mâinile de gât, că se sufocă, și gata a fost. Cică s-a împuțit pe loc. I-a dat sângele pe toate orificiile. Și pe nas, și pe gură, și pe urechi, și pe ochi. Cică nu puteai să stai lângă el. Unii zic că îndată l-au și năpădit viermii. Mai rău ca-n filme!

vai de mine! înseamnă că de asta a picat netul... Că am vrut să mai aflu și eu

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

aseară ce s-a mai întâmplat în lume, da' nu mergea...

păi da. Au blocat netul în toată țara din cauză că se comenta pe forumuri și se spuneau prea multe. Așa am aflat și eu toate chestiile astea cu viermii și duhoarea, că la știri au zis că a avut un atac de cord.

să știi că ăsta și-a meritat moartea. Porcul a promovat legea 182110. Așa să moară toți care gândesc ca el.

— Oricum, a fost cumplit ce s-a întâmplat. E un șoc pentru toată lumea.

— Am ajuns. Intri până la mine?

— Cu plăcere, Iacob, dar mai am puțin de lucru. Îți promit că o să intru mâine. Azi mă odihnesc, că am lucrat toată noaptea, iar mâine ne sunăm și ne vedem.

bine. Înțeleg. Oricum, îmi pare bine că ne-am întâlnit. De acum sper să ne vedem mai des. De fapt, sunt convins că așa va fi. Dacă nu ai nimic împotrivă, desigur...

— Cum aș putea? Sunt și eu bucuros de întâlnire!

— Îți mulțumesc că ai fost alături de mine...

— N-ai pentru ce. Prietenul la nevoie se cunoaște!

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

bine. Te salut. Și te aștept mâine.

pe mâine!

salut!

salut!

Intrând în casă, Iacob începu să aibă niște trăiri ciudate. I se părea că își aude mama în bucătărie. Apoi i se părea că mama îl privește din fotoliu. Simțea căldura pe care nu a mai simțit-o din copilărie. De parcă cineva i-ar fi pus mâinile pe cap, pe obraji, pe umeri. Iacob închise ochii

și începu să lăcrimeze. El se simțea atât de neputincios... Era atât de rău în lume și el nu putea face nimic împotriva lui. Totuși ceva îi dădea putere să trăiască și să spere. Starea aceasta, pe care nu și-o putea explica încă, nu a fost niciodată atât de puternică. Iacob Kohner rămase nemișcat cam jumătate de oră, atunci când fu trezit la realitate de sonerie.

bună ziua. Dumneavoastră sunteți Iacob Kohner?

da, răspunse Iacob Kohner, vrând să înțeleagă ce este de această dată.

semnați, vă rog...

— Ce este?

— Ați primit o moștenire de la mama dumneavoastră, doamna Roza Kohner.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

Ca să puteți intra în posesia moștenirii, trebuie să semnați. Aici, vă rog...

da, sigur...

— Așa... Poftim...

dar ce este?

— Acum e a dumneavoastră. Aveți tot timpul să deschideți coletul și să vedeți singur ce este. Vă doresc o zi bună.

— La revedere...

„Ce zi! își zise cu voce tare Iacob Kohner. O să-mi cedeze inima”.

Încuie ușa și se aruncă să desfacă pachetul. După ce-l desfăcu, dădu de un al doilea pachet, mai mic. Apoi dădu de o cutie. Luă cutia și o puse pe masă. Parcă îi era destul doar să se uite la ea. Dorea să lungească aceste clipe, așa cum îți dorești să lungești o întâlnire cu cineva pe care îl iubești. Recunoscui fundița și felul de a împacheta al mamei. Nici nu mai conta ce era înăuntru. Parcă ce putea fi? Ceea ce moștenise el de fapt era dragostea mamei sale, ultimele ei gânduri. Și asta îl făcea să simtă că viața lui nu e deloc lipsită de rost și importanță.

În cutie Iacob Kohner găsi cartea neagră pe care o văzuse la mama sa la ultima lor întâlnire. De această dată,

cartea era cu titlul în sus și el putu să citească

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

„BIBLIA”. Iacob Kohner auzise de Biblie așa cum auzise de piramidele egiptene, de Turnul Eiffel și Zidul chinezesc, dar fără să le vadă vreodată.

În timpul lui Iacob Kohner foarte puțini oameni văzuseră o Biblie. Dar și mai puțini citiseră din ea. De aceea o moștenire atât de ciudată îl nedumeri și îl umplu de curiozitate pe Iacob Kohner. El deschise cartea, dar tot atunci, dintre coperte, căzu un plic. Pe plic era scris cu litere de mână: „Iubitului meu fiu, Iacob, de la mama”. Iacob Kohner se umplu de emoție și se grăbi să deschidă plicul.

Iubitul meu fiu, iubitul meu lașa! îți scriu aceste rânduri de pe patul meu din azil în ultimele ore de viață. Nu, eu nu voi muri! Cred și simt asta! în curând mă voi muta într-o altă viață, mult mai bună, unde nu mai este nici nedreptate, nici durere.

O pace cum nu am mai simțit mi-a cuprins inima. Aș vrea doar să tac și să mă îndulcesc din această pace. Dar gândul că nu îți voi mai putea vorbi niciodată mă îndeamnă să-ți scriu. Aș avea atâtea să-ți spun, dar simt că cuvintele sunt neputincioase. Aș vrea să simți dragostea mea și mi-ar fi de ajuns.

Știu că ne-am născut într-o lume prea rea și prea crudă pentru a vorbi despre dragoste.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

Soarta ta a fost și mai grea decât a lui Răul, dar să știi că acum, la ieșirea din viață, îmi dau seama că tu ai fost pentru mine întâiul născut și pe tine te-am iubit cel mai mult.

Aici, în azil, am cunoscut un om extraordinar, părintele Ioan. Nu te mira, știu că te-am crescut departe de Dumnezeu, pentru că eu însămi îmi pierdusem orice credință în El. Am descoperit însă ceea ce oamenii au uitat și m-am regăsit pe mine însămi. Sunt fericită. Moartea nu există!

De la părintele Ioan am primit o Biblie. Ai văzut-o

atunci când ai fost la mine. Aș fi vrut să-ți vorbesc mai multe atunci, dar te-am văzut total nepregătit. Și-apoi, nici nu știu dacă lucrurile acestea pot fi vorbite, iar dacă pot, nu știu dacă eu sunt cea care le-ar putea exprima. Îți las această carte ție ca tu însuși să cunoști și să înțelegi ceea ce îmi doresc atât de mult să-ți spun. Citește-o, gândindu-te că vorbești în acest fel cu mine. E ceea ce aș fi vrut să-ți spun. Și dacă aș mai avea o viață, tot asta ți-aș spune, căci în afară de asta totul e lipsit de rost și de frumusețe.

Hristos Dumnezeu, Cel care a murit pentru noi pe cruce, pentru a ne învia împreună cu El, să te aibă în paza Sa! Te sărut și nu încetez să fiu alături de tine. Te iubesc!

Mama.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

Iacob Kohner simțea cum pacea despre care îi vorbea mama i-a cuprins inima. Se lăsă în fotoliu și rămase așa vreme îndelungată. Lacrimile îi sporeau această stare de bine. Niciodată nu s-a simțit atât de iubit. Dragostea îl făcea să se simtă nemuritor. Pentru prima dată își dădu seama că nu este nicio putere în lume mai mare decât dragostea. Nici chiar moartea.

În acele clipe, pe scena din piața orașului, mureau în convulsii Președintele și Ministrul Sănătății.

Să privești un cireș înflorit prin fereastra azilului de bătrâni

Ușa pavilionului se crăpă și apăru infirmiera ducând o tavă cu ceai și pastile.

bună dimineța, doamna Kohner! V-am adus ceaiul și pastilele.

bună dimineța. Mulțumesc. Domnișoară, dar nu aș putea ca măcar în această dimineță să nu-mi iau pastilele și nici să nu-mi beau ceaiul?

— Oh, doamna Kohner! Păi cum așa? Nu plec de aici până nu vă beți ceaiul și pastilele...

domnișoară, lasă că știu eu ce fel de pastile și ce fel de ceai mi-ați adus...

— Cum așa? Ce vreți să ziceți?

— Lăsați-mă, vă rog. Nu e nevoie. Eu nu mă tem de

moarte. Mai am o oră de

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

trăit, vreau să o trăiesc cum trebuie, nu vreau să dorm.

— Oh, doamna Kohner... îmi pare rău... Știu că nu e ușor, dar toți vom trece prin asta. Până la urmă, nici nu o să simțiți. N-o să doară deloc, vă asigur...

— Ce sigură sunteți, domnișoară, răspunse Roza Kohner zâmbind.

vă rog să mă scuzați... Mă așteaptă și alți bolnavi. Vă doresc să fiți tare... Mi-a părut bine să vă cunosc... Sunteți o prezență plăcută... Am avut ce învăța de la dumneavoastră... N-o să vă uit niciodată... Vă rog să mă scuzați, dar trebuie să plec...

Roza Kohner se ridică din pat și se duse la fereastră. Grădina era pustie, iar cireșii în floare prevesteau un an bun. Ce frumoase sunt cireșele coapte! Și ce gustoase sunt! Roza Kohner își aminti ziua în care Răul, primul ei băiat, a mâncat pentru prima oară cireșe. Apoi și-l aminti pe Iacob. Acesta a mâncat cireșe mai târziu. Pe la un an și opt luni. Ce poate fi mai frumos și mai nevinovat decât un copil care mănâncă cireșe pentru prima oară? Roza Kohner se îndepărtă de la geam și se duse la noptieră. Deschise sertarul și scoase de acolo Biblia.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

pe care o sărută și o puse deoparte. Apoi scoase un caiet și un creion, cu care se duse în fotoliu și începu să scrie:

TESTAMENT

Eu, Roza Kohner, las moștenire fiului meu Iacob Kohner Biblia mea, pe care am moștenit-o, la rândul meu, de la părintele Ioan.

Semnez azi, 12 aprilie.

Roza Kohner îi scrisese o ultimă scrisoare fiului său, Iacob Kohner, pe care o puse într-un plic și o băgă în Biblie.

În sfârșit, Roza Kohner se întoarse înspre răsărit și făcu trei închinăciuni mari, după care rămase nemișcată,

rugându-se pentru ceva ce nimeni n-o să afle niciodată.

Apoi se duse și se așează iar în fotoliu, lăsându-și capul pe spate și închizând ochii. În minte îi apăru ultima oră petrecută lângă părintele Ioan și felul luminos în care a întâmpinat el moartea.

Părintele Ioan era dintre călugării scoși afară din mănăstire printr-un decret de stat. După ce a trăit trei ani într-o pădure din apropierea orașului, a fost pârât de cineva sub bănuială că s-ar eschiva

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

de la respectarea Legii 182110. Prin urmare a fost arestat și, dată fiind vârsta de șaiszeci și patru de ani împliniți, a fost adus la azil.

Atunci când l-a cunoscut Roza Kohner, părintele Ioan avea șaiszeci și patru de ani și 9 luni, adică mai avea trei luni până la moarte. Din ziua întâlnirii lor în grădina azilului, Roza Kohner a petrecut aproape nedespărțită de părintele Ioan. Ei au ajuns să fie subiectul bârfelor din acel azil, deoarece tuturor li se părea că între cei doi s-a înfiripat o poveste de dragoste. Povestea lor însă a fost una cu totul neobișnuită pentru acele vremuri și pentru acel loc. Pătrunsă de puterea și înțelepciunea părintelui Ioan, Roza Kohner ceru să fie botezată, lucru care s-a și întâmplat în una din dimineți în bazinul azilului.

După aceea Roza Kohner lua parte la Liturghiile ascunse săvârșite de părintele Ioan, împărtășindu-se împreună cu el cu Trupul și Sângele Sfânt al lui Hristos. Zilele petrecute lângă părintele Ioan au fost pentru Roza Kohner cele mai luminoase din întreaga ei viață. Ea se cufundase cu desăvârșire în înțeleșurile Evangheliei și simțea cu toată făptura că nașterea din

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

apă și din Duh este una mai adevărată decât nașterea trupească. Dacă Roza Kohner nu s-ar fi născut aici, în azil, ea nu s-ar fi născut niciodată. O viață născută spre moarte nu este mai mult decât o moarte prelungită. Dar viața această nouă, care o ridica în veșnicie, era adevărata viață pe care Dumnezeu o dă oamenilor prin jertfa Fiului Său,

Iisus Hristos. Roza Kohner trăia cu atâta plinătate acest adevăr, încât fiecare zi trăită după Botez i se părea o nouă viață. Ea ajunsese să înțeleagă că o singură clipă trăită în Hristos este destulă pentru a umple de sens și fericire o viață întreagă. O clipă dacă ar trăi omul, dar dacă în această clipă L-ar cunoaște pe Hristos, i-ar fi de ajuns pentru a se muta fericit în veșnicie.

În acea ultimă noapte părintele Ioan a slujit Liturghia în grădină, având-o împreună cu sine și pe Roza Kohner. Era o noapte de august și țărâieci au cântat până târziu.

— soră Roză, zise părintele Ioan înainte de a începe rugăciunea, aș vrea ca noaptea asta să o închinăm cu totul Domnului. Să nu dormim deloc.

— Așa să fie, părinte.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

Părintele se întoarce cu fața la răsărit și, ridicând Biblia cu amândouă mâinile deasupra pâinii și a vinului, zise cu voce tremurândă:

binecuvântată este împărăția Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh!

— Amin! răspunse Roza Kohner, însemnându-se cu semnul crucii și închinându-se până la pământ.

— Cu pace Domnului să ne rugăm!

Doamne miluiește!

pentru pacea de sus și pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm!

Doamne miluiește!

pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfintelor lui Dumnezeu biserici și pentru unirea tuturor, Domnului să ne rugăm!

Doamne miluiește!

pentru preafericiții patriarhi, mitropoliți, arhiepiscopi și episcopi ortodocși de pretutindenea; pentru cinstita preoție și cea întru Hristos diaconie, pentru tot clerul și poporul, Domnului să ne rugăm!

Doamne miluiește!

pentru bună tocmire a văzduhurilor, pentru îmbelșugarea roadelor pământului și pentru vremi cu pace,

Domnului să ne rugăm!

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

Doamne miluiește!

pentru cei ce călătoresc pe ape, pe uscat și prin aer,

Domnului să ne rugăm!

Doamne miluiește!

pentru cei bolnavi, pentru cei ce se ostenesc, pentru
cei robiți și pentru mântuirea lor, Domnului să ne rugăm!

Doamne miluiește!

pentru ca să fim izbăviți noi de tot necazul, mânia,
primejdia și nevoia, Domnului să ne rugăm!

Doamne miluiește!

— Apără, mântuiește, miluiește și ne păzește pe noi,
Dumnezeule, cu harul Tău!

Doamne miluiește!

pe preasfânta, curata, prea binecuvântată, slăvită
Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea
Fecioara Maria, cu toți sfinții pomenind-o, pe noi înșine și
unii pe alții, și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să
o dăm!

ție, Doamne!

— Că Ție se cuvine toată slava, cinstea și
închinăciunea, Tatălui și Fiului, și Sfântului Duh, acum și
pururea, și în vecii vecilor!

— Amin!

Părintele Ioan știa Liturghia pe de rost și o învățase
și pe Roza Kohner să dea

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

răspunsurile cuvenite. Acolo unde Roza uita,
părintele cânta împreună cu ea. El slujise atâta timp
singur, încât acum, când avea pe cineva care să spună
„amin” la rugăciunile lui, i se părea că lumea întreagă s-a
trezit din somn și se roagă Dumnezeului Celui Viu.
Părintele Ioan nu avea nici loc și nici timp pentru a face
slujbă așa cum o făcea cândva în altar. Liturghia lui era
primitivă, ca cea a Sfinților Apostoli. Dar poate că tocmai
această simplitate a cucerit-o de la bun început pe Roza
Kohner. Ea simțea și știa că Dumnezeu vine acolo unde se

roagă părintele Ioan. Nimic nu poate fi mai mareț decât o Liturghie slujită cu credință și dragoste. Iar părintele Ioan le avea pe amândouă.

După ce s-au împărtășit, părintele Ioan a strâns cu grijă paharul, talgerul și cuțitul cu care slujea Liturghia.

de acum n-o să le mai pot folosi. Să căutăm un loc curat ca să le îngropăm. E păcat să rămână și să le folosească cineva la lucruri omenești, căci sunt sfințite.

Părintele Ioan se duse sub un copac, unde avea pregătit un hârleț. Roza Kohner îl urmărea în tăcere.

— În dimineața asta eu va trebui să plec. Am dorit să fii alături de mine, să

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

priveghem și să ne rugăm Domnului împreună.

sunt gata să fiu și în veșnicie alături de dumneata, părinte Ioan.

— Mă rog Domnului și cred că așa va fi.

— Nu mi-ați spus mai înainte că va fi așa de repede...

— Nu voiam să te tulbur. Deși creștinii nu trebuie să se tulbure din pricina morții. Noi, dacă avem credință și puțină dragoste, ne mutăm din moarte la viață.

— Așa este. Dar inima mea este tristă. Nu pot să mă despart. Îmi vine să plâng.

Iar eu sunt gata. Îl simt pe Domnul cum mă cheamă și inima mea arde la gândul întâlnirii cu El. Am păcătuit, Doamne, dar Tu, ca un iubitor de oameni, primește-mă ca pe fiul cel risipitor, ca pe oaia cea pierdută. O, viața e atât de scurtă și chiar dacă ar fi lungă cât lumea tot nu am avea timp să ne îndreptăm prin faptele noastre! Dar milă și iubirea Lui sunt atât de mari, încât poate și pe ultimul păcătos să-l primească, de vom avea inimă înfrântă și vom chema numele Lui...

Părintele Ioan tăcu, apoi adăugă:

soră Roză, să te rogi pentru sufletul meu.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

Roza Kohner îl privea și nu putea spune nimic. Dragostea ei pentru acest om era atât de mare, încât cuvintele n-ar fi făcut decât să o împruțineze. Ea se apropie

și, luându-i mâna dreaptă între palmele sale, o sărută. Apoi își lăsa capul pe umărul lui mare și izbucni în plâns.

Doamna Roză! E timpul.

Ușa se deschise și înăuntru își băgă capul tânăra infirmieră, fără să intre. Din coridor se auzi o voce iritată de bărbat.

de ce nu doarme?

știți, domn doctor, a fost ultima ei dorință... răspunse nehotărâta infirmiera.

— Ce fel de ultimă dorință, domnișoară? Sunteți prea tânără și prea fără experiență pentru a lua astfel de decizii! Regulamentul o interzice!

vă rog să mă scuzați... A fost atât de încăpățânată, a refuzat și ceaiul, și pastilele... A zis să o las în pace, că mai are o oră de trăit și nu vrea să o doarmă...

piei de-aici! Cu neisprăvite miloase ca tine se duce tot azilul de răpă! Dumneata înțelege că ai încălcat regulamentul? Că ai încălcat Legea? Of, mila asta! Când ne vom izbăvi de ea?!

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

Roza Kohner auzea discuția, dar gândul ei era departe. În acele clipe ea îl vedea pe părintele Ioan dăruindu-i Biblia. Greierii cântau și mirosea atât de frumos a iarbă și a flori.

Doamna Roza Kohner, vă rog să vă întindeți în pat. Nu vă faceți nicio problemă, n-o să doară deloc. O mică înțepătură. Haideți, doamna Kohner, că și așa am întârziat patruzeci de minute.

Roza Kohner se ridică din fotoliu și se întinse în pat. Privind în tavan, ea își făcu pentru ultima oară semnul crucii și închise ochii.

Paradisul bătrânilor

Iacob Kohner se trezi din cauza zgomotului făcut de mașinile care parfumau orașul. Autocamioane imense, ca niște purtătoare de rachete, de culoare galbenă, brăzdau străzile. Din cisterne țâșneau nori de parfum, după care nu se mai vedea nimic. Toată această priveliște neobișnuită era însoțită de sirene, la auzul cărora traficul înțepenea,

făcând loc uriașelor parfumerii. Cu toate acestea, dinspre mare veneau valuri de duhoare, care, amestecându-se cu parfumul răspândit de mașini, te făceau să vomiti.

În acea noapte Iacob adormi târziu. Întâlnirea cu Vik îi deschise o nouă ușă în viață. Se gândea la viitor. Un viitor pe care îl vedea altfel decât viața lui monotonă și tristă de până atunci. Credința nebună că lumea ar putea fi schimbată, că răul ar putea fi oprit, năvăli iar în inima

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

lui. Acum nu mai era singur. Iar gândul că alții ca Vik sunt pretutindeni în lume și că tot ce trebuie să facă este să se întâlnească îl făcea să ardă de bucurie. O bucurie din pricina căreia nu putea adormi.

Acum stătea în balcon și încerca să înțeleagă ce sunt aceste mașini și mirosul pe care îl răspândesc. Valurile de duhoare care se amestecau cu parfumul împrăștiat în aer l-au făcut pe Iacob să închidă geamul și să se spele pe mâini. O asemenea duhoare nu mai simțise niciodată. Mirosul pătrundea prin geamurile închise, având putere să străbată și pereții. Iacob își ducea mâinile la nas, apoi le spăla iarăși. O spaimă neînțeleasă se lăsă peste tot orașul...

În acele zile pline de tulburare și teamă care au urmat morții doamnei Kohner, lumea avea să cunoască lucruri nemaiauzite până atunci. Legile crude pe care le impuseseră guvernării cu scopul de a reduce numărul oamenilor pe pământ aveau să se întoarcă împotriva lor într-un chip cu totul neașteptat.

Miniștrii, generalii, bancherii și, îndeobște, toți oamenii bogați care ajungeau

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

la fatala vârstă de șaizeci și cinci de ani, și-au ridicat, în timp, un oraș al lor, unde se retrăgeau pentru a-și trăi în tihnă, dacă există o tihnă pentru păcătoși, urâta lor bătrânețe. Toți acești oameni erau morți în acte.

Pe o insulă aflată la doar câțiva zeci de kilometri pe mare, toți cei care au susținut oarecând legalizarea eutanasiei pentru persoanele ajunse la șaizeci și cinci de

ani și-au făurit un Paradis al bătrânilor. Dar ceea ce pentru criminalii îmbătrâniți părea a fi un adevărat rai, pentru tinerii exilați acolo să-i slujească era un iad. Femei tinere și băieți abia trecuți de adolescență erau înrobiți în insulă pentru a îndeplini dorințele nesăbuite ale acelor demoni cu chip de om.

Taina acelui Paradis al bătrânilor era mai mult decât un secret de stat, căci în acea insulă își aflau sfârșitul demnitarii corupți din lumea întreagă. Și poate că secretul acesta nu s-ar fi aflat niciodată, dacă Bunul Dumnezeu nu ar fi pus capăt fărădelegii în care s-au adâncit acei oameni.

În noaptea zilei în care muriseră Președintele și Ministrul Sănătății, un miros greu, prevestit de un vuiet nepământesc.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

s-a abătut asupra insulei. Lordul Richard, fost premier al Marii Britanii, în vârstă de șaptezeci și doi de ani, tocmai îl chemă la sine pe tânărul Arthur, iar acum îl aștepta în dormitorul său în care aprinsese de curând mai multe lumânări parfumate.

sir Richard?... se auzi vocea timidă a lui Arthur, după ce bătu ușor în ușa întredeschisă. M-ați chemat?

da, Arthur... Intră...

Tânărul păși înăuntru în semiîntunericul parfumat al camerei. După ce ochii i s-au obișnuit puțin, el îl văzu pe Sir Richard, îmbrăcat în halat de noapte, la marginea patului.

— Arthur, dragul meu... începu lordul Richard, ridicându-se și apucându-l pe tânăr de mină. Te-am chemat pentru că mă simțeam singur... Ciocnești un pahar de whisky cu mine?

desigur, Sir... Cum aş putea să vă refuz?

— Atunci, o să te rog să iei loc pe pat... Am avut o zi grea astăzi... Mi-am amintit niște lucruri neplăcute... Ce pedeapsă pentru om mai e și memoria asta! Oare de ce trebuie să aibă oamenii memorie? Cum crezi, Arthur?

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

— Nu știi, Sir... Probabil pentru a recunoaște

oamenii, locurile... Nu știu... Probabil, dacă nu ar avea memorie, oamenii nu s-ar cunoaște între ei, nu și-ar recunoaște ușa, hainele... ar uita să mănânce...

— Oh, Arthur! exclamă lordul Richard, turnând băutura în pahare. Ce nostim ești uneori cu această naivitate a ta! Ești un idiot fericit!

probabil aveți dreptate, Sir...

— Nu probabil, ci sigur!

da, așa este... Sigur aveți dreptate, Sir...
Dumneavoastră aveți întotdeauna dreptate...

Lordul Richard puse un vals vienez ca să răsunе în surdină și se apropie de pat valsând cu paharele în mina.

— Ador valsul! mai cu seamă valsul vienez! Apropo, Arthur, ție îți place să valsezi?

— Nu știu, Sir...

— Ce nu știi, dragă?

— Nu știu ce să răspund...

răspunde așa cum este!

păi, nu-mi place...

— Nu-i nimic, o să te învăț eu...

Lordul Richard îl apucă pe Arthur de mână și-l trase lângă sine. Apoi îi înmână

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

paharul cu whisky. Ținând într-o mână paharul cu băutură, iar cu cealaltă sprijinindu-l pe Arthur, lordul Richard începu să se legene prin cameră, trăgându-l după sine pe tânărul neîndemânatic.

bea, dragă! De ce nu bei? E o băutură foarte bună! Au inventat-o bandiții, dar o beau nobilii, ha, ha! Deși între cei dintâi și cei din urmă nu mai există astăzi nicio diferență, ha, ha!

După ce-și bău paharul, Sir Richard, care mai băuse în acea seară, deveni tot mai vulgar. Arthur se înveseli și își dădu drumul la limbă.

sir Richard, îndrăzni să întrebe Arthur după ce luă al doilea pahar, pot să vă pun o întrebare?

sigur, dragă, răspunse lordul, valsând singur cu paharul în mina.

de când am ajuns aici mă chinuie un singur gând: dacă sunteți fericit.

— O-o-o! Ha, ha! Stai puțin... Mă întrebi dacă sunt fericit?

Sir Richard dădu pe gât băutura și aruncă paharul în tavan, așa încât cioburile din paharul care s-a spart cu zgomot îi căzură în cap.

— O, da, dragă! Sunt fericit! Sunt foarte fericit! Sunt cel mai fericit! Mă auzi? Sunt cel-mai-cel-mai fericit!

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

Lordul se trânti în pat cu mâinile și picioarele desfăcute. Apoi continuă:

dar știi de ce? urlă el, întorcându-și fața spre tânăru speriat de zgomotul paharului izbit în tavan. Știi de ce, dragă? Pentru că mi-am închinat viața unui vis, unui plan mareț! Pentru că am făcut ceea ce trebuia să fac! Pentru că am slujit frăția! Pentru că văd cum se împlinește visul înaintașilor mei! Pentru că omenirea a fost îngenunchată! Pentru că mi-am supus lumea la picioarele mele! Înțelegi, tinere? Ce poate să-și mai dorească un om pentru a fi fericit? Putere! Putere! Putere! Și iar putere!

Arthur stătea nemișcat la colțul patului, ascultând îngrozit delirul paranoic al bătrânului. El știa că nimeni dintre cei intrați pe insulă nu are drum înapoi. Mai devreme sau mai târziu el va sfârși, ca și alți tineri de până la el, aruncat în mare, ca un obiect stricat. Cei de aici au nevoie doar de tinerețea și sănătatea lui. Uneori simțea că între el și o sticlă de whisky nu este nicio diferență. Lordul Richard ridică o mână în sus, arătând cu degetul în tavan și continuă:

— În lumea asta sunt două feluri de oameni: unii făcuți ca să conducă, iar alții

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

ca să fie robi. Mai bine zis, există unii care sunt născuți să fie oameni, iar alții nu sunt decât niște dobitoace bipede, pe care adevărații oameni trebuie să le folosească după bunul lor plac. De pildă tu, tinere, ești un dobitoc! Înțelegi ce zic?

da, Sir... îngâna Arthur, care între timp își reveni din amețeală și acum era cuprins de frică și părere de rău că a provocat această discuție.

— Tu ești un dobitoc, și eu pot să fac cu tine tot ce doresc! Dar știi de ce?

— Nu știu, Sir...

— Ha, ha! Ți-am mai spus că ești nostim în prostia ta! Pentru că așa e lumea! Unii sunt lăsați ca să conducă, iar alții ca să fie conduși!

Lordul Richard își șterse fruntea cu dosul palmei și oftă.

— Hai că mi-a trecut tot cheful! M-am săturat! Ești un prost! Un tâmpit! Un dobitoc! De ce trebuie eu să-ți dau seama pentru tot ce fac? Hai, ia loc pe pat... Dar mai întâi mai toarnă câte un rând!

Lordul luă paharul și rămase cu ochii în tavan.

— Copiii mei cred că sunt mort. Dar eu nu sunt mort... Eu sunt viu! Și le-am pregătit un viitor luminos! Când vor ajunge

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

ei la vârsta mea nu va mai fi nevoie să se ascundă în nicio insulă. Atunci totul va fi pe față. Vor fi unii care vor avea dreptul să trăiască și alții care vor avea dreptul să moară. Ha, ha! Ai auzit? Vor avea dreptul să moară! Va fi singurul lor drept! Ha, ha! Legea, tinere, este ceea ce îl face pe om să se consoleze. Oamenilor le plac legile! Și noi le facem legi! Noi! Mă auzi, tinere? Noi facem toate legile! Toate! Mă auzi? Legi! Legi! Legi! Ador legile, pentru că prin ele poți îngenuchea lumea!

Arthur simți un miros urât cum umple camera, amestecându-se cu parfumul lumânărilor și cu sunetele frenetice ale valsului. La început i se păru că duhoarea vine din gura bătrânului. Cu cât acela vorbea mai mult, cu atât mirosul devenea mai puternic. Dintr-odată fața lordului se schimonosi și el începu să aiureze.

ce sunt muștele acestea? închide geamul, Arthur! Uite ce de muște au intrat în cameră! Ce vor muștele acestea de la mine? Uah! Plecați de la mine, muștelor!

Arthur, dă afară muștele! Uah! Arthur, nu mă lăsa! Muștele vor să mă mănânce!

Fața bătrânului se făcu stacojie. Apucându-se cu amândouă mâinile de gât, el

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

Începu să găfâie și să scuipe de parcă i-ar fi intrat ceva în gură.

— Arthur! Arthur! Muștele intră în mine! închide geamul, Arthur! Alungă muștele! Arthur! Arthur!

Arthur nu vedea nimic, însă cu cât striga bătrânul mai mult, cu atât camera se umplea de duhoare. În cele din urmă, lordul Richard își desfăcu brusc mâinile și picioarele, rămânând țeapăn. Sângele îi dădu din toate cavitățile și peste câteva clipe tot patul se umplu de viermi și sânge. Cuprins de groază, Arthur dădu buzna afară din cameră, vărsând pe covoare. De peste tot i se părea că aude gemete, și urlete, și ușile grele ale apartamentelor care se trântesc. Străzile s-au umplut de tineri și tinere care alergau îngroziți. Numai în camera lordului Richard, în semiîntinericul lumânărilor parfumate, cânta Strauss.

Mânia lui Dumnezeu s-a abătut asupra aceluia loc nelegiuit și într-un singur ceas au murit în chinuri toți locuitorii ei, în afară de câteva sute de tineri, care fugeau îngroziți spre mare. Ei au părăsit în acea noapte insula, duși de paznici în șalupe cu motor. Așa s-a aflat despre orașul morților sau Paradisul bătrânilor.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

Cuprinse de panică, autoritățile locale au blocat televiziunea și internetul, ordonând arestarea celor scăpați din insulă. Cu toate acestea vestea a reușit să se răspândească, băgând spaima în toți.

Mașinile galbene parfumau orașul și, în afara zgomotului pe care îl răspândeau, nu se mai auzea nimic.

Iacob Kohner se duse în camera sa și începu să citească Biblia.

Sfârșitul lumii

Eforturile autorităților de a ascunde insula morților au fost zadarnice. Mirosul nesuferit a blocat orașul, căci

fiecare căuta să se închidă în casă, să facă băi și să se parfumeze. Nu mai vedeai pe nimeni pe străzi.

Până la urmă insula morților a devenit subiectul știrilor la televizor.

Guvernul a dispus măsuri urgente pentru a evita contaminarea populației. Mai multe echipaje au debarcat pe insulă cu misiunea de a dezinfecta locul, scăpând de cadavre. Deoarece incinerarea unui număr atât de mare de morți presupunea o cheltuială prea mare, cadavrele au fost aruncate în mare, fiind degrabă mâncate de pești. Apoi întreaga insulă a fost dezinfectată din elicopter.

Deși toți demnitarii statului susțineau că nu știau nimic despre existența misteriosului

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

oraș al bătrânilor, clădirile și toate bunurile din insulă au fost confiscate de stat. Ministrul Turismului a declarat că insula va fi transformată în obiectiv turistic, iar unii politicieni susțineau că acele clădiri ar trebui transformate în școli și universități. Alții considerau că insulă e cel mai potrivit loc pentru a deschide sanatorii gratuite.

Nimeni nu mai vorbea despre moartea misterioasă a locuitorilor insulei, pentru că toți dezbăteau problema proprietății bunurilor de acolo. Toți doreau să le stăpânească.

Pe de o parte, frica, iar, pe de alta, dorința de îmbogățire au făcut ca nimeni să nu mai vorbească despre morți.

Revolta oamenilor de rând, condamnați să moară la șaizeci și cinci de ani, împotriva celor care au fugit de lege, făurindu-și un rai al bătrânilor, nu mai era nici ea întemeiată. Toți cei pe care ar fi trebuit să-i invidieze și împotriva cărora ar fi trebuit să se revolte erau morți. Iar moartea lor fusese atât de cumplită, încât, pe undeva, trezea și mila.

„Bine că s-a terminat așa, ziceau unii. De acum încolo nimeni nu va mai îndrăzni să calce legea...”

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

În aceeași noapte lui Iacob Kohner i s-a virusat computerul. Până dimineață Iacob s-a căznit în zadar să restarteze mașinăria, pe al cărei ecran negru scria cu litere roșii: THE eND OF THE WORLD ÎS HERE! Mesajul reapărea din zece în zece secunde în toate limbile posibile: KOHEI4 CHETA H ACT A1! A VENIT SFÂRȘITUL LUMII!... Situația devenea enervantă, deoarece Iacob nu reușea nici măcar să-și stingă computerul, care începu să cânte Hava nagila. Pierzându-și răbdarea, Iacob îl trânti de pământ, dar cântecul continuă să se audă din apartamentele vecinilor.

Iacob porni televizorul. Toate canalele vorbeau despre virusul fără precedent care atacase sistemul bancar mondial. În mai toate orașele izbucniseră ciocniri de stradă între forțele de ordine și oamenii care nu-și mai puteau folosi cardurile bancare, într-un timp când banii lichizi nu mai existau. Granițele dintre state au fost închise, deoarece accesul la bazele de date ale persoanelor fusese blocat. De frica de a rămâne fără provizii, oamenii devastau magazinele și marile centre comerciale. În decursul a câtorva ore, în urma ciocnirilor de stradă și a haosului

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

general, și-au pierdut viața peste două milioane de oameni, cifra lor crescând cu fiecare minut.

Iacob puse mâna pe telefon și-l sună pe Vik.

— Alo, Vik?

da, Iacob! Mă bucur să te aud...

ești la televizor?

— Nu. De ce?

— A venit sfârșitul lumii... Ascultă...

— Ai băut?

— Mi s-a virusat calculatorul... A apărut un virus tâmpit. Îmi scrie în toate limbile: „A venit sfârșitul lumii” și-mi cânta Hava nagila...

— Ce tâmpenie... Și ai salvat ceva?

— Ce să salvez? E în toată lumea! Toate calculatoarele au fost atacate... Băncile nu mai pot citi

cardurile bancare, granițele s-au închis... Sunt două milioane de morți... E război în stradă... Tu nu te uiți la televizor?

— Nu... Stai că mă uit... Vorbești serios? Eu abia m-am trezit... Nu mă pot sătura de somn... Aha... văd... Doamne ferește!...

— Cum e la tine? E cineva în stradă? Nu auzi gălăgie?

parcă nu... E liniște... Dar se aude de la vecini „Hava nagila”... Ce nebunie!

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

vik! Trebuie să ne vedem...

păi... ne vedem...

dar cum să facem să nu nimerim în mulțime? La televizor anunță că oamenii au ieșit pe străzi...

eu nu văd nimic... e încă devreme... Lumea e pe fuse orare diferite...

— Așa e. Orașul încă doarme.

vin eu la tine. Zi o adresă. Te aștept la intrare.

revoluției colț cu Libertății.

— Hai c-am pornit.

— Aștept...

Vik o luă pe străduțele lăturalnice, pe care le cunoștea ca taximetrist. Orașul părea să nu știe nimic din cele ce se vorbeau la televizor. Dar poate că oamenii, speriați la rândul lor de gândul de a muri striviți în mulțime, stăteau încuiați în casele lor. Iacob, care îl aștepta la colțul blocului, se grăbi spre mașină, deschizând portiera aproape din mers. Trântindu-se cu neîndemânare pe banchetă, el începu să vorbească, gâfâind:

uf! Tot am impresia că acuși o să apară un puhoi de lume și o să mă calce în picioare...

— Nu e nimeni pe străzi... Poate e doar o manipulare... Să ne facă să uităm de

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

orașul morților și de mânăriile pe care le face Guvernul?

— Nu știu... La televizor arată mulțimi de oameni în

stradă, milioane de morți...

— Nu mai cred pe nimeni. Au mai făcut aceeași farsă în 2012. Și atunci a murit o grămadă de lume doar de frica sfârșitului lumii. Nu-mi vine să cred că oamenii au devenit atât de ușor de manipulat. Câteodată am impresia că, dacă cineva ar ordona să sărim de la balcoane, jumătate din omenire ar sări.

— Nu știi ce să zic... Mi-e o frică teribilă. Îmi vine să mă sinucid și eu...

sinuciderea e un păcat.

— Ha! Un păcat? Dar să trăiești așa nu e un păcat?

— Ce tot spui, Iacob? Liniștește-te. Oare nu mă convingeai tu pe blogul tău să cred în fericire?

— Lasă-mă... Aia era pe blog. Poate încercam să mă conving eu însumi că viața merită trăită! Te-ai pus vreo clipă în pielea mea? Te-ai gândit vreo clipă cum trăiesc? Ce simt? Te-ai gândit că îmi amân sinuciderea în fiecare zi? Că încerc să mă amănesc că trăiesc pentru răsăritul de soare pe care îl voi vedea a doua zi? Un răsărit de soare pe care de fiecare dată îl

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

ratez, deoarece adorm din cauza blestematului de net? Asta e fericirea pe care mi-o propui?

Iacob izbucni în plâns și își acoperi fața cu mâinile. Vik conducea pe străduțele puștii pe care Iacob nu pășise niciodată.

În cei peste patruzeci de ani de viață Iacob mersese foarte puțin pe jos. Gândul că nu este ca ceilalți îl făcuse să fugă de lumea pe care o considera vinovată de tot ce i se întâmpla. Singurul loc în care se simțea liber era internetul. Dar și aceasta era o minciună pe care Iacob o înțelegea prea bine.

Când scâncetele au încetat, Vik își întoarse capul și privi fața roșie și plânsa a lui Iacob.

— Te-ai mai liniștit?

da... îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Poate că te înțeleg, sau măcar am încercat să o fac. Altfel de ce ai fi acum în mașina mea?

— Îmi pare rău...

și eu am momente de disperare. Cred că orice om disperă uneori. Nu e nevoie să fii în situația ta pentru a dispera...

probabil. Dar uneori mi se pare că sunt cel mai nefericit om de pe pământ.

— Nefericirea, ca și fericirea, nu se măsoară.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

— Cred că ai dreptate...

Iacob nici nu băgă de seamă când mașina ieși din oraș. Cerul senin și câmpul verde îl făcură să i se pară că tot ce a trăit până atunci a fost doar un coșmar.

dar unde mergem? întrebă el în cele din urmă.

— La mine, răspunse Vik.

Iacob tăcu, continuând să privească pe geam.

pot să deschid geamul? întrebă el stinger.

sigur, răspunse Vik.

e frumos.

da, e tare frumos.

— Cred că răsăritul de soare e splendid aici...

— Da...

și apusul...

și apusul.

Mașina opri în fața unei porți de metal. Vik coborî și deschise poarta, apoi băgă mașina în curte. Căsuța mică, de piatră, era acoperită de cireși și zarzări. Vik descuie ușa și-și invită oaspetele înăuntru.

— Aici trăiesc eu.

— Tare frumos... Oare de ce trebuia să inventeze oamenii orașele?

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

Întrebarea lui Iacob rămase fără răspuns, deoarece Vik era ocupat să încuie ușa pe dinăuntru. De fapt, Iacob știa și singur răspunsul la întrebarea sa. Casa mirosea a mâncare gătită.

Intră, intră... zise Vik.

Intru. E frumos la tine.

da. E o casă veche, dar frumoasă. Nu aș putea trăi în

oraș.

— Orașul e un adevărat infern.

singurul motiv pentru care merg în oraș sunt banii. Dacă i-aș putea câștiga la țară, nu aș ieși niciodată de aici.

În bucătărie îi întâmpina o bătrână, care tocmai întinsese masa și acum aștepta îngândurată.

— Faceți cunoștință, ea e mama mea, Maria. Iar el e prietenul meu, Iacob. Ți-am mai povestit despre el. Acum două zile i-a murit mama.

da. Înțeleg. Îmi pare foarte rău. Adică îmi pare bine să vă cunosc, dar îmi pare rău pentru mama dumneavoastră.

Femeia își întinse mâna costelivă, iar cu cealaltă îl cuprinse pe Iacob de umăr.

— Ați fost apropiat de mama dumneavoastră? Întrebă femeia.

— Într-un fel... Adică...

— Înțeleg...

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

— Aș fi vrut să fiu mai apropiat... Adică am fost apropiați... Nu știu cum să vă zic ca să mă înțelegeți corect... în sensul că nu ne-am certat niciodată, dar ne-am văzut rar, mai ales în ultimii ani...

— A fost luată la azil...

da... Cu legea asta blestemată... A fost luată la azil și în ultimii trei ani ne-am văzut o singură dată. Iar alaltăieri am primit înștiințarea că a murit... Adică a fost omorâtă... Mă scuzați, dar eu consider această lege o nedreptate...

da. Toată lumea o consideră o nedreptate, dar nimeni nu face nimic pentru a o îndrepta...

— Așa este, spuse Iacob rușinat. Suntem cu toții niște lași. Ar trebui să avem mai mult curaj. Eu cred că, dacă am avea mai mult curaj, am putea schimba ceva.

da, zise bătrâna. Cu siguranță. Dar, Alexandru, spălați-vă mâinile și treceți la masă.

Iacob privi încurcat în jur, dar apoi își aminti că Alexandru este numele adevărat al lui Vik. Se spălară pe mâini și se așezară să mănânce. Iacob o privea din când în

când pe femeie. Fața lui trăda o nedumerire pe care nu o putea ascunde.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

doriți să spuneți ceva? ziceți, nu vă sinchisiți. Simțiți-vă ca acasă...

— Nu, nu... Mă gândeam doar... Nu vreau să mă înțelegeți greșit... Câți ani aveți, doamnă?

— Hm, știam că la asta te gândești. Șaptesopt, fără câteva luni, zâmbi femeia.

este imposibil!

de ce? Eu și fiul meu am hotărât că putem trăi cât ne e dat de la Dumnezeu. Așa am înțeles eu să protestez împotriva legilor lor.

dar...

— O să-ți povestească Alexandru mai târziu. Nu-i așa, Sănduțu?

sigur, mamă.

dar acum mâncați.

e foarte gustos...

da. Sunt bucățelele mele preferate. îi plac și fiului meu.

— Ce părere aveți despre sfârșitul lumii? Credeți că e aproape? întrebă Iacob.

sfârșitul lumii a venit, răspunse femeia.

După masă s-a băut ceai. Iacob Kohner privea pe fereastră cireșul înflorit și se gândea cum ar fi fost dacă mama lui ar fi trăit. Își reproșa că nu a avut destul curaj pentru a înfrunta lumea. Răul nu i

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

se mai părea atotputernic, dar gândul la asta îl făcea să se macine și mai mult. Trebuia să-și schimbe viața, să și-o schimbe chiar din ziua aceea.

Ar fi vrut să facă ceva prin care să provoace lumea, să sfideze legile, poliția, guvernatorii. Dar ce anume ar fi trebuit să facă nu știa. Își dădea seama că la cei patruzeci de ani ai săi nu protestase niciodată, nici măcar în fața propriilor săi părinți. Poate doar pe internet, când îndrăznea să-și contrazică interlocutorii, niște interlocutori abstracți și deci inexistenți. Toate nemulțumirile sale

rămâneau în el însuși, sufocându-i nopțile în care nu putea dormi. Dar de acum va fi altfel. Cel puțin așa i se părea în acele clipe de trezire, în timp ce privea prin fereastră ciresul în floare.

Dialog în sala de fitness

Cu două zile înainte să se abată urgia lui Dumnezeu asupra Paradisului bătrânilor, lordul Richard se afla împreună cu Preasfințitul Agathanghel la sala de fitness. De la reședința Preasfințitului până la sală erau cam cinci minute de mers pe jos. Preasfințitul, la cei optzeci și patru de ani ai săi, făcea acest drum în douăzeci de minute. După ce cobora treptele de marmură albă, o lua pe cărărușa pavată cu granit roșu, îngustă cât să încapă doi oameni care merg la braț. Cărarea, amenajată de arhitecții insulei, cobora printre stâncile sălbatice, pe care fuseseră sădiți pomi și arbori exotici. Sprijinit de slugă să preasfințitul urca și cobora acest drum zilnic cu aceeași detașare bătrânească cu care își lua pastilele și primea

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

vizitele medicului. De fapt, toate drumurile din Paradisul bătrânilor fuseseră concepute ca niște remedii curative, presupunând urcușuri și coborâșuri lente, atât cât să pună în mișcare sângele amortit al boșorogilor obsedați să-și prelungească viața cât mai mult.

eu am terminat, zise gâfâind lordul Richard, făcându-i semn lacheului să-l dea jos de pe bicicletă. Mă duc să beau un whisky. Preasfințite, poate îmi faci companie?

— Încă un minut! gâfâi Preasfințitul.

— Cu un minut sau fără, oricum vei muri! Ha, ha! Bunicul meu nu a făcut fitness niciodată și a trăit nouăzeci și patru de ani. Dar a băut whisky! glumi lordul, aruncând lacheului prosopul cu care tocmai își ștersese fața asudată.

— M-ai convins, gâfâi grav Preasfințitul, coborând singur de pe bicicletă. Continui mai târziu...

— Întotdeauna am fost impresionat de zelul tău, Preasfințite! Sunt sigur că pentru acest minut pe care mi-l dăruiești o să te pedepsești acasă. Sper că nu ai obiceiul să te autoflagelezi? Ha, ha!

— Întotdeauna ai fost un porc, my lord, replică Preasfințitul dorind să-și
DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT
exprime dezaprobarea față de glumă lordului Richard.

— Hai, nu te supăra, știi că îmi place să glumesc!
glumele pot fi diferite. Eu prefer glumele bune.

waw, waw! Credeam că te-ai obișnuit cu umorul englezesc! Dar, bine, pot să mă abțin în fața unei fețe bisericești, ha, ha!

Lordul izbucni în râs și-l lovi pe Preasfințitul peste umăr, astfel încât acesta trebui să facă câțiva pași ca să nu cadă.

dacă mai faci asta o dată să știi că nu mai beau cu tine! Ți-am zis că mă enervează când mă împingi... Te porți ca un puștan!

— Mă iertați, Preasfințite... Am uitat că nu vă place să fiți împins... Ha, ha!

Preasfințitul Agathangel nu agreea glumele deșucheate ale bătrânului lord. îl disprețuia pe acesta și pentru că era homosexual. Întotdeauna i se părea că lordul îi face avansuri și asta îl scotea din sărite. Însă, în lipsa altor prieteni, își petrecea uneori timpul în compania acestui boșorog pervers și rău de gură. Uneori, ce-i drept, lordul devenea grav și amabil, vorbind pe teme diplomatice.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

Făcea asta mai ales după ce gafă, dorind parcă să-i convingă pe toți că are și o altă față. La dinee se comporta impecabil, lăsând întotdeauna o impresie bună celor ce nu îl cunoșteau mai îndeaproape. În general, persoanele din Paradisul bătrânilor, dincolo de ursuzenia proprie vârstei, se purtau tot timpul de parcă ar avea ceva de ascuns. Preasfințitul, deprins de-a lungul vieții să fie aclamat de mulțimile de credincioși, care de îndată ce-l vedeau săreau să-i pupe mina și hainele, acum suferea de singurătate, fiind bucuros să-și împartă timpul chiar și cu un pervers nesuferit ca lordul Richard.

preasfințite, demult voiam să vă întreb... începuse lordul pe un ton ministerial, în timp ce-și punea gheață în paharul cu whisky. Ce părere aveți despre sfârșitul lumii?

e obligatoriu să am o părere?

păi, ca față bisericească, mă gândesc că ai studiat problema mai îndeaproape.

dă-mi voie să mă așez. Sau preferi să vorbesc din picioare?

— Ah, da, desigur... Mă scuzi, credeam că între niște bătrâni prieteni nu-și mai au rostul politețurile... Pune-ți cât vrei... Ia și gheață de-aici...

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

Preasfințitul își turnă în pahar, apoi se așează comod în fotoliu.

biserica nu are un răspuns clar în această privință. E o taină pe care numai Dumnezeu o știe...

— Hai, lasă! Știu și eu asta cu „nimeni nu știe nici ziua, nici ceasul...”, dar vreau să-ți cunosc părerea. Nu cred că nu te-ai gândit niciodată la asta și că nu ai și tu, ca om, o părere a ta... Sper că nu e nimic „anticanonic” în a avea o părere despre sfârșitul lumii?

depinde...

depinde de ce?

— Auzi, Richard, știi că nu-mi place filosofia. M-ai chemat să bem un whisky sau să ne certăm iar?

— O, nu! Voiam doar să avem o discuție. Dacă vrei, aș putea să-ți spun părerea mea despre sfârșitul lumii.

Preasfințitul sorbi din pahar și-l puse pe masă. Apoi îi făcu semn chileinicului:

— Adu-mi o salată de fructe. De-acuma știi ce trebuie să conțină. Pe urmă poți să mergi la bazin sau la aparate... Ești liber până termin discuția cu lordul Richard.

Lordul dădu paharul peste cap și-și turnă iar.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

părerea mea, Preasfințite, este că însăși ideea că lumea va avea un sfârșit ne-a avantajat pe noi foarte mult...

pe noi? Adică pe cine?

pe noi, Preasfințite... Știi bine la cine mă refer... Ne-a avantajat din toate punctele de vedere și ne-a dat front de lucru.

— Nu te prea înțeleg. Dar, mă rog...

— Mă înțelegi foarte bine. Guvernul Mondial nu ar fi fost posibil dacă în Biblie nu s-ar fi vorbit de sfârșitul lumii, înțelegi? Și noi citim Biblia...

— O citiți după cum vă place, replică Preasfințitul nemulțumit.

— Nu contează, important este că oamenii cred în Biblie. Credința aceasta a lor e atât de puternică, încât orice plan la nivelul umanității nu poate fi realizat decât dacă urmează Biblia. Trebuie să-i faci pe oameni să creadă că Biblia se împlinește tocmai cu ei și că orice împotrivire e zadarnică. Nu este oare sfârșitul lumii o fatalitate? Mai contează oare când și cum va fi? Creștinismul i-a făcut pe oameni să fie mai preocupați de sfârșitul lumii decât de propriul lor sfârșit. Iar noi am știut cel mai bine să folosim această angoasă a sfârșitului în folosul

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

nostru. Și știi ce-am făcut? Am înscenat un sfârșit al lumii înainte de a-l hotărî Dumnezeu. Sfârșitul lumii este opera noastră! Privește în ce s-a transformat lumea în ultimii patruzeci de ani! Am redus numărul populației planetei de la șase miliarde la două! Poți să mă convingi că nu acesta e sfârșitul?

— Da.

— O, da! Îmi vei spune că nu am fost decât unelte oarbe în mâna lui Dumnezeu? Cum să nu! Poate că și Dumnezeu tău a făcut parte din Parlamentul Britanic acum jumătate de secol, când s-au dezbătut proiectele de reducere a populației! Sau poate că Dumnezeu a luat parte nevăzut la ședințele noastre secrete și ne-a șoptit cum să fabricăm viruși și să provocăm cutremure în urma cărora oamenii mureau cu zecile de milioane? Ai trăit vreodată satisfacția de a o lua înainte lui Dumnezeu, de a-l strica planurile divine? Să știi un lucru, Preasfințite, Diavolul e formidabil tocmai pentru faptul că, știind planurile lui

Dumnezeu cu lumea, o ia întotdeauna înainte. Iar voi, voi, voi, voi! creștinii, ați fost unealta noastră cea mai eficientă atunci când am masacrat omenirea. Voi

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

I-ați convins că totul e o fatalitate, că orice rezistență este zadarnică! Și, cu atât mai formidabil, i-ați convins pe toți că totul se întâmpla prin voia lui Dumnezeu! Pe toți, dar nu pe mine și pe cei ca mine, care știm că tot răul în lume e opera Diavolului!

ești un mincinos! ripostă Preasfințitul, vrând să se ridice din fotoliu. La fel ca și tatăl tău, Diavolul!

diavolul este corect. Joacă întotdeauna după reguli. E adevărat că își face regulile singur. Și știți care e greșeala voastră, Preasfințite?

— Nu vreau să continui această discuție!

ba trebuie s-o continui, replică lordul, dând pe gât paharul. Greșeala voastră este că vă place să trăiți după reguli, întreaga voastră viață nu este decât reguli, reguli, reguli! Deși, la drept vorbind, orice reguli, oricât de aspre și categorice ar fi, alcătuiesc până la urmă un joc. Un joc trist sau vesel, depinde cine-l joacă. Iar Diavolul este un jucător! Și, ca orice jucător, atunci când nu trișează, știe să folosească regulile adversarului în favoarea sa... Apropo, Preasfințite, credeți că Diavolul este un adversar sau un partener?

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

— Întreci măsura, lord Richard! Toată viața mea mi-am închinat-o lui Hristos, luptând împotriva Diavolului...

— A fost o întrebare retorică, amice... Știu că ești episcop, dar îmi place să te șicanez.

— Cred că e timpul să plec...

preasfințite, bea-ți paharul și o să te relaxezi. Uite la mine! Îmi mai torn unul, pentru că-mi face bine. Nu te-ai săturat să trăiești în minciună? Știi la ce mă gândesc uneori? Mă gândesc că o să mor și nu am zis niciodată ce gândesc. Sunt un mason bătrân și consider că mi-am slujit crezul cu devotament. Dar ascultă-mă până la capăt...

bine... Să zicem că m-ai făcut curios, zise

Preasfințitul, dând paharul peste cap și reșezându-se în fotoliu.

ziceam că Diavolul este un jucător corect, în sensul că joacă întotdeauna după reguli. E adevărat că tot timpul propune reguli noi, dar nu fără acordul adversarului. Preasfințite, ai acceptat vreodată regulile Diavolului?

— Mă simt încurcat... în sensul dacă am păcătuit sau nu? Sigur, ca orice om, sunt supus greșelii, dar nu cred că am făcut vreodată jocul Diavolului... E prea mult...

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

Iar eu îți voi spune că simplul fapt că te afli aici este un joc al Diavolului.

— Ajunge! Mă jignești, lord Richard! Am fost tot timpul un om corect, nu am făcut rău nimănui!

— Oare?

dumnezeu mi-e martor!

— Atunci să-mi spui, Preasfințite, de ce te afli aici, în această insulă plină de tirani, de corupți și ipocriți?

— Îmi îndeplinesc slujirea! Oare toți acești oameni trebuiau să rămână fără biserică, fără șansa de a se întoarce la Dumnezeu?

— Te minți singur pe tine, Preasfințite. De ce nu recunoști că ești aici numai pentru că te temi de moarte, că te-ai ascuns, plătind bani, în timp ce credincioșii tăi sfârșesc eutanasiați la șaiszeci și cinci de ani?

— Această lege e o nedreptate! Oamenii trebuie să trăiască atât cât le e dat de la Dumnezeu!

— O! îmi place să te aud, Preasfințite! Chiar îmi place! Dar oare de ce îmi zici asta mie acum și aici, și nu ai protestat când erai episcop al bisericii oficiale? Oare de ce a tăcut biserica atunci când se purtau dezbateri în jurul acestei legi.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

care, fără îndoială, este una demonică? Da, demonică! Iar biserica a tăcut și odată cu ea ai tăcut și tu, Preasfințite! Și știi de ce? Pentru că ați intrat în jocul Diavolului! Iar el s-a dovedit a fi un jucător mai bun ca voi!

Preasfințitul se întinse după sticlă, dar lordul i-o luă

înainte.

— Lasă că-ți torn eu... îmi face plăcere.

— Mulțumesc...

— Așa că, la drept vorbind, înaintea lui Dumnezeu suntem la fel de vinovați, Preasfințiți. Am ucis împreună sute de milioane de oameni. Eu și cei ca mine v-am propus o lege a Diavolului, iar tu și cei ca tine ați acceptat-o. E un joc cinstit, nu?

dumnezeu știe că eu nu am dorit aceasta. Dar, oricum, părerea mea nu contează. Totul se hotărăște în Sfântul Sinod... Eu singur nu pot nimic...

ești extraordinar, Preasfințiți! Lasă să-ți torn eu...

— Mulțumesc...

— Mai spune-mi aia cu „n-am vrut să fac sminteală și de aceea n-am mers împotriva Sfântului Sinod”, ha, ha! Totul e un joc, Preasfințiți, pe care voi îl jucați cu toată seriozitatea! Când ai citit ultima dată Biblia, Preasfințiți?

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

— Ce întrebare-i asta? O citesc des... Chiar ieri am citit... Citesc...

— Am citit-o și eu. Recunosc că nu am înțeles mare lucru. Dar am reținut câteva momente care m-au marcat. Ți-aduci aminte scena ispitirii lui Iisus?

sigur, cum să nu?

și cu ce L-a ispitit Diavolul pe Iisus?

— Cum cu ce? Cu pâine... Cu bogății... Cu slavă deșartă...

— N-ai înțeles nimic, Preasfințiți!

— Atunci spune tu...

— Cu Biblia, Preasfințiți! Cu Biblia! Cum și-a început Diavolul ispitirea?

— „Scrie este”...

și cum i-a răspuns Hristos?

— Tot cu replici din Scriptură... Bine-nțeles... se dumiri episcopul, surprins că nu s-a gândit până atunci la asta.

— Asta nu ați priceput voi, dar am înțeles-o noi! De pildă, ce a însemnat pentru biserică legalizarea

căsătoriilor homosexuale? Știi prea bine. Dar nu ați replicat niciodată, chiar dacă toată Biblia e împotriva! A fost destul să vă arătăm locul în care scrie „nu judeca și nu vei fi judecat” sau „Dumnezeu este dragoste”, ca voi să vă lăsați convinși că aveți Biblia de partea voastră. Deși și voi, și noi știam

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

prea bine că totul este o minciună. Că nu este decât un joc al Diavolului! Un joc pe care l-ați acceptat și din care nu v-ați mai putut retrage... Vă rătăciți, neștiind Scripturile, Preasfințite! Sper că și această replică îți e cunoscută?

— Lasă asta...

e replica lui Hristos! Și cui a fost dată? Tocmai cărturarilor și fariseilor! Celor care citeau Scriptura zilnic, ca și tine! Dar nu înțelegeau nimic din ea... Diavolul, Preasfințite, a înțeles Scriptură și a folosit-o împotriva voastră!

— Mă rog... Deși nu te prea înțeleg... Am venit aici să beau un whisky...

— Lasă că-ți torn eu...

da, mulțumesc... Ești un gentleman...

deh, un mason bătrân...

— Lasă, lasă... Știu că vrei să mă bagi în deznădejde, dar n-o să-ți meargă. Dacă ar fi să te asculte cineva, ar crede că Diavolul a scris Biblia, replică episcopul, împleticindu-și limba.

— N-am zis asta. Dar că Diavolul a folosit Biblia împotriva voastră, asta da.

— Te joci cu cuvintele, lord Richard.

— Îmi place jocul!

e un joc periculos...

— Nu mai periculos decât cel pe care îl joci tu.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

— Tu joci de partea Diavolului.

diavolul e un jucător corect.

— Nu vreau să mai discut. Trebuie să plec...

Episcopul se ridică tulburat și își strigă sluga.

Băutura îl amețise și el se îndreptă spre vestiar clătînându-se. Era tulburat și nu-și găsea cuvintele. Ar fi vrut ca Dumnezeu să facă ceva, să trimită o pedeapsă peste toți acești oameni care vorbeau cu atâta trufie împotriva Lui. Dar Dumnezeu era mut. Preasfințitul adormi târziu, după o sfâșietoare luptă cu gândurile. Se simțea singur și neputincios. Nu avea de unde să știe că peste două zile Dumnezeu avea să-i împlinească rugăciunea, prefăcând Paradisul bătrânilor într-un adevărat tărâm al morții...

Să mori strivit de mulțime

Adjunctul Inspectorului General al Inspectoratului General pentru Situații de Urgență primi ordin să mobilizeze două mașini de pompieri în piața centrală a orașului. Era al treilea ceas de când mulțimile, scoase în stradă de știrile de la televizor, scandau în fața Băncii și a Primăriei. Oamenii erau disperați, deoarece cardurile lor fuseseră blocate. Virusul apocaliptic atacase toate computerele și nimeni nu garanta că bazele de date vor putea fi restabilite vreodată. În plus, un zvon neverificat anunța că însuși directorul Băncii ar fi murit.

Aceeași atmosferă domnea în toate orașele țării. Președintele interimar declarase stare de urgență, dar nici armata și nici poliția nu erau pregătite pentru a face față unei astfel de situații. Comisia

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

secretă, reunită în Hotelul Național, era în plină desfășurare.

— Totul se desfășoară conform planului și nu trebuie să admitem greșeli care să scape situația de sub control, îl înfruntă Președintele interimar pe Ministrul Sănătății, care tocmai își expusese temerea că o epidemie cauzată de numărul mare de morți este inevitabilă.

domnule Președinte, nu suntem pregătiți să facem față unei astfel de situații...

domnule Ministru, vă rog să aveți încredere. Totul este calculat până la amănunte.

dacă lucrurile stau așa cum ni le-ați expus, în următoarele două zile vom avea circa douăzeci și cinci de

mii de cadavre pe străzile orașelor mari și circa zece mii în orașele mici și mijlocii. Vă imaginați ce înseamnă asta? Nu avem loc în morgă pentru atâția morți! O epidemie este inevitabilă!

dar cine a zis că toți acești morți trebuie să ajungă în morgă? E o cheltuială inutilă de bani și de resurse umane. Agenții noștri au luat măsurile necesare cu mult înainte de declanșarea evenimentelor. La ieșirile din orașe, sub pretextul construirii de complexe auto sau

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

centre comerciale au fost săpate gropi în care pot încăpea până la zece mii de cadavre. Deoarece toate aceste loturi se află sub nivelul străzii, proiectele presupun o ridicare semnificativă a platformei, ceea ce înseamnă că firmele proprietare vor plăti pentru serviciul făcut. În plus, crematoriile noastre au capacitatea de a arde până la zece mii de cadavre pe zi.

dar s-a gândit cineva de cât timp este nevoie pentru a transporta atâția morți?

domnule Ministru, toate forțele noastre vor fi îndreptate în acest scop. Avem mașinile de armată, mașinile Ministerului Sănătății, Pompierii, mașinile de gunoi, într-un cuvânt totul! Dar cred că sunteți preocupat de lucruri care vă depășesc atribuțiile, Domnule Ministru. Să-l lăsăm pe Inspectorul General pentru situațiile de urgență să se ocupe de aceste aspecte pur tehnice...

domnule Președinte, interveni Inspectorul General pentru situațiile de urgență, care sunt obiectivele principale?

pentru țara noastră avem un plan de o sută optzeci, două sute de mii de morți. Dacă această cifră va fi atinsă, înseamnă că obiectivul principal a fost

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

atins și ne vom bucura de susținerea Guvernului Mondial.

— Nu vom putea evita acuzația de folosire a forței împotriva populației civile...

— N-ați înțeles nimic, Domnule Inspector General!

Tocmai în aceasta constă problema noastră, ca să nu folosim forța. Misiunea noastră este de a-i face pe oameni să se omoare singuri între ei.

— Nu prea văd cum... E o cifră prea mare... Adică să creăm premisele unui război civil? Dar nu există liderii, nu sunt formate taberele... Societatea noastră a depășit demult orice sentiment de aderență la grup. Nu mai există fanaticii de altă dată, capabili să moară pentru o idee...

pentru o idee nu, dar pentru bani da! i-o reteză Președintele.

Inspectorul general desfăcu o sticlă de apă și-și turnă în pahar.

din câte știu, bani nu există, continuă el, cu expresia omului care vrea să înțeleagă și nu poate.

— Tocmai acesta a fost scopul blocării bazelor de date. De vreme ce banii lichizi sunt insuficienți și marea majoritate a populației nici nu-i are, doar aurul și bunurile mai prezintă valoare. Plebea nu mai are nimic.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

— Mă mir cum de s-au organizat aceste mitinguri în fața băncilor. Ce poate să le facă banca, de vreme ce banii lor erau virtuali? Nimeni nu le va da bani lichizi niciodată în schimbul unor carduri care nu mai pot fi citite...

— Oamenii, în situații de criză, comit acțiuni necugetate. Iar misiunea noastră este de a le sugera acțiunile pe care trebuie să le întreprindă.

— Trebuie să provocăm ciocniri de stradă, deși îmi este greu să văd cum am putea dezbina mulțimile pentru a le organiza în tabere adverse. Protestatarii au un scop comun, iar inamicul lor, de această dată, este Banca, așa îndrăzni să spun chiar... sistemul.

Inspectorul sorbi din pahar, vrând să atenueze gravitatea acuzației. Apoi adăugă:

— Nu mai trăim în vremurile când masele se revoltau împotriva autorităților... Și nici nu este acesta scopul...

domnule Inspector General, în planul pe care trebuie să-l urmărim e prevăzut totul. Noi nu inventăm nimic, noi executăm! Dacă ați avea răbdare să ascultați și să nu mă

întrerupeți, am termina mai repede...

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

— Mă scuzați, Domnule Președinte...

— Televiziunile vor întreține revolta populației. Oamenii trebuie să rămână în stradă toată noaptea. Scopul e că mâine, când vom declanșa operațiunea, subiecții să fie flămânzi și dezorientați. Nu trebuie să le lăsăm nicio speranță!

Ministrul Alimentației, care în tot acest timp ascultase cu atenție, își ceru dreptul să intervină.

da, Domnule Ministru...

domnule Președinte... încep eu el, căutându-și cuvintele. Mă gândesc că arderea atâtor cadavre în crematoriu este o cheltuială care nu se acoperă...

dacă vom îndeplini obiectivele propuse, vom primi fonduri care vor acoperi totul.

de ce să nu le folosim ca materie primă? Abatoarele mele pot prelucra sute de tone de carne pe zi. Va fi chiar mai repede decât în crematoriu... Am asigura vulgul cu mezeluri pe cel puțin jumătate de an... Ca să nu mai spun că ar fi un ghișeft pe cînste...

Președintele îl ascultă până la capăt, apoi, întorcându-se către Inspector, răspunse ea să-l audă toată adunarea:

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

— Aceasta nu face parte din plan, Domnule Ministru. De data asta, fără mezeluri.

Ministrul se așază. Era puțin stânjenit. Întreaga lui făptură aducea cu un adolescent căruia tocmai i-a fost refuzat un dans.

În piața orașului mulțimea creștea cu fiecare oră. Televiziunile transmiteau în direct situația din toate orașele țării. Analistii și comentatorii politici făceau prognoze apocaliptice, anunțând foamete, jafuri, epidemii. Urma ca oamenii nu doar să nu poată cumpăra nimic, ci nici să nu se poată deplasa sau plăti servicii medicale. Panica îi scotea pe toți din casă adunându-i în piața centrală a orașului. Străzile erau pline de pancarte și

steaguri. Mulțimile scandau: Vrem banii înapoi! Banca ne-a furat! Și altele ca acestea. Zgomotul și învălmășeala erau atât de mari, încât nimeni nu mai auzea pe nimeni. Era cu neputință să vezi pe unde mergi și singurele puncte de reper erau vârfurile clădirilor.

Noaptea îi găsi pe toți liniștiți. Spre seară primăria instalase boxe și fiecare putea vorbi la microfon în auzul întregii

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

piețe. Au urmat mai multe cuvântări, care au fost întrerupte de fluierături și strigăte de nemulțumire. În cele din urmă s-a pus muzică și piața s-a transformat într-o discotecă uriașă. Pe sub castani ardeau focuri și nimic nu prevestea urgia de a doua zi.

— M-ai mințit!

vorbești prostii, niciodată nu te-am mințit!

ba da! Mi-ai ascuns tot timpul adevărul!

— Nu vreau să mai discut despre asta!

Tânărul în cămașă roșie se străduia din ultimele puteri să împingă valul de oameni care venea peste el.

— Nu împingeți! Dați-vă înapoi, că mă sufocați!

— Nu împingeți!

— Lăsați-mă să ies!

— Nu împingeți!

ușile și vitrinele mari de sticlă ale complexului comercial fuseseră sparte și miile de oameni dădură buzna înăuntru. Zgomotul cutiilor și al rafturilor răsturnate era înghițit de strigătele mulțimii. Bucuria și disperarea se amestecau deopotrivă într-un val care făcea să dispară tot ce e omenesc.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

— Faceți-mi loc să ies!

— Nu împingeți!

dați-vă înapoi!

— Nu împingeți!

Prins între un raft cu fructe și perete, tânărul cu cămașă roșie simțea că se sufocă de căldură. Din toate părțile cădeau peste el corpurile grele și fierbinți ale altor

oameni. O femeie între două vârste i se propti cu coatele în piept și striga cât o ținea gura:

— Nu împingeți! Lăsați-mă să ies! Nu împingeți, am zis!

— Nu împingeți!

— Faceți loc!

dați-ne voie să ieșim!

— Nu vă mai înghesuți!

— Moare cineva!

— Mor!

— Nu împingeți!

— Nu împingeți!

dați-vă, că vreau să ies!

dați-vă la o parte!

— Nu mă mai împingeți!

Tânărul cu cămașă roșie simțea o fierbințeală grozavă în piept. Picioarele i s-au înmuiat și mai mult atârna decât se sprijinea pe picioare. Din ultimele puteri se strădui să o împingă pe femeia care îi

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

strivea pieptul. Când aceasta începu să țipe, tânărul o apucă de față și începu să o împingă strivindu-i gura și nașul până când sângele începu să-i curgă pe mână. Apoi începu să o lovească pe femeie în față de parcă acesta ar fi fost ultimul lucru pe care îl putea face pentru a se salva.

— M-ați mințit! strigă el în timp ce împingea fețele celorlalți cu mâinile pline de sânge. M-ați mințit! Sunteți toți niște mincinoși!

În același timp cineva îl izbi cu putere în ureche, apoi pumnul începu să-l lovească peste gură și peste ochi. Pentru câteva clipe i se păru că s-a prăbușit și își acoperi capul cu mâinile. Gura i se umplu de sânge și își simțea buzele umflate și fierbinți. Mirosul de sudoare făcea aerul și mai greu de respirat. Încleștându-și mâna în părul celui care îl lovea, tânărul începu să vomite, apoi se aplecă brusc în față lăsându-și mâinile desfăcute ca niște aripi.

— M-ai mințit.

— Nu te-am mințit niciodată.

— Te-am văzut cum plecai pe după școală cu el.
suntem doar prieteni. Părinții noștri se înțeleg foarte bine.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

el te iubește.

dacă vrei, nu voi mai vorbi cu el niciodată!

ți-am adus bomboane.

sunt preferatele mele!

— Da.

— M-am gândit ce mă voi face când voi crește mare.

— Ce?

— Medic.

și eu mă voi face medic.

— Credeam că vrei să fii aviator.

— Medic, ca să fiu tot timpul cu tine.

vom fi tot timpul împreună!

și nu ne vom despărți niciodată!

— Niciodată!

Strigătele fură acoperite de sirenele mașinilor de pompieri. Peste câteva minute jeturile puternice de apă izbiră înăuntru, prin vitrinele sparte. Cei care săreau afară erau cosiți de pe picioare, scoțând strigăte de disperare. Oameni în salopete portocalii târau corpurile inerte și le aruncau ca pe niște saci în camioanele aliniate ca la război.

— Faceți loc!

— La o parte!

Cei care au reușit să scape cu viață din magazin au fugit spre casele lor, ducând

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

fiecare ce reușiseră să apuce. De dimineață televiziunile anunțaseră că Președintele a emis o hotărâre prin care orice cetățean putea ridica din centrele comerciale proviziile alimentare necesare pentru trai, toate pagubele urmând să fie acoperite de către stat. Multimile au dat năvală spre marile centre comerciale devastând totul în cale și călcându-se în picioare unii pe alții. Între timp televiziunile transmiteau reportaje în care

tineri și bătrâni ieșeau din supermarketuri cu sacoșele pline, mulțumind Președintelui pentru ajutorul acordat.

Aerul nopții de aprilie se amesteca cu mirosul de benzină lăsat de șirul de camioane care intrau și ieșeau din oraș. Spre dimineață buldozerele și excavatoarele au acoperit grămada de trupuri din care se auzeau gemete, iar alteori strigăte care chemau după ajutor. În timp ce soldații aruncau trupurile din camioane în groapă, Inspectorul General pentru situațiile de urgență și Ministrul Sănătății urmăreau totul dintr-o ambulanță.

știți la ce mă gândesc, Domnule Ministru?

— Nu, răspunse Ministrul, umplându-și pieptul cu fum din țigara pe care tocmai și-o aprinsese.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

— Mă gândesc ce ne face pe noi să nu fim în grămada aceea.

Ministrul expiră și fumul umplu cabina.

și ce ne face?

— Nu știu. Poate o Pronie specială a lui Dumnezeu? Sau poate că am avut norocul să facem parte dintr-o specie diferită?

— Credeți în Dumnezeu, Inspectore?

dacă cred în Dumnezeu? repetă Inspectorul, surprins de întrebare. Nu știu... Dar cred că dacă Dumnezeu ar exista, ar fi trebuit să oprească ceea ce se întâmpla.

Ministrul trase din țigară și nu răspunse nimic. Inspectorul nu putea înțelege dacă Ministrul i-a pus întrebarea pentru că și el credea în Dumnezeu sau i-a pus-o doar ca să-l verifice. Nu-și putea da seamă nici dacă Ministrul încuviințează acest masacru sau nu. În tăcerea care se lăsase se auzeau corpurile care cădeau grele ca niște saci. Ministrul deschise geamul și scutură scrumul.

Iar eu cred în Dumnezeu, Domnule Inspector, spuse Ministrul, privind înspre mormanul de trupuri. Cred pentru că altfel la ce s-au născut miile acestea de oameni? N-ar fi prea absurd?

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

Există o răsplată veșnică, Domnule Inspector, și toate

au un sens pe care noi, oamenii, nu-l putem schimba, pentru că nu-l cunoaștem...

Iar eu prefer să trăiesc aici, pe pământ, decât să mor cu speranța într-o răsplată viitoare.

păi? Iată, trăiești aici, Domnule Inspector! De ce nu te bucuri?

dă-mi o țigară...

poftim... Să-ți povestesc o întâmplare... Sper că pot să-ți spun tu?

da, sigur... Și pe mine mă obosesc formalitățile. E destulă tensiune și așa.

— O să-ți povestesc o întâmplare care m-a urmărit de-a lungul întregii mele vieți, chiar din clipa când am auzit-o. Eram băiețandru și bunicul meu, care a fost crâșnic la biserica din sat, mi-a povestit cum și-a pierdut el credința în Dumnezeu. În vremea foametei pe care Stalin a provocat-o în Basarabia, când oamenii își ascundeau copiii de teamă să nu-i fure vecinii și să-i mănânce, s-a aflat că pe câmpurile Cernăuțiului există gropi cu jom. Jomul era ceea ce rămâne din sfecla de zahăr după ce era prelucrată. Sute de basarabeni au plecat pe jos spre acele gropi, ca spre un loc al izbăvirii.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

Numai că toți care săreau în groapă mureau din cauza grabei cu care mâncau și a alcoolului conținut în jom. Înainte de a sări în groapă, oamenii se dezbrăcau pentru a nu-și murdări hainele. Foamea îi făcea să nu se mai rușineze unul de altul. Femei și bărbați săreau la un loc în groapa cu jom și trupurile lor goale rămâneau acolo pentru vecie. Bunicul meu, care era un copil, nu a sărit în groapă și a scăpat. Însă ceea ce a văzut l-a făcut să-și piardă credința în Dumnezeu. Astăzi, când am văzut oamenii aceia în supermarketuri, mi-am amintit povestea gropilor cu jom. Nu ne-am schimbat cu nimic, Domnule Inspector.

să plecăm de aici. Cred că misiunea noastră a fost îndeplinită.

da. Cred că putem pleca.

Ministrul ar fi vrut să mai spună ceva, dar tăcu. Se crăpa de ziuă, și ceața se ridica deasupra pământului proaspăt răscolit. Privind prin geamul întredeschis al mașinii, Ministrul fu tentat pentru o clipă să deschidă portiera și să sară. Apoi își aprinse o țigară, fumând în tăcere. Inspectorul ceru și el una.

v-ați apucat de fumat, Domnule Inspector?

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

— Nu, dar mi-ați făcut poftă...

— Înțeleg, zâmbi cu subînțelese Ministrul.

parcă aș bea o cafea.

da, o cafea ar fi bună.

Soarele de aprilie

Iacob Kohner se trezi târziu, după obicei, deranjat de soarele cald de aprilie. Cireșul înflorit din fereastră îi aduse aminte că nu este acasă. Dormise adânc, fără vise, și se simțea odihnit ca niciodată. Nu mai rămăsese nimic din tulburarea de ieri. Parcă întregul său trecut se stinsese odată cu virusarea computerului. Se ridică în capul oaselor și rămase pe gânduri, privind prin geam cireșul înflorit. Niciodată nu mai văzuse un cireș atât de aproape.

— Ce zi minunată! O să avem un Paște frumos anul ăsta! se auzi vocea bătrânei din bucătărie.

da. Anul trecut a fost mai rece... interveni Vik.

și Paștele a căzut mai devreme.

da, anul trecut a fost mai devreme.

Iacob se ridică, strânse pătura și se grăbi să iasă din cameră. I se părea nepotrivit

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

să doarmă în timp ce stăpânii casei s-au trezit demult.

bună dimineța...

— O! Bună dimineța, Iacob! Cum ai dormit? Uite, ai aici cafea, încă e caldă...

— Mulțumesc. Am dormit foarte bine. Chiar m-am odihnit de minune. O! Ce cafea bună!

— Mama o face. E meșteră la cafea, zise Vik cu plăcere, ridicându-se și sărutând-o pe bătrână.

e, e! Şezi! Mare lucru să faci o cafea!

Iaca-i mare! Mie niciodată nu-mi reuşeşte!

— Nu-ţi reuşeşte pentru că nu o faci! Eşti o putoare de când te ştiu! glumi bătrâna şi-l lovi pe Vik uşor peste cap.

e o zi frumoasă azi!

da, ce zi extraordinară! Şi aveţi aici cireşi! înfloresc atât de frumos!

— Avem şi zarzări. Tatăl lui Alexandru, răposatul meu soţ, i-a sădit. Îi plăceau la nebunie pomii, mai ales când înfloreau. E o splendoare! întotdeauna, când privesc pomii înfloriţi, îmi amintesc de el...

— L-aţi iubit mult...

da... A murit într-un accident. Domnul să-l ierte. Am rămas văduvă de tânără...

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

Săduţu, mai pune-i nişte cafea lui Iacob. Ia cu biscuiţi...

În încăpere se lăasă linişte. Bătrâna păru să se abată cu gândurile în trecut, ceea ce pe Iacob îl făcu să se simtă vinovat pentru întrebarea pe care o pusese.

Vik se ridică şi deschise geamul. Aerul proaspăt amestecat cu mirosul florilor izbi înăuntru.

dar povesteşte-ne ceva despre tine, sparse tăcerea femeia.

— Nu e nimic deosebit... N-am ce să povestesc despre mine...

— Hai, văd că eşti modest! Alexandru mi-a povestit o grămadă de lucruri frumoase despre tine... Dar, lasă, dacă nu vrei, nu te forţez. Atunci povesteşte-ne despre părinţii tăi... Despre mama ta...

— Mama a fost un om extraordinar... Şi tata tot aşa... îmi pare rău că n-am ştiut să învăţ mai multe de la ei...

părinţii sunt întotdeauna izvor de înţelepciune.

Iacob se ridică fără să spună nimic şi se duse până la cuier, unde avea rucsacul. Scotoci în el şi scoase Biblia.

Iată... Asta o am de la mama. Mi-a scris că de fiecare dată când voi vrea să vorbesc cu ea să citesc de aici. E o

Biblie...

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

— Așa? Mama ta a fost creștină?

da. S-a botezat la azil. Am aici și o scrisoare. E ultima ei scrisoare. De fapt și singura. E cea mai frumoasă scrisoare. Mi-a schimbat viața. Niciodată nu m-am gândit că mama m-a iubit atât de mult... Credeam că l-a iubit pe fratele meu mai mare...

— Ai și un frate mai mare? Oh, da... se scuză bătrâna, privind corpul mare al lui Iacob.

— Îl cheamă Răul. Dar acum e în Israel. A plecat cu mulți ani în urmă și nu am mai știut nimic de el...

și zici că mama s-a botezat la azil? Foarte interesant...

da... Iată, scrie aici... A cunoscut acolo pe un oarecare părinte Ioan. De la el a primit și Biblia. Acum Biblia a trecut la mine... Am început s-o citesc... E o onoare pentru mine...

Ioan zici? De la Azilul Eutanasiu?

da... parcă așa îi spune. Azilul de la ieșirea din oraș...

da, da! Sigur că știu! Sănduțu, părintele Ioan! Cum să nu-l știu? E din biserica noastră! A fost de atâtea ori pe la noi! Ce minunat că mama dumneavoastră a avut fericirea să-l cunoască pe părintele

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

Ioan! Cine-l vedea pe părintele Ioan nu putea să nu creadă în Dumnezeu... Vai, trebuie să vă povestesc o întâmplare cu părintele Ioan!

Bătrâna se ridică și amestecă într-un ceaun care dădu în clocot.

— Oh! Era să dea pe-afară... Fac niște urzici bune-bune! Le-am cules din grădină. Cred că n-ai mai mâncat demult așa o bunătate...

de unde? Eu mănânc mai mult hamburgeri...

știu, știu. Voi la oraș mâncați numai porcării. E mai mult petrol și plastic în mâncărurile alea. Eu mai bine mor de foame decât să le mănânc...

Mirosul din ceaun umplu bucătăria și lui Iacob i se

facu dintr-odată foame. Se simțea bine aici. Era un amestec de stânjeneală și cumințenie care-l făcea să se simtă copil. Vik, care tăcu în toată această vreme, se ridică și ieși, zicând că vrea să aducă niște cozi de ceapă. Când deschise ușa, curentul umflă perdeaua din fereastră și Biblia, care era deschisă pe masă, își răsfoi paginile.

dar ziceam că vreau să-ți povestesc despre părintele Ioan, continuă bătrâna discuția, amestecând în ceaun.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

da, da... Sigur...

părintele Ioan era preot în biserica noastră... Poate că o să ai ocazia să mergi acolo. Chiar azi am putea să mergem. E un loc unde nu intră oricine. Așadar, părintele Ioan era iubit de toată lumea. Era un bărbat înalt, frumos. Că eu îl știu de când era tânăr. Și avea o voce frumoasă și plăcută. Ți era drag să îl asculți. Dar a dorit să meargă la azil. Ar fi putut, desigur, să rămână cu noi. Că în comunitatea noastră mai sunt bătrâni. Și Preasfințitul e bătrân. Chiar, nu-l cunoști pe Preasfințitul? O să-l cunoști. Are cine să le poarte de grijă, la bătrâni mă refer. Poate că Sănduțu ți-a povestit mai multe... Dar el a preferat să-și urmeze chemarea.

Bătrâna termină de amestecat și luă ceaunul de pe foc.

e gata. Să aducă Sănduțu ceapă... Sănduțule! Adu, mamă, și niște ridichi, să facem o salată, strigă bătrâna aplecându-se pe fereastră. Așadar mă bucur că mama dumneavoastră s-a întâlnit cu părintele Ioan. Înseamnă că nu a fost zadarnică dorința lui. A dat roade. Mult a mai iubit-o Dumnezeu pe mama dumitale...

Iacob nu mai înțelegea nimic. La început a fost surprins să găsească o bătrână

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

care a depășit vârsta prevăzută de lege, iar acum i se spune că există o întreagă comunitate. Cât de mare este această comunitate și cum a reușit să se ascundă de autorități? De ieri până azi Iacob reuși să treacă prin atâtea stări, încât pierdu cu totul noțiunea timpului.

Femeia din fața lui, pomii înfloriți, aerul proaspăt de afară și soarele care părea să intre în casă făceau ca totul să pară posibil în acest loc. Chiar această stare de confuzie și de uimire îl făcea pe Iacob să se simtă bine și să nu vrea să iasă din acest vis prea curând. I se părea că orice întrebare iscată din curiozitatea lui ar fi putut risipi vraja acestor clipe neimaginabile.

— Hai, că-i gata și mâncarea. E de post, dar e foarte gustoasă, bombănea bătrâna punând farfuriile pe masă. Acum e postul Paștelui. Noi cu soțul l-am ținut întotdeauna. În ultima vreme îl ține și Sănduțu. Mă rog, îl mai calcă el cu taximetria lui, că mănâncă porcăriile alea de hamburgeri. I-am zis de-atâtea ori să nu le mai mănânce. Dar, așa, când e acasă, ține toate posturile... Hai c-au venit și ceapă, și ridichea! Facem acuși o sălățică... Hai, Sănduțule, dă-le la mama să le spele...

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

— Lasă că le spăl eu, mamă, mai stai și te odihnește.

ei hai, dacă-ți face ție plăcere să le speli, o să mă mai așez un pic. Să mai vorbesc cu Iacob. Tocmai i-am povestit despre părintele Ioan. Auzi minune, părintele Ioan a botezat-o pe mama lui Iacob la azil. Ce, crezi că e ceva întâmplător în lumea asta? Nu e nimic întâmplător. Totul e în mâna lui Dumnezeu.

— Hai că am spălat ceapă și ridichile. Vrei să le tai eu?

ei, cum mi-ar sta?

dacă vrei, le tai...

dă-le încoace, că până le tai tu se răcesc urzicile, glumi bătrâna și îi luă lui Vik ceapă și ridichile din mină. Dar știi ce zic eu, Sănduțule?

— Ce?

să-l ducem pe Iacob să-l cunoască pe Preasfințitul. O să aibă cu cine stă de vorbă. Preasfințitul e un mare cunoscător al Scripturii. El are cărți pe care nu le mai are nimeni. Dar ce să mai vorbesc, el însuși e ca o carte deschisă. Pentru rugăciunile lui, Dumnezeu acoperă toată comunitatea noastră. De când mă știu eu, n-am avut niciun

control. Cu el chiar se împlinesc cuvintele că împărăția lui
DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

Dumnezeu nu e din lumea aceasta. Dacă ar fi mai mulți oameni ca el, diavolul n-ar mai putea lucra grozăviile pe care le face în lume...

sigur că o să mergem și la Preasfințitul, interveni Vik. Și pentru asta l-am adus pe Iacob la noi.

— Foarte bine. Acum să mâncăm și pe urmă vom vedea cum facem.

Iacob mânca cu poftă tot ce avea înaintea. Parcă niciodată mâncarea nu fu mai gustoasă. Era nerăbdător să-l cunoască pe Preasfințitul despre care i s-a povestit cu atâta încântare și hotărî să se lase cu totul în mina acestor oameni minunați care erau Vik și bătrâna sa mamă. Niciodată nu se simțise atât de protejat ca în această casă. După mâncare, ieși cu Vik în grădină, unde petrecură până după-amiază, discutând despre cele mai diferite lucruri. Soarele și vântul ușor de aprilie îl făceau pe Iacob să regrete că nu s-a născut la țară și că și-a petrecut cei mai frumoși ani din viață în fața computerului.

La căderea serii Iacob fu dus să-l cunoască pe Preasfințitul. Ceea ce își închipuia Iacob că va fi o biserică aidoma bisericilor-muzeu din oraș nu era decât o simplă casă ceva mai mare decât casa

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

lui Vik și a mamei sale. Ușa de la intrare era deschisă și cei trei intrară înăuntru fără să bată. Bătrâna o luă înainte, trecând prin verandă. Din camera din fund se auzea vocea înceată a Preasfințitului:

să plinim rugăciunea noastră cea de seară Domnului!

Doamne miluiește! răspundeau câteva voci nearmonizate.

— Apără, mântuiește, miluiește și ne păzește pre noi, Dumnezeule, cu harul Tău!

Doamne miluiește! răspunseră iar vocile.

Cei trei intraseră și își făcură loc printre cei câțiva credincioși care se rugau împreună cu Preasfințitul. Întreaga încăpere mirosea a tămâie și lumânările aprinse îi

faceau pe toți să pară ireali. Iacob, care nu mai văzuse nicicând așa ceva, își fixă privirile asupra Preasfințitului, un bătrân scund, cu pletele și barbă albă, îmbrăcat într-o togă lungă și cu șorț lung și îngust în gât.

seara toată, sfânta, în pace și fără de păcat, la Domnul să cerem! îngână bătrânul, stând cu spatele la credincioși și închinându-se spre răsărit.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

dă, Doamne! răspundeau cei câțiva credincioși, la care se alătură și Vik cu bătrâna sa mamă.

— Înger de pace, credincios îndreptător, păzitor bun sufletelor și trupurilor noastre, la Domnul să cerem!

dă, Doamne!

— Milă și iertare pentru păcatele și greșelile noastre, la Domnul să cerem!

dă, Doamne!

— Cele bune și de folos sufletelor noastre, la Domnul să cerem!

dă, Doamne... îngâna Iacob, simțind că nu este bine să tacă atunci când toți cânta.

Începu să-i urmărească pe toți, încercând să înțeleagă ce se întâmpla. Totul era atât de grav și totodată atât de plin de pace, încât Iacob nu mai simțea nevoia să se miște. Își închipui că mama sa, dacă l-ar vedea, ar fi foarte mândră de el. I se păru chiar că o simte alături, o prezență atât de puternică, încât își duse mâinile la nas și le mirosi. Nasul i se umplu de miros de săpun, așa cum miroseau mâinile mamei când îl alinta în copilărie. Aceeași căldură îl învălui și acum, și Iacob începu să verse lacrimi pe care nu le putea stăvilii.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

sfârșit creștinesc vieții noastre, fără durere, nerușinat, în pace, și răspuns bun la înfricoșătoarea Judecată a lui Hristos să cerem!

dă, Doamne!

dă, Doamne... șopti Iacob și își făcu cu stângăcie semnul crucii, așa cum îl văzu făcând pe Preasfințitul. Corpul lui mare deveni dintr-odată ușor, încât i se părea că

abia atunci a intrat în el sufletul și că acest suflet căuta să-l tragă în sus, spre o altă lume și o altă viață.

După Vecernie au mers cu toții într-o altă cameră, unde îi aștepta masa pusă. Ultimul veni Preasfințitul. Înainte de a se așeza, un bărbat, care părea cel mai în vârstă, a rostit o rugăciune:

— Mânca-vor săracii și se vor sătura și vor lăuda pe Domnul, iar cei ce-L caută pe Dânsul, vii vor fi sufletele lor în veacul veacului. Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, și acum, și pururea, și în vecii vecilor. Amin. Doamne miluiește, Doamne miluiește, Doamne miluiește. Întru numele Domnului, Preasfințite stăpâne, binecuvântează!

Preasfințitul, făcând semnul crucii peste bucate, rosti:

— Hristoase Dumnezeule, binecuvântează mâncarea și băutura robilor Tăi, că

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

sfânt ești totdeauna, acum și pururea, și în vecii vecilor. Amin.

Bucatele la masa episcopului erau la fel de simple ca și la masa bătrânei mame a lui Vik: cartofi fierți cu coajă, pe care cei de la masă și-i curățeau singuri, salată, ceai și dulcețuri. În lumina lămpilor de gaz, întreaga adunare, cu fețele acelea uscățive și mâinile care curățau cartofii, părea de foc. Preasfințitul, văzând neîndemânarea lui Iacob, care se nimeri să-i stea alături, curăță singur un cartof și i-l puse în farfurie.

Ia și mănâncă, frate Iacob. Nu e un hamburger, dar o să-ți astâmpere puțin foamea, glumi episcopul.

— Mulțumesc... se rușină Iacob. De unde știți cum mă cheamă?

Episcopul zâmbi.

părintele Ioan mi-a vorbit despre dumneata.

— Cum așa? întrebă Iacob zăpăcit. A... probabil că glumiți, încercă Iacob să o dreagă, zâmbind ca la o glumă bună.

sigur că glumesc, răspunse episcopul, sorbind din cană cu ceai.

Apoi, uitându-se spre mama lui Vik, zise:
soră Maria, de ce l-ai adus pe băiatul ăsta nebotezat aici?

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

păi, Preasfințite, începu femeia, dar fu întreruptă de Iacob.

să știți că eu vreau să mă botez... Nu știu cum se face, dar îmi doresc asta.

Episcopul zâmbi și-și puse mâna mică pe umărul mare al lui Iacob.

știu, știu... Voiam doar să o tachinez puțin pe sora Maria, că nu am mai auzit-o de mult și îmi era dor de ea.

Iertați, Preasfințite, interveni bătrâna, măgulită de atenția Preasfințitului. M-am gândit că nu o să vă supărați dacă o să-l aduc pe Iacob aici fără să vă întreb. Să știți că mama lui a fost botezată de părintele Ioan al nostru, la azil. Și m-am gândit că o să vă bucurați să știți asta...

— Cum să nu ne bucurăm? Părintele Ioan e fratele nostru, răspunse Preasfințitul, fără să se arate prea mirat de spusele surorii Maria.

Iacob se încurcă și mai mult. Dacă sora Maria nu a vorbit despre el cu Preasfințitul, atunci de unde știe acesta cum îl cheamă? se gândi că poate Vik i-o fi povestit. Dar când? Pentru o clipă lui Iacob i se păru că episcopul știe totul despre el. Sentimentul acesta era atât de puternic, încât Iacob nici nu mai putea

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

vorbi, simțindu-se privit chiar acolo de unde ies toate cuvintele, în inimă.

este o binecuvântare pentru mine și pentru întreaga noastră adunare să avem un botez la acest Paște, zise episcopul, cu bucurie în glas. Apoi le povesti tuturor, dar mai mult pentru Iacob, despre îndelungata tradiție a Bisericii de a săvârși botezurile în sâmbăta Paștelui. Iacob asculta și simțea că viața lui nu a fost niciodată mai plină. Atâta atenție nu i s-a acordat de când se știa, mai ales că atenția aceasta părea să vină nu doar de la oameni, ci de la însuși Dumnezeu.

Au plecat spre casă târziu, spre miezul nopții. Luna ovală și stelele, care erau atât de multe în acea noapte, făceau ca cerul să pară foarte aproape. Vântul mișca frunzele copacilor, împrăștiind un miros proaspăt de iarbă și flori. Sora Maria, ținând într-o mină bățul, iar cu alta sprijinindu-se de Vik, vorbi tot drumul.

Batalioanele de copii

Iacob și Vik s-au întors în oraș după ce urmele dezastrului prin care a trecut au fost măturate de peste tot. Un vizitator străin nu ar fi zis niciodată că în acest oraș, cu doar câteva zile în urmă, au fost decimați circa douăzeci de mii de oameni. Mașinile Primăriei au strâns gunoiul, legumele și alimentele aruncate pe străzi și au spălat sângele de pe asfalt. Echipa de constructori au pus la loc vitrinele stricate și au reparat tot ce fusese afectat de mulțimile dezlănțuite, astfel încât totul era ca nou. Singurul lucru suspect din acest oraș era lipsa oamenilor pe străzi într-o zi atât de însorită.

— Oare o fi pornit netul? întrebă pe neașteptate Iacob, de îndată ce intrară în oraș. Ar trebui să-mi fac computerul și iar o să cheltui bani. Știi, am devenit dependent de el.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

— Mi se pare că toată lumea e dependentă de computer și internet. Trăiește mai mult virtual decât real.

— Cum poate trăi Preasfințitul fără curent electric? Nu-mi pot imagina.

— Are ceva mai presus decât toate acestea. El e într-o cu totul altă lume.

— Apropo. De unde știa cum mă cheamă? întrebă Iacob, cu o curiozitate de copil.

— Nu e prima dată. De multe ori spune lucruri pe care nu avea de unde să le știe. Le vede cu duhul.

— Cum adică?

— Oamenii sfinți capătă puteri Dumnezeiești. De pildă, pot să facă minuni, să vadă lucruri la depărtare sau chiar în viitor.

— Ce chestie. Sunt un fel de magicieni?

un fel... zâmbi Vik, negăsind o altă explicație mai pe înțelesul lui Iacob.

Ajunși la scara blocului cei doi își luară rămas bun, convenind să se sune mai târziu. Întâi de toate Iacob își prăji în grabă câteva ouă, în care tăie mult salam. Apoi făcu un duș și se așează în fața televizorului.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

TELEVIZORUL: Mii de copii au rămas fără părinți și fără îngrijirea necesară în urma tragicelor evenimente din șaptesprezece și optsprezece aprilie, informează Biroul de Presă al Președinției. „Atâta vreme cât familia nucleară încă mai reprezintă o constantă a societății noastre, statul nu poate prevedea tragediile de felul celei la care am fost martori în aceste zile, a declarat liderul Partidului Ecologist, Radu Leibovici. Creșterea copiilor în instituții specializate ale statului, unde li se va asigura educația necesară și un grad de securitate sporit, este o propunere pe care Partidul Ecologist a făcut-o în repetate rânduri și care sperăm că acum va fi aprobată ca lege. Pe viitor, nu vor mai exista copii care să treacă prin șocul pierderii părinților, așa cum se întâmpla acum, dată fiind educația lor făcută în spiritul iubirii de stat”, a mai declarat Radu Leibovici. Parlamentul va lua în dezbatere în aceste zile vechea temă a familiei nucleare, pe care tot mai mulți politicieni o consideră un fenomen depășit pentru o societate de tip nou, bazată pe bunăstare și securitate. Și acum, știri din sport...

Iacob schimbă canalul, dorind să afle mai multe despre ce s-a întâmplat în aceste zile în care el a lipsit din oraș. Peste tot se vorbea mai mult despre copiii orfani și despre legea care vă interzice familiile nucleare, adică tradiționale.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

pe motivul că nu pot garanta îngrijirea și securitatea necesară copiilor.

TELEVIZORUL: „Oricum, în situații ca cea prin care am trecut în aceste zile, când mii de părinți și-au pierdut viața în mod tragic, copiii trec automat în grija statului. N-

ar fi normal că grija pe care statul oricum o are pentru acești copii să se exercite încă de la primele zile ale vieții, în instituții specializate, fără să mai fie nevoie că bieții copii să treacă prin șocul pierderii părinților, care la o vârstă mai avansată se resimte mult mai puternic și cu urmări asupra personalității lor de mai târziu? Odată cu dispariția familiei nucleare va dispărea, o dată pentru totdeauna, și discriminarea dintre orfani și neorfani, care îi afectează atât de mult pe micuți. Toți copiii vor fi ai statului, iar statul, ca un părinte iubitor, le va acorda tuturor drepturi și șanse egale. Oare nu aceasta este societatea ideală spre care tindem?", a declarat ministrul Educației, Viorel Ilieș.

Apoi televizorul a început să înșiruie cadre din azilurile de copii, unde aceștia erau aduși după ce erau vânați de pe străzi și din apartamentele rămase goale. Femei și bărbați tineri în uniforme aveau grijă de copii. Îi îmbrăcau, îi pieptănuu și le curăteau bananele și portocalele de coajă. Copiii, la rândul lor, erau și ei îmbrăcați

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

În uniforme. Atât fetițele, cât și băieții, erau îmbrăcați în pantalonași albaștri și cămășuțe albe, purtând pe cap bonete albastre. La gât le atârnavu eșarfe mici, albastre.

PRIMUL COPIL: Sunt foarte fericit că mă aflu aici. Acum am mai mulți părinți și mai mulți frați!

AL DOILEA COPIL: E foarte bine aici. Avem jucării. Ne jucăm cu mingea, înotăm, ne jucăm la calculator.

AL TREILEA COPIL: Nu-mi pare rău că tata și mama au murit. Aici e mult mai bine.

Iacob schimbă canalul. Dar alți copii, îmbrăcați în aceleași uniforme, apăruseră pe ecran. Aliniați câte doi în rând, aceștia mășăluiau pe loc, intonând o numărătoare ciudată. În fața rândurilor, copilul care părea să țină locul de comandant, începea numărătorea, iar ceilalți o preluau.

COPILUL COMANDANT: Un, doi! COPIII DIN

RÂNDURI: Trei, patru! COPILUL COMANDANT: Trei, patru! COPIII DIN RÂNDURI: Un, doi!

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

COPILUL COMANDANT: Cine merge-n pas cu noi?

COPIII DIN RÂNDURI: Suntem schimbul lumii vechi și pășim perechi, perechi! Suntem fete și băieți: veseli, mândri și isteți!

Iacob stinse televizorul. În liniștea care se lăsă își aminti de bătrânul episcop, de mama lui Vik și de ceilalți, și îi păru rău că pierduse acea stare de bine pe care o trăise lângă ei. Orașul avea ceva care îi tulbura mintea și inimă. Acum simțea asta. Chiar de la vederea primelor blocuri, a șoselei și a semafoarelor, mintea lui Iacob trecuse parcă într-un alt registru. Îndată își aminti de computer, de internet, de bani și de grijile care îl împresoară. Se gândi pentru o clipă dacă nu cumva blocurile de locuit și asfaltul au fost inventate pentru a-i subordona pe oameni. Lumea în care trăia era atât de monotună, încât trezea aceleași gânduri, aceleași reacții și aceleași dorințe în oameni. Se simțea parte a unui experiment și nu știa cum să scape de asta.

Își înfruntă de câteva ori dorința de a porni computerul, dar în cele din urmă nu mai rezistă și apăsă butonul. Peste câteva zeci de secunde, pe ecran apăru

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

un salut: „Salut! Compania Macrosoft își cere scuze pentru defectiunea tehnică survenită în urma atacului prin virusul denumit Sfârșitul lumii. Eroarea a fost înlăturată și acum computerul tău poate fi folosit fără nicio problemă!”

pfu! Drăcie... bombăni Iacob, nerăbdător să intre pe blog.

Gândul că nu va mai trebui să piardă timp și bani pentru repararea computerului îl făcu să se simtă chiar fericit. Radia de bucurie la gândul că cei de la Macrosoft i-au făcut un serviciu atât de mare.

— Așa... ia să vedem noi ce mai zice lumea... bombănea Iacob, în timp ce introducea parola. Aha! se pare că sunt o grămadă de comentarii care așteaptă să fie

aprobate. Acuși... ia să vedem...

TURBO 2222: salut, iacob! unde ai dispărut? sfârșitul lumii a trecut e ce părere ai despre manevra cu blocarea cardurilor? mi s-a părut o keștie tare!

BARAC OBAMA: bună! am un pont beton! cik noul preshedinte, interimaru, a murit și el dar nu se anunțsa până nu au candidatura potrivită, problema e k nime nu vrea preshedinte e se tem de moarte! mă gândesc oare cu ce-l conservă? cu formol sau cu alcool? eu

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

aș prefera să mă conserve cu alcool, de preferat whisky:)

BLACK MAN: hey! te fac un shah? intră la mine pe blog ca să vedem cine e mai tare!

Afară se auzi zgomotul unui autobuz sau poate autocamion. Apoi iarăși se lăsă liniștea. Soarele lumina întreaga încăpere făcând ca liniștea să pară caldă. Iacob se ridică și deschise fereastra. Rămase preț de câteva minute privind afară, dar nu văzu pe nimeni. Apoi apăru o mașină de gunoi, care dispăru printre blocuri.

Iacob Kohner, la cei patruzeci de ani ai săi, nu suferise niciodată de singurătate. Sau poate că starea care îl apăsa acum îl făcea să creadă asta. Oricum, parcă niciodată singurătatea nu-i apăruse în goliciunea ei atât de înspăimântătoare. Ar fi vrut să iasă și să bată în ușile vecinilor, lucru despre care i s-a repetat de atâtea ori că nu e cuviincios. Odată, pe când era copil, a văzut pe cineva într-un film bătând la ușă. I s-a părut atât de interesant, încât, în una din zile, când părinții nu erau acasă, a ieșit și a bătut pe rând în ușile vecinilor. Seara a fost certat pentru că a făcut un lucru necuviincios. De

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

atunci Iacob nu a mai bătut la ușa nimănui. Acum însă și-ar fi dorit ca cineva să-l certe, dar nu avea pe nimeni. Nici nu mai știa dacă vecinii lui sunt vii sau au murit.

Internetul și televizorul au ucis în Iacob simțul singurătății. Însă a fost destul să se despartă pentru câteva

zile de obișnuințele sale ca să înțeleagă că totul nu era decât o minciună. Întâlnirea cu Vik și evadarea din oraș l-au făcut să-și vadă viața și pe sine însuși dintr-un alt unghi. Se simțea ca un dulap care a fost mutat din loc, făcând dintr-odată vizibilă toată mizeria care s-a ascuns până atunci după el.

Se încălță și ieși afară. Dorea să vadă oameni. Simțea că a vedea oameni e cea mai mare bucurie pe care ți-o dă viața. Oamenii aceia pe care i-a văzut de atâtea ori, dar la care nu s-a gândit niciodată. O luă încet pe după bloc și se îndreptă spre parc. Orașul era pustiu și doar din când în când trecea câte o mașină. Într-un troleibuz Iacob zări câteva figuri stând pe scaune cu fețele ațintite înainte. Oare la ce se gândeau? Unul Dumnezeu știe.

În parc dădu peste câțiva oameni care făceau niște măsurători. Își strigau ceva unii altora de după un trepied cu ocheană.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

Iar unul din ei, așezat pe o bancă, nota ceva într-un registru. Iacob ar fi dorit să intre în vorbă cu ei, să-i întrebe ce fac, dar își dădu seama că e nepoliticos și-apoi era și timid. Se duse și se așeză pe o bancă de unde continuă să-i urmărească.

vă deranjează dacă stau și eu? îl întrerupse din gânduri un bărbat cam de șaiszeci de ani, cu un ziar în mina.

— Nu... nici vorbă, tresări Iacob. Cum să mă deranjați?

e o zi atât de frumoasă...

da. E o zi superbă.

— Ador soarele de aprilie și pomii când dau în floare, intonă bărbatul, așezându-se la celălalt capăt de bancă. Nu vă supărați dacă aprind o țigară?

— Nu, nu... Fumați liniștit.

vă servesc?

poftim?

vă servesc?

— O, da... Mă scuzați că nu am înțeles din prima...

Mă gândeam oare ce măsoară?

— A! exclamă bărbatul, aprinzându-i țigara lui Iacob. Vă referiți la ăștia? Păi, nu știți?

— Ce să știu?

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

păi, reproiectează parcul. Stați să vă zic. Am eu pe cineva la Primărie. Dar asta e o informație confidențială.

Bărbatul își aprinse țigara și, umplându-și pieptul cu fum, se lăsă pe spate. Apoi slobozi fumul, întinzându-și buza de jos peste cea de sus, încât întreaga față a noului venitului îi păru lui Iacob că seamănă cu un ceainic care a dat în clocot. Această senzație păru și mai puternică atunci când bărbatul începu să chicotească.

— Ce nebunie! Unde s-a mai pomenit pe vremea mea așa ceva? Nu, așa ceva nu se poate, dom'le! O să vă spun ceva și o să ziceți că-s nebun...

— M-ați făcut curios...

— Chiar nu știți nimic, nimic?

— Nu știu... Nici nu știu ce să știu...

— Mai pe scurt. Am eu pe cineva la Primărie. E ceva ce știu mai demult, dar nu am luat-o de bună. ăștia, dom'le, au reproiectat tot orașul. Eu îi zic atunci: cum, dom'le, să reproiecteze orașul? Că doar sunt blocuri, sunt parcuri, piețe, parcări și așa mai departe. E cheltuială, dom'le! Și-apoi, zic, ce-o să facă cu toate astea? O să le demoleze! zice. Cum să le demoleze, dom'le? zic eu. Dar oamenii

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

unde or să mai locuiască? am întrebat eu, înțelegeți? zice: păi, o să mai curețe și din oameni, o să rămână atâți cât trebuie. Auzi, dom'le, nu mi-a venit să cred. Și, vezi dumneata, ce am ajuns să avem? Iacătă că s-a întâmplat! Ne-au curățat, dom'le! Eu nu cred în povestea asta cu cardurile, cu morții la înghesuială. Păi, unde s-a mai văzut, dom'le, să moară douăzeci de mii de oameni la înghesuială? I-au căsăpit, dom'le! Mi-a zis mie cineva că i-au dus cu mașinile de gunoi la marginea orașului și i-au îngropat. îi îngropau de vii, dom'le! Iată ce-i democrația!

Cică au fost nu știu câte tone de acid pe care le-au vărsat peste ei. Mă rog, imaginați-vă cât acid trebuia la atâtea cadavre! Cheltuială mare, dom'le! Iar acum o să reproiecteze tot orașul, că, zic, nu mai are cine să locuiască în toate blocurile astea. Vor să facă ceva frumos, cu străzi late, cu parcuri, cu multă verdeată, fântâni... Mă rog, fac un fel de rai. Că, zice, omenirea a ajuns la un grad mare de prosperitate și vor trăi cu toții în lux. Ce lux, dom'le? Că eu nu-l mai prind. Nici dumneata. Noi ne-am irosit viața construind clădirile astea, iar cei ca dumneata o să le stricați. Așa-i viața asta

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

de rahat: unii fac, iar alții strică. Mă rog, sper că nu v-am obosit.

— Nu, nu... Aveți foarte mare dreptate, zise Iacob, bucuros că i s-a oferit și lui cuvântul.

Fața lui mare - avea expresia unui copil sărman căruia i s-a intrat în voie.

vreau să trăiesc... zise pe neașteptate bărbatul, fără nicio legătură cu discuția de până atunci.

Trase iarăși fum în piept, își întinse buza în același fel ca la început și slobozi fumul perpendicular în sus.

vreau să trăiesc! strigă iarăși, atrăgând atenția celor care lucrau în parc Apoi se întoarse brusc spre Iacob și-și puse mâna pe umărul lui:

vă invit la mine. Am un vin bun. Haideți, sunteți prietenul meu. Vă rog eu frumos, nu mă refuzați.

Iacob nu știa ce să răspundă. Nu-l cunoștea pe acest om. Era ciudat, tulburat și îi vorbise despre atâtea lucruri înspăimântătoare. De unde le știa? Poate că era vreun fost funcționar ieșit la pensie. Vorbăria și sinceritatea lui îi inspirau totuși încredere. Iacob acceptă invitația.

La celălalt capăt al parcului apăru un detașament de copii îmbrăcați în uniforme.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

ca cei de la televizor. Erau însoțiți de o educatoare tânără, îmbrăcată și ea în uniformă. Câțiva cameramani îi filmau în timp ce educatoarea îi instruia.

priviți! sări Iacob, sunt ca cei de la televizor! Ce mai e și asta?

sunt batalioanele de copii, răspunse bărbatul, ridicându-se. De acum o să-i vedem tot mai des. Vor planta copaci, vor mătura parcurile, vor supraveghea piețele și magazinele. Țasta e „viitorul”! zâmbi ironic bărbatul. Să plecăm, nu am ochi să-i văd. Acești copii nevinovați de azi sunt ucigașii de mâine.

sunt orfani?

— Ce tot spuneți? în lumea nouă nu există orfani! Sunt copiii statului, se răsti bărbatul în felul lui ciudat, din care Iacob nu putea pricepe dacă glumește sau vorbește serios. Mai vreți o țigară?

— Nu, mulțumesc... Vreau să mă las.

bine faceți. Eu o să mai trag una.

Cei doi se ridicară și plecară în timp ce parcul începu să răsunе de mărșăluiala și numărătoarea copiilor: „Un, doi! Trei, patru! Trei, patru! Un, doi! Cine merge-n pas cu noi? Suntem schimbul lumii vechi și pășim perechi, perechi”...

Vântul de aprilie le umfla eșarfele albastre și le ducea cântecul hăt-departe.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

printre crengile copacilor. Blocurile albe, cu ferestre întunecate, apăreau din ce în ce mai curate pe cerul albastru, șterse cu părul galben și fierbinte al soarelui. La poalele lor, arbuștii decorativi, care tocmai fuseseră tunși cu foarfeci mari de fier, păreau prea mici pentru a putea fi atinși de vânt. La chioșcul de ziare, ascunsă după o streășină de sticlă întunecată, vânzătoarea, care nu vânduse nimic în ziua aceea, mânca abătută un sandviș. Când i-a zărit pe cei doi bărbați, puse sandvișul deoparte și se lumină la față:

poftiți un ziar! strigă ea de după mormanul de hârtie plin de poze și litere colorate.

— Mulțumim, răspunse bărbatul, ridicând ziarul pe care îl avea în mina. Am unul!

— Îmi pare rău, zise dezamăgită femeia, luându-și iar

sandvișul.

ziarele scriu numai minciuni! grăi iar bărbatul.

zău? sări femeia puțin jignită. Și-atunci de ce le mai cumpărați?

— Ca să văd cu ce ne mai mint de data asta! chicoti bărbatul, satisfăcut de glumă pe care o făcuse. Apoi adăugă, așa

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

Încât să audă și vânzătoarea: O vezi pe femeia asta sărmană? Își face treaba cu devoțiune, convinsă că face ceva bun pentru societate!

— Nu mă lua peste picior, nemernicule! strigă revoltată femeia. Te știi eu cine ești, legionar și antisemit împutit! Te-am văzut la știri, ai protestat împotriva noului guvern! Nenorocitul! Din cauza unora ca tine nu primim fonduri de la Guvernul Mondial!

— Îmi pare rău că nu sunt mai tânăr și că nu am o bombă atomică! strigă bărbatul indignat. Ca s-o arunc peste dobitocii care te-au îndobitocit și pe tine!

— Îmi pare rău că nu ai murit împreună cu ceilalți! Rău au lucrat autoritățile!

ești o scorpie masonică!

— Tu vorbești? Legionar împutit! Antisemitule! Te dau în judecată! Nenorocitul! Știai că sunt evreică? Vrei să mă omori? Nenorocitul! A trecut vremea voastră! Boșorog împutit ce ești...

Cei doi bărbați erau de acum departe, dar vocea femeii se mai auzea încă.

— Am obosit, începu bărbatul pe un ton posac, vădit întristat de insultele femeii. Am luptat toată viața împotriva mașinăriei ăsteia demonice, care ne strivește

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

pe toți, și nu mi-am adunat decât insulte. Câți ani aveți?

patruzeci...

— Mi-ați putea fi copil. Cum vă numiți?

Iacob.

— Îmi pare bine, eu sunt Narcis, zise bărbatul,

întinzându-i mâna.

și mie îmi pare bine.

știi ceva, Iacob? îmi place foarte mult viața. Vreau să trăiesc. Am șaizeci de ani, dar îmi pare că viața mea încă nu a început. Aș vrea să fac multe. Mă îngrozește gândul că mai am atât de puțin timp.

Bărbatul tăcu. Iacob, care nu știa ce să răspundă, tăcea și el. Deși era mai tânăr cu douăzeci de ani, era frământat de aceleași gânduri. I se părea că viața lui abia începe și că timpul pe care îl are înainte e atât de scurt.

Semnele vremii

Întâlnirea cu Narcis l-a smuls pe Iacob din lumea apăsătoare a propriilor gânduri, dar l-a introdus într-o realitate și mai aiuritoare, pe care mai înainte nu o percepea. Poveștile despre reproiectarea orașului și despre morții cărați cu mașinile de gunoi îl speriau pe Iacob. Îl speriau tocmai pentru că păreau adevărate. Cu cât vorbea Narcis mai mult, cu atât Iacob credea mai mult în el.

Tot ce a făcut acest om în viață i se părea fascinant și ar fi vrut să-i poată fi alături. Era vrăjit de curajul cu care vorbea. Gesturile lui, până și felul în care-și aprindea țigara, păreau să-i sfideze pe mai-marii zilei. I se părea chiar că seamănă foarte mult cu mama sa, deși lucrul acesta era absurd. Roza Kohner nu a fumat niciodată și nici nu gesticula atât de impulsiv. Dar poate că această asemănare

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI o producea doar moartea sau, mai bine zis, blestemata de lege care a răpit-o pe Roza Kohner, iar acum îl adulmeca precum o fiară pe acest om fascinant care i se părea a fi Narcis.

În zilele următoare televiziunile au dezbatut tema reproiectării orașelor și Iacob a putut vedea cum oameni de toate vârstele sunt transportați cu mobilă și lucruri personale din vechile locuințe în altele noi. Viii treceau în apartamentele morților. Vechii vecini erau despărțiți și alții noi, total necunoscuți, se îmbulzeau ducându-și lucrurile pe scări. Unii erau nemulțumiți că au nimerit la ultimul

etaj, alții se plâneau că nu vor la parter. Unora le părea rău după vechea locuință, altora, dimpotrivă, le plăcea mai mult cea în care erau mutați.

Toți începeau o viață nouă. În urma lor macaralele au și pornit să demoleze clădire după clădire, iar autocamioanele încărcate cu moloz brăzdau orașul. Unele plecau, iar altele, umplute cu pământ curat, intrau în oraș. În urma lor aerul mirosea a rime și a rădăcini proaspăt smulse.

Se apropia Paștele și Iacob trebuia să se pregătească pentru botez. Lucrul

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

acesta îi creaa mari emoții și el trecea foarte ușor de la entuziasm la teamă. Citise în Evanghelie că cei care se botează în numele lui Iisus fac o mulțime de minuni: învie morți, tămăduiesc bolnavi, beau otravă și nu mor. îi trecu prin cap ideea să-și învieze mama, apoi își dădu seama că acest gând nu e tocmai potrivit, își imaginează o lume în care apostolii și toți sfinții își învie la nesfârșit părinții și rudele. Apoi renunță cu totul la dorința de a-și învia mama și începu să se gândească cum ar fi să meargă prin spitale să tămăduiască bolnavi. În câteva zile ar deveni celebru și ar desființa industria producătoare de medicamente. Marii patroni ar complota împotriva lui Iacob Kohner. I-ar strecura otravă în cafea, dar el n-ar muri. Atunci ar deveni automat și mai celebru. Și tot așa.

Iacob era năucit de tot ce însemna în închipuirea lui Botezul și-și petrecea timpul citind pe sărite pasaje din Sfânta Scriptură. Pentru că a o citi pe toată i se părea un lucru imposibil.

Pe de altă parte își dorea foarte mult să-l salveze pe Narcis. Ceea ce nu a putut să facă pentru mama sa, Iacob dorea să împlinească acum cu acest om până mai

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

Ieri necunoscut. Poate că s-ar fi găsit și pentru el un loc în obștea bătrânului episcop? Gândul că Narcis ar fi putut scăpa de blestemul legii îl înfrigura pe Iacob și el abia aștepta să se întâlnească cu Preasfințitul pentru a-i

cere personal permisiunea de a-l aduce pe Narcis în obște.

Gândul la moarte, a sa și a celorlalți, devenea tot mai persistent și din cauza știrilor care au făcut publică moartea Președintelui interimar. Zvonurile despre dispariția Președintelui au invadat internetul cu câteva zile în urmă, însă nicio sursă oficială nu le-a confirmat până acum. Președintele a murit în același mod suspect și teribil în care au murit predecesorul său și fostul Prim-ministru.

Surse din aparatul de stat povestesc că Președintele a început să răspândească un miros insuportabil cu două zile înainte de tragicul său sfârșit. Era straniu că însuși Președintele nu simțea duhoarea de mort care persistă în cabinetul său și care îi ieșea din gură atunci când vorbea. El și-a dat duhul în timpul unei ședințe cu miniștrii. Moartea sa a fost atât de cumplită, încât toți au dat buzna afară, lăsându-l să agonizeze în tribună prezidențială.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

Trupul desfigurat de viermi al Președintelui a fost transportat la morgă și ținut în frigider toate aceste zile. Însmormântarea s-a petrecut în grabă, pentru a nu da timp cadavrului să se dezghețe.

La însmormântare nu a fost văzut Ministrul Educației, de unde unii au dedus că și acesta a murit. Teamă a intrat în toți funcționarii de stat și nimeni nu dorea să ocupe scaunul gol al Președinției. Câțiva miniștri și-au dat demisia, iar superstiția că moartea va cosi tot aparatul de stat s-a împământenit printre oameni. Discuțiile despre sfârșitul lumii puteau fi auzite peste tot.

Ploaia, care a început încă din noapte, a răzmuiat pământul și pârâiașele murdare se scurgeau de sub macarale pe asfalt. Iacob crăpă geamul mașinii și stropii îi săriră pe față și pe brațe.

— Îmi place să mă ude ploaia! zise el bucuros, întorcându-se spre Vik.

— Îmi place și mie, dar mă gândesc că avem de mers pe jos și o să ne umplem de noroi din cap până-n picioare.

— Ah, îmi place să umblu prin noroi! izbucni Iacob, lovind aerul cu pumnul strâns. Nu am mai mers niciodată

prin noroi...

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

Vik nu înceta să se minuneze de acest copil mare care era Iacob. Bucuria și tristețea lui nu se vedeau ca la toți oamenii doar pe față, ci toată făptura lui se bucură și se întrista odată cu sufletul, încât, văzându-l uneori cum se bucură sau se întristează, ți se părea că sufletul dorește să-i iasă din corp. Trupul lui mare tresălta la vederea ploii, a pomilor în floare, a pământului proaspăt răscolit, și el făcea eforturi să alerge, târându-și picioarele grele, ușor ixate, sau obosindu-se să se aplece peste pânțelele mare în încercarea de a apuca o rămă.

Au ajuns pe la prânz, iar pe la ora trei erau de acum în bisericuță, unde Preasfințitul tocmai începuse slujba Prohodului Domnului. Nimeni din cei de față nu mâncase și nu băuse nici măcar apă în acea zi în amintirea cinstitelor patimi ale Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Cuvintele canonului, cântate vreme de câteva ore de toată adunarea, l-au răscolit pe Iacob, aprinzându-i și mai mult dorința de a se boteza. Atunci când Preasfințitul a ieșit cu epitaful, așezându-l în mijlocul bisericii și închinându-i-se de trei ori până la pământ, Iacob simți că este gata să moară pentru Hristos și chiar își dori asta. După slujbă

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

au mers cu toții la trapeză și au băut ceai cu dulceață și fructe.

— Cum te simți? îl întrebă Preasfințitul pe Iacob atunci când rămaseră singuri.

bine. Mulțumesc. Am emoții...

e și normal. Ai mai citit din Sfânta Scriptură?

da... Nu prea mult, dar am citit. Sunt multe locuri pe care nu le înțeleg.

scriptură se înțelege trăind-o.

unde scrie în Biblie despre sfârșitul lumii?

— Hm, sunt multe locuri în care se vorbește despre sfârșitul lumii și despre învierea cea de obște. Începând de la Proroci și până la Apocalipsă.

e adevărat că va fi un potop care va îneca pământul?

Am văzut asta într-un documentar. Din cauza încălzirii globale se vor topi ghețarii și vor inunda pământul.

— Of, zăpăcesc oamenii cu ghețarii și exploziile de soare, dar nu se tem de ce este mai rău.

— Nu credeți în încălzirea globală? întrebă Iacob cu naivitate.

Preasfințitul se ridică și se apropie de geam. Soarele apusese, dar lumina lui galbenă-roșiatică se vedea de după deal.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

Umbrele copacilor se urcau pe casă, pătrunzând pe fereastră în încăpere. Bătrânul rămase mai multă vreme privind în depărtare, încât lui Iacob i se păru că nu l-a auzit sau că discuția nu-i mai pare interesantă. Dar brusc Preasfințitul a început să vorbească, rămânând în continuare ațintit cu privirea la cerul roșcat, ca un comentator de televiziune care citește literele de pe ecran.

sfârșitul lumii nu-l va aduce un cataclism, așa cum greșit își închipuie mulți, ci dorința demonică de a ucide, care începe să pună stăpânire pe tot mai multă lume. Răutatea îi va face pe oameni să se autodistrugă. Atunci când ultimul om capabil să iubească va fi ucis, viața pe pământ își va pierde adevăratul și singurul său sens, acela de a iubi, și Dumnezeu va pune capăt răutății. Atunci când dragostea va dispărea din lume, oamenii vor muri cu zile, deoarece Diavolul, a cărui supremă plăcere este aceea de a ucide, punând stăpânire deplină asupra lor, îi va pierde pe toți.

— Oare nu trăim asta, Preasfințite? A murit atâta lume și nimeni nu se întreabă de ce. Se bucură că au unde trăi, că au locuri de muncă și că au mai multă

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

mâncare. Nu cred că e normal să fie așa. Nu sunt de acord nici cu legea asta blestemată, care întrerupe viața la șaizeci și cinci de ani. Eu cred că e și ăsta un fel de crimă.

Iacobe, nu fi naiv. Nu e un fel de crimă, ci o crimă cum numai Diavolul putea să și-o închipuie. Și nu mai folosi expresia „întreruperea vieții”, spune ucidere, așa

cum este. Mai întâi i-au îndobitocit pe oameni spunându-le că uciderea pruncului încă nenăscut este „întrerupere a sarcinii”, după aceea le-a zis că uciderea bătrânilor este „întrerupere a vieții” și nici măcar a vieții, ci a „funcțiilor vitale”. Iar alții nici nu ne numesc oameni, ci „ființe umane”, adică ființe asemănătoare cu omul. Dacă ai fost atent ai auzit și expresia „mașinărie umană”. Vreme de mulți ani oamenilor li s-a inoculat că organismul uman funcționează ca o mașină perfectă, ca în cele din urmă să li se spună că un om bătrân sau bolnav este o mașină ieșită din uz. Și ce se face cu o mașină stricată? Se aruncă. Dar omul este mult mai mult decât un aparat de lucru. Ești de acord?

sigur... Da... Sunt de acord, răspunse Iacob, zăpăcit.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

nu doar cu pâine trăiește omul, ci și cu orice cuvânt care iese de la Dumnezeu, a zis Hristos. Omul este și suflet, iar sufletul nu are vârsta, el e veșnic. Sănătatea sufletului este înțelepciunea, iar înțelepciunea se agonisește în timp. Așa cum bătrânul are nevoie de forța tânărului, tot așa și tânărul are nevoie de înțelepciunea bătrânului, altfel este ca o căruță scăpată la vale. Dumnezeu a dat fiecărei vârste frumusețea ei. Conflictul dintre generații este o invenție a Diavolului. Dumnezeu a zis: cinstește pe tatăl și pe mama ta. Iar Diavolul zice: nu-ți asculta părinții, sunt bătrâni și nu te înțeleg. Atât de departe a mers omenirea cu această politică demonică, încât copiii au ajuns să se bucure de moartea părinților. Azilele de bătrâni, făcute cândva în scopuri aparent nobile, au pregătit uciderea bătrânilor. Nu bătrânii, ci tinerii care se leapădă de părinți trebuie duși la azile, pentru că sunt oameni bolnavi. Diavolul și-a împlinit visul: părinții ucid, ucid orice copil care încearcă să vină pe lume, iar când unul din ei se naște, acesta crește și își ucide părinții. Din părinți ucigași se nasc copiii ucigași și moartea se întinde peste tot pământul, spre bucuria Diavolului.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

eu cred că legea această blestemată trebuie

abrogată, răbufni Iacob. Oamenii trebuie să trăiască atât cât le dă Dumnezeu.

Iacob, Iacob, ești încă un copil. Crezi că asta ar schimba ceva? Nu legea face realitatea, ci realitatea s-a transformat în lege. Când oamenii au lepădat legile lui Dumnezeu, Diavolul și-a impus îndată legile sale. Dar, în fond, nu există decât o singură lege a lui Dumnezeu, care este Viața, și o singură lege a Diavolului, care este Moartea. Multe sunt dorințele și poftele oamenilor și în multe feluri îi ispitește Diavolul. Dar, dacă vei căuta, vei vedea că toate sfârșesc în moarte. Tinerii îndrăgostiți ajung să se ucidă între ei, iar dacă nu o fac își ucid copiii înainte de a se naște. Avarii mor în singurătate, iar de multe ori sunt uciși de hoți sau otrăviți de rude. Și tot așa. Pentru că Diavolul, atunci când propune ceva, are un singur scop: să ucidă.

Lui Iacob îi era foame, iar ceaiul și fructele nu făcuseră decât să-i trezească o și mai mare poftă de mâncare. Învingându-și rușinea, el rupse o bucată de pâine și începu să mănânce.

— Ți-e foame? Vai de mine, bătrân nepriceput, se căină Preasfințitul. Stai puțin. Am ceva pentru tine.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

Bătrânul dispăru și se întoarse după puțină vreme cu un pește afumat învelit într-o hârtie.

Îa și mănâncă. Nu prea ești dat cu postul. Dar o să te obișnuiești. Ai tot timpul înainte.

— Mulțumesc. N-am apucat să mănânc azi. Mi se învârte capul de foame.

— Așa-s începătorii, glumi bătrânul.

și totuși, credeți că se apropie sfârșitul lumii? Întrebă Iacob, înfulecând peștele.

dumnezeu știe.

dar ce zice Biblia?

biblia zice că nu putem ști ziua și ceasul, dar că ne vom putea da seama după semne că vremea este aproape.

și care-s semnele?

războaie, slăbirea dragostei, cutremure...

— Toate acestea s-au întâmplat.

și se întâmpla.

— Înseamnă că s-a apropiat vremea?

s-a apropiat. Dar mai este ceva. Trebuie să se întoarcă evreii la Hristos.

și dacă eu sunt evreu?

— Hm, termină de mâncat. Ești atât de preocupat de sfârșitul lumii, încât uiți să mănânci.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

sigur. Păi, mă gândesc că dacă tot va veni sfârșitul lumii, de ce se luptă atâta cu suprapopularea? Oricum vom muri cu toții.

e o luptă deșartă. Ajunge pământ și apă pentru toată lumea. Odinioară oamenii au făcut orașe în care au adunat câte zece, douăzeci de milioane de locuitori, iar în altă parte milioane de hectare de câmp și pădure erau nepopulate și nelucrate. Au fabricat legume și fructe artificiale cu care au omorât miliarde de oameni, dar țăranii nu-și puteau lucra pământul. În ultimii treizeci de ani populația pământului s-a înjumătățit. Dar crezi că a ajuns cineva să trăiască mai bine? Ți-aș spune că a ajuns mai rău. Și va fi din ce în ce mai rău, pentru că oamenii se lasă atrași de promisiunile Diavolului, care este mincinos, uitând de Dumnezeu și nesocotindu-se unii pe alții.

dar dacă omenirea este într-o continuă descreștere, nu înseamnă oare că ne îndreptăm spre ziua când va muri și ultimul om, iar asta va însemna sfârșitul propriu-zis al lumii?

dumnezeu știe. Lumea a început de la doi oameni, un bărbat și o femeie, și a umplut pământul. Acum e vremea Diavolului

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

și, dacă Dumnezeu îi va da voie, el ar putea ucide până și pe ultimul om. Dar poate că Dumnezeu ar relua totul de la început, poate că din ultimii oameni rămași se va naște un neam nou și apoi încă unul... Dumnezeu va pune capăt lumii atunci când vă voi, și Diavolul nu va putea face nimic împotriva voii lui Dumnezeu.

dar noi nu putem face nimic împotriva Diavolului?

— Cum să nu? Putem face totul. Îi putem înfrânge. Numai să avem dragoste. Ți-aș mai spune că, pentru cei ce iubesc, Diavolul nici nu mai există.

— Ce înseamnă să iubești?

— Ce înseamnă să iubești? repetă bătrânul surprins de întrebare. Să iubești înseamnă să simți suferința celuilalt ca pe a ta.

și să lupți?

și să lupți.

Fratele mai mare

După botez Iacob a rămas la biserică. Paștele și întreaga săptămână Luminată au trecut ca o singură zi. Bucuria și lumina din inima lui Iacob nu mai conteneau. A fost lăsat chiar să citească la strană și glasul lui tremurător se amesteca cu glasurile îngerilor și ale Sfinților Părinți, care au scris cu multe secole în urmă minunatele cântări ale învierii lui Hristos. Harul botezului a biruit timiditatea care-l lega pe Iacob și el cântă alături de restul adunării cuvintele dătătoare de viață:

Ziua învierii, noroadă, să ne veselim! Paștile Domnului, Paștile! Că din moarte la viață și de pe pământ la cer Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi, Cei ce-l cântam cântare de biruință: Hristos a înviat din morți, Cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le!

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

Întors acasă, Iacob nu mai simțea nevoia să pornească televizorul sau computerul. Inima lui era plină și gândurile care îl purtau spre tainele propriului suflet îi erau suficiente. Citea în fiecare zi Scriptura, așa cum îl învățase Preasfințitul, însemnându-și locurile neclare într-un caiet. Nu numai mintea, dar și trupul lui Iacob devenise altul. Nu mai simțea acea greutate și tragere la somn care-l apăsa mai tot timpul. Pentru prima dată după mulți ani Iacob a putut să se trezească în zori să vadă mult doritul răsărit de soare. Lumina alb-gălbuie ce răsărea peste orașul adormit îl purta pe Iacob în zilele îndepărtate ale

copilăriei, când lumea îi părea mai bună și visele la viitor îl înfrigurau plăcut.

Pacea lui Iacob a fost tulburată de o vizită neașteptată. Într-una din zile soneria îi întrerupsese lectura și el se ridică să deschidă.

salutare, brader! Nu m-ai așteptat? îl întâmpină în ușă un bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani, îmbrăcat în costum scump și ținând o valijoară de piele în mina. Păi? Nu mă mai recunoști? Dar să știi că și tu te-ai schimbat foarte mult, continuă bărbatul să vorbească

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

În timp ce-și făcea loc să intre, împingându-l pe Iacob cu umărul.

răul?

păi? M-ai recunoscut! Așa-mi place, brader! Știu că m-am schimbat. Mi-am făcut și o operație plastică. O să-ți povestesc. Eram gata să-mi fac și un transplant de sex. În Israel, dacă-ți faci transplant de sex, te poți căsători și ai dreptul la urmași. Doar știi că eu mi-am vândut dreptul la urmași. Ei, banii s-au cheltuit, iar iubitul meu vrea o familie, însă, ca și mine, și-a vândut dreptul la urmași. Atunci ne-a apărut ideea ca cineva din noi să-și facă transplant de sex, să putem înfia un copil. Bineînțeles, el dorea ca eu să-mi fac transplant de sex, iar eu aș fi vrut ca el să-și facă. Mă rog, el e cu banii și până la urmă, a fost mai-mai să mă operez. Apoi mi-am zis: dă-l încolo de copil! Cum am trăit, așa o să mai trăiesc, într-un cuvânt, m-am despărțit de iubitul meu. Am trecut printr-o depresie, dar acum sunt mai bine. Și mi-am adus aminte de tine. Zic: stai că Iacob a rămas moștenitor. Apropo, după calculele mele, anul ăsta mama a împlinit șaiszeci și cinci de ani... Dar, hai, nu mă inviți înăuntru? Am un whisky din aeroport. Hai, brader

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

da te-ai îngrășat, bre! Uh, ce dor mi-era de tine!

Iacob intră în sufragerie. Ar fi vrut să așeze masa, să tragă un scaun, dar își dădu seama că nu se pricepe la așa ceva. Nu mai primise niciodată oaspeți. Vizita fratelui mai

mare îl derută. Era plin de emoții. Inima îi bătea și el nu știa ce are de făcut. Se simțea din nou mic și exclus. Răul a fost întotdeauna mai îndemânată și era cel care i-o lua întotdeauna înainte.

Intră încoace, îl chemă Iacob în urma sa, dar înainte de a primi un răspuns ieși înapoi în hol, părăndu-i-se că nu e politicos să vorbească de după ușă.

uau! Nu s-a schimbat nimic de când am plecat! Același televizor, exclamă Răul, lovind televizorul cu palma. Apropo, nu-l pornești? Poate mai aflăm știrile...

sigur, chiar voiam să-l pornesc... îngâna Iacob intimidat.

și aceeași canapea! Incredibil! Iacob, dacă nu ai fi atât de gras, aş crede că porți aceiași chiloți pe care îi aveai acum douăzeci și șase de ani!

Iacob roși și nu știa ce să răspundă. Întotdeauna i-a fost rușine de felul în care arată, iar acum, când i-o spunea Răul, pe care l-a considerat întotdeauna un ideal, rușinea lui deveni și mai insuportabilă.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

— Hai, nu te sinchisi, e doar o glumă, îmi place aici. Îmi aduce aminte de copilărie. Adu două pahare, vreau să bem în amintirea copilăriei!

Iacob aduse paharele.

brader, dar n-ai nimic prin frigider? Parcă nu merge băutura pe stomacul gol. N-am vrut să cumpăr mâncare din aeroport, mi s-a părut cam scumpă și n-am mâncat nimic azi. Mi-am zis că trebuie să aibă brader Iacob ceva, că doar nu ne-am văzut de atâta amar de vreme! Hai noroc! Beau pentru tine, brader! Ah, da, și pentru copilărie!

Iacob aduse de mâncare și se așeză în fotoliu în fața lui Răul. Voia cu tot dinadinsul să-l simtă aproape, dar nu reușea. Parcă nimic nu mai rămăsese din adolescentul de altă dată. Cămașa înflorată acoperea acum un bust care aducea mai mult a femeie decât a bărbat. Doar degetele păroase, cu unghii îngrijite, trădau bărbatul de altă dată. Obrazul măsliniu, proaspăt ras, era adumbrat de aceleași

gene lungi pentru care era admirat întotdeauna. Numai sprâncenele erau acum pensate, făcând să-i pară ochii și mai mari decât erau de fapt. Cu alte cuvinte, Răul arăta astfel.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

Încât lui Iacob i se părea indecent să-și privească fratele în ochi.

— Apropo, zise Răul după ce bău câteva pahare, am văzut la știri că aici, la voi, dărama blocurile pentru că n-are cine locui în ele. La noi, în Israel, e mare problemă cu locuința. Mă gândeam că poate găsim ceva aici. Poate te muți tu undeva și rămân eu aici. Oricum, fiind aici de-atâta vreme cunoști mai bine lucrurile, te descurci mai bine.

putem locui împreună aici, zise Iacob bucuros.

— Nu vreau să mă înțelegi greșit. Înțelegi, eu n-aș avea nimic împotriva... Dar nu știu ce va zice prietenul meu... De fapt el a fost cu ideea să ne mutăm aici. Sper să nu ai nimic împotriva.

— Nu mai înțeleg nimic, zise Iacob care se încălzise de la whisky. Parcă v-ați despărțit?

— Ah, da, ne-am despărțit, dar ne-am reîmpăcat. Mi-a zis că dacă rezolv problema cu locuința se întoarce la mine.

— Ați putea foarte bine să depuneți o cerere la Primărie. Nu cred că vă vor refuza...

da, Iacob, dar pentru asta ar trebui să-mi recapăt cetățenia și eu nu vreau.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

Cunoști și singur legile din această țară. N-aș vrea să fiu eutanasiat la șaiszeci și cinci de ani. Aș fi prea prost. În Israel stau lucrurile altfel. E adevărat, e mai greu cu locuința. Dar dacă-mi pierd cetățenia israeliană, ceea ce se va întâmpla în cazul în care îmi recapăt cetățenia noastră parșivă pentru o nenorocită de cerere la Primărie, nimeresc și eu sub tăvălugul legilor de aici. De aceea te și rog să-ți cauți tu un loc undeva, iar noi să ne mutăm aici. Oricum, totul e provizoriu. Nu vreau acte, nimic. Stăm doar până ne rezolvăm problema în Israel, după care

plecăm. Hai, știu că ai fost întotdeauna un frate adevărat. Nu mă părăsi la nevoie.

În următorii cincisprezece ani Răul și amantul său au locuit în apartamentul lui Iacob. Cum trăiau ei de fapt, Iacob nu a știut niciodată. După ce și-au cheltuit puținele agonisiri, cei doi se prostituau pentru a supraviețui. Oricum, același lucru îl făceau și în țara de unde veniseră, dar aici aveau cel puțin o locuință.

În prima perioadă Iacob a locuit la Narcis, dar după aceea s-au mutat împreună la biserică. Narcis, care avea anumite relații în administrația orașului.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

și-a întocmit un deces fals, numărându-se printre victimele tragicelor evenimente din aprilie. Așa a putut dispărea fără urmă, petrecându-și restul vieții în comunitatea Preasfințitului. Oricum, zilele lui nu au fost chiar atât de multe. Narcis a murit la vârsta de șaiszeci și opt de ani, răpus de o răceală la plămâni. Iacob își amintește ieșirile furioase ale lui Narcis, care zicea că degeaba și-a prelungit zilele dacă nu poate lupta. Într-una din zile bătrânul episcop l-a chemat la sine și i-a zis:

— Frate Narcis, ți se pare că lupta pe care o poți duce aici e mai prejos decât cea pe care ai dus-o scandând în piețe?

da, mi se pare că în timp ce eu stau aici, răul înaintează în lume și nu este nimeni care să-i stea împotrivă. Adevărul trebuie rostit în public, nu ținut în inimă. Simt că sunt un laș care a fugit din fața dușmanului pentru a scăpa cu viață.

— Fratele meu, îți voi spune o taină, pe care nu ți-aș fi descoperit-o dacă nu aș fi văzut sinceritatea cu care te macini, dar care te-ar putea pierde. Ai văzut oare cum cad cei puternici de pe scaune, răpuși în ceasul în care nu se așteaptă? Te-ai gândit vreodată de ce se întâmpla acest lucru?

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

— M-am gândit că Dumnezeu. Se răzbună!

dumnezeu nu. Se răzbună, pentru că El este

nemuritor și atotputernic. Dar El a zis că își va răzbuna robii care l-au slujit cu credință. Atunci când rugăciunile celor nedreptățiți ajung la cer, Dumnezeu pune jăratec aprins pe capul asupritorilor, precum a zis Prorocul. Sau crezi că Dumnezeu care a trimis cele zece plăgi peste Faraon nu este același și astăzi? Te-ai întrebat vreodată de ce vreme de patru sute de ani Dumnezeu nu i-a pedepsit pe egiptenii care-i asupreau pe israeliți, iar într-o bună zi a hotărât să-i pedepsească?

— La asta nu m-am gândit...

pentru că nu se născuse un drept ca Moise. Așa este în toate timpurile. De vor fi drepti care să stea în fața lui Dumnezeu pentru popor și pentru lume, Dumnezeu va trimite urgie asupra conducătorilor nedrepti și va ridica alții în locul lor care să conducă potrivit poruncilor Lui. Îți spun că Moise nu s-a slăvit prin cuvântări și nici prin organizare de revolte, ci prin blândețe și îndrăzneala pe care o avea înaintea Dumnezeului Celui Viu. Lupta ta în lume a fost bună, dar s-a sfârșit aici. A venit

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

vremea să deprinzi o lucrare mult mai cumplită pentru dușman: rugăciunea. Vei vedea cum prin puterea rugăciunii cad de pe scaune cei pe care nicio revoltă omenească nu i-a putut urni, ci mai mult le-a întărit puterea, băgându-i pe oameni în deznădejde. Ceea ce la oameni este cu neputință, la Dumnezeu este cu putință. Să nu uiți asta niciodată.

După această discuție cu Preasfințitul, Narcis a devenit alt om. Ultimii ani din viață și i-a petrecut în tăcere și rugăciune, încât, numai privindu-l, te aprindeai de dorința de a-l sluji lui Dumnezeu.

La ultima întâlnire cu Răul, Iacob era de acum preot de mai mulți ani. Trupul lui se subțiasse de post și oricine îl cunoscuse mai înainte nu l-ar fi recunoscut. Iacob încăruntase, dar părea parcă mai tânăr decât acum cincisprezece ani. Când a deschis ușa, Răul a crezut că e unul din vechii clienți. Însă, îndată ce a intrat înăuntru, l-a recunoscut după voce.

— O, brader! Era să nu te recunosc! Ce e cu tine? Ai bolit de cancer sau de tifos? Ah, dar arăți mai bine! Garik, vino să faci cunoștință cu fratele meu!

Răul se schimbase și el între timp. Nu mai rămăsese nimic din pedanterismul

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

cu care venise. Fața nerasă era plină de riduri și deasupra pleoapelor îi crescuse o dungă groasă de tuleie nepensate. Vorbind, își ținea buzele țăpene, încercând să-și ascundă cei câțiva dinți lipsă, iar când a întins mâna să se salute, Iacob văzu că are negru sub unghii. Întreaga încăpere mirosea a urină și fum de țigară. Din dormitor, un bătrân își scoase capul nepieptănat amețit de băutură, îmbrăcat într-un furou murdar.

garik, uite cine-a venit! El e Iacob, fratele meu mai mic, zise Răul, rușinându-se de felul în care arăta Garik.

De fapt, Iacob nu-și dădu seama dacă Răul se rușinează pentru Garik sau pentru sine, sau pentru amândoi deodată.

și ce-i cu asta? bolborosi Garik, sprijinindu-se de ușă. N-avem cu ce-l primi. Tu ai mâncat ultima felie de salam, ca un poponar îpuțit ce ești, și nu te-ai gândit deloc la mine...

Iacob, nu-l băga în seamă, se scuză Răul. E amețit...

— Nu-i nimic, răspunse Iacob, jenându-se de starea în care și-a găsit fratele. Am venit doar să te văd... Voiam să știu ce mai faci...

— Ce să mai fac? Bine. Am vrea să plecăm în Israel, dar nu avem bani de drum.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

Nu ne-am mai rezolvat nici problema cu locuința acolo. Știi, nici nu ne-am dat seama când a trecut timpul... Câți ani au trecut de când am venit încoace?

— Cincisprezece.

— Cincisprezece? Ah da!... Nu știu de ce mi se părea că paisprezece... Bei un whisky?

— Nu, mulțumesc...

— Aș fi băut un whisky... Dacă te duci să cumperi...

Știi, nu am bani acum, dar dacă iei un whisky, eu ți-l întorc cu prima ocazie. Te rog, am mare nevoie să beau ceva...

Aceasta a fost ultima întâlnire cu Răul. El a murit peste două luni, la șaiszeci și unu de ani neîmpliniți. De frică să nu fie condamnat pentru ședere ilegală în țară, Garik i-a târât cadavrul sub un pod, după care s-a sinucis, rupându-și venele de la mână cu dinții. Amândoi au fost arși în crematoriul orașului, fără a li se mai cercetă identitatea.

Iacob Kohner zboară la cer

Și în această dimineață la azilul de bătrâni Eutanasius detașamentele de copii au venit să sădească puieți. Bătrânii, treziți de numărătoarea și cântecele pionierilor, au ieșit la geam. În fundul grădinii, unde odinioară părintele Ioan își sluja Liturghiile, se auzea bârnâitul lucrătorilor care tăiau cireșii. În locul lor urmau să fie sădiți plop și mesteceni. Această hotărâre a fost luată de conducerea azilului, care a ajuns la concluzia că cireșii, atunci când dau în floare, provoacă pacienților stări nostalgice, care la unii trec în depresii, din care își revin cu greu.

Ușile și ferestrele azilului erau închise și păzite pe durata lucrărilor. Această măsură a fost luată pentru a preveni conflictele dintre pacienți și muncitori.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

Cu două zile în urmă, când planul de a tăia cireșii a ajuns la urechile bătrânilor, o parte din ei a ieșit în grădină, declarând greva foamei. Lor li s-au alăturat și ceilalți bătrâni, care, chiar dacă nu erau atât de preocupați de soarta cireșilor, au văzut în revoltă organizată în grădină un fel distractiv de a ucide vremea. Până la urmă gardienii i-au convins să se retragă în pavilioane, iar pe cei mai îndărătnici i-au legat și i-au adormit cu injecții.

În această dimineață inițiatorii protestului stăteau la geam, îmbrăcați în cămăși de forță. Zgomotul drujbelor îi trezise din somnul greoi pe care li-l provocaseră injecțiile. Dincolo de sticlă, un grup de pionieri îmbrăcați în uniforme cărau crengile înflorite de cireș și le adunau într-o

grămadă. De acolo alt grup le încărca într-un tractor. Dar unde urmau să fie ele duse nu se știa. La etajul al doilea unul din cei legați s-a lovit cu capul de geam și l-a spart. Cioburile au căzut pe pavamentul de piatră, fără să se audă, clinchetul lor fiind acoperit de zgomotul drujbelor și al tractoarelor.

un, doi!

— Trei, patru!

— Trei, patru!

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

un, doi!

— Cine merge-n pas cu noi?

suntem schimbul lumii vechi și pășim perechi, perechi! Suntem fete și băieți, veseli, mândri și isteți!

Apoi pionierii reluau numărătoarea de la început. Orice lucrare a lor era însoțită de numărătoare. Uneori puteau să cânte. Cântecele erau despre cerul senin, despre ploaie, despre vânt sau despre cum arde focul. Era greu să-i vezi pe acei copii în uniforme care se bucură în timp ce cânta despre ceva care nu are niciun sens. Pionierii erau supravegheați de tineri îmbrăcați în uniforme asemănătoare. Fețele lor nu trădau nici vârsta, nici sexul. Privindu-i, ți se părea că ai de a face cu o nouă rasă de oameni, care nu știe altceva decât să cânte și să muncească.

Iacob Kohner a fost adus la azilul Eutanasiu fiind în vârstă de șaiszeci și doi de ani. Controlul medical i-a depistat nereguli ale aparatului cardiovascular. Obezitatea de care suferise atâția ani își lăsase amprenta asupra sănătății lui Iacob și el a fost internat la azil înainte de timp.

Înainte de moartea sa, Preasfințitul l-a hirotonit preot pe Vik, adică pe Alexandru.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

care avea pe atunci șaiszeci și opt de ani. El avea să rămână preotul comunității. Iacob însă, care avea de acum mai mulți ani de slujire, a fost binecuvântat să meargă la azil, pe urmele părintelui Ioan. Această binecuvântare a

coincis cu dorința lui Iacob, încununându-i rugăciunile de mai mulți ani.

Atunci când a intrat în curtea azilului, mașinile cu pionieri și muncitori tocmai plecau. Asfaltul era presărat cu flori de cireș, iar pământul proaspăt răscolit era plin de râme. În locul cireșilor bătrâni erau plantați acum puiți de plop și de mesteacăn, aliniați în rânduri, asemenea celor care i-au plantat. Privindu-i, fără să vrei îți răsunau în minte cuvintele aiuritoare ale numărătoareii: „Un, doi! Trei, patru! Trei, patru! Un, doi!”...

După ce au plecat detașamentele în uniforme, ușile pavilioanelor au fost deschise și bătrânii au năvălit afară, gălăgioși ca niște copii care ies de la școală. Obişnuți să se ascundă pe sub copaci să fumeze, ei își căutau acum un adăpost. Unii din ei s-au așezat pe iarbă și și-au aprins țigările.

nu vă așezați jos, să nu răciți! se auzi glasul pițigăiat al supraveghetorei.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

O blondă tânără îmbrăcată în uniformă, cu bonetă albastră pe cap. Ridicați-vă de pe iarbă, că murdăriți halatele! Aveți bănci pentru așezat!

Iacob și-a luat în primire patul, halatul, o pereche de șlapi, un fes, săpunul și două prosoape, periuța și pastă de dinți, un pieptene, un șampon și o ciocolată. Hainele în care a venit i-au fost luate. Această procedură era necesară pentru a preveni evadarea din azil. După masa de prânz urma să fie prezentat colegilor. Până atunci, putea să meargă afară, să se plimbe sau să stea pe bancă.

Se așază lângă un bărbat cărunț care fuma singur pe o bancă.

ești nou?

— Da.

— Câți ani ai?

șaiszeci și doi.

— N-ai putut să mai aștepti?

— Am probleme de sănătate.

— Toți avem probleme de sănătate. N-ai știut să te

descurci. Și eu trebuia să fiu adus acu trei ani, din același motiv. Dar am știut cui să plătesc. Am câștigat doi ani.

dar mie îmi e indiferent.

— Ce, nu ai pe nimeni? Nu ai familie?

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

ba da. Am chiar o familie foarte mare.

— Minți. Familii mari nu există.

ba da, există. Totul e să știi unde să cauți.

ești un ciudat.

— Mi s-a mai spus asta.

Bărbatul se caută în buzunarul de la halat și scoase o țigară.

— Fumezi?

— Nu, mulțumesc. M-am lăsat. Acum mulți ani.

— Atunci eu o să mai trag una, zise bărbatul, aprinzându-și țigara de la mucusul celei arse. Cum crezi, în cât timp vor crește copacii ăștia?

— Nu știu. Nu mă pricep la copaci.

Iar eu cred că în vreo treizeci de ani. Dar poate și mai mult.

— Ce mult...

— Ne-au tăiat cireșii, parșivii. Ne-au pus plop. Iar eu sunt alergic la plop.

— Oricum, n-o să vă afecteze, cel puțin în această viață, glumi Iacob.

— Hm, ai dreptate. Îmi place că ai umor. Crezi în Dumnezeu?

da. De ce?

— Numai cei care cred în Dumnezeu glumesc când ajung aici.

— Nu m-am gândit la asta.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

— Am cunoscut doi. Țștia mor rȃzȃnd. îi invidiez. și ce te împiedică să fii ca ei?

— Nu știu. Poate că sunt prea rațional. Dar cred că dacă Dumnezeu ar exista, n-ar permite una ca asta.

— Ce?

— Nu ne-ar lȃsa să murim aici ca niște câini.

— Contează cum mori?

dar ce contează?

— Cred că mai mult contează cum trăiești.

— Nu știu. Moartea încununează viața. Cred că în felul cum mori se cuprinde și felul în care ai trăit.

există atâția oameni care au trăit măreț, dar care au murit în cele mai umilitoare moduri. De pildă, Ioan Botezătorul a murit decapitat la comanda unei dansatoare.

— Țsta cine mai e? E creștin?

— Da...

dar pe cine a botezat?

pe Hristos.

— Înseamnă că nu e creștin. E evreu?

e evreu. Dar având în vedere că a crezut în Hristos și L-a propovăduit, e creștin.

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

— Creștinii sunt toți niște ciudați. Lor le place să moară. Dacă se poate, să fie uciși. Am citit cândva o carte, când eram adolescent, în care se povestea cum îi dădeau pe creștini la lei și la tigri în circurile romane. Sunt niște nebuni, ce să zic. Chiar și Hristos al lor S-a lăsat răstignit pe cruce. Dacă era Dumnezeu, de ce nu S-a împotrivit?

poate tocmai pentru că este Dumnezeu și pentru El moartea nu înseamnă nimic...

Se auzi o sirenă, la care toți s-au ridicat de pe unde erau și au alergat înăuntru.

e ora mesei. Să mergem. Mai vorbim și altă dată despre Hristosul tău.

După prânz, supraveghetoarea l-a prezentat pe Iacob restului adunării. Procedura era obligatorie, deși toți o știau de acum pe de rost și le trezea un gust amar.

După aceea Iacob a rămas singur. Toată după-amiaza a petrecut-o în grădină. De acum înainte pentru el începea numărătoarea inversă. Gândurile căpătau o limpezime pe care mai înainte nu o cunoscuse. Din pricina focului pe care îl simțea în inimă i se părea că nu va adormi niciodată.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

La cină au băut suc cu prăjituri. Fesurile, pe care cei de acolo nu și le scoteau niciodată, îi păreau lui Iacob că seamănă cu niște nimburi prost desenate. În fața morții, oamenii devin ei înșiși. Probabil fiecare dintre ei a avut o tinerețe asemenea tinerilor dintotdeauna, dar acum fețele lor erau strânse de tăcere și cumințenie.

Oare cum ar fi arătat acești oameni dacă fiecare din ei nu și-ar fi știut cu exactitate ziua și ceasul când va pleca din viață?

După cină, Iacob se retrase în sala de agrement. Unii priveau la televizor, alții se jucau la calculator. Numai câțiva citeau. Iacob se așază la masă la care cu mulți ani în urmă își întâlnise pentru ultima dată mama. Scoțând Biblia, el parcă sparse timpul, amestecând la un loc trecutul, prezentul și viitorul.

Să nu se tulbure inima voastră; credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine. În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt. Iar de nu, v-aș fi spus. Mă duc să vă gătesc loc. Și dacă Mă voi duce și vă voi găti loc, iarăși voi veni și vă voi lua la Mine, ca să fiți și voi unde sunt Eu. Și unde Mă duc eu voi știți, și știți și calea. Toma I-a zis: Doamne, nu știm unde Te duci; și cum putem ști calea? Iisus i-a zis: Eu sunt

IEROMONAH SAVATIE BAȘTOVOI

Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine [...] Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu. Să nu se tulbure inima voastră, nici să se înfricoșeze.¹

Precum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi; rămâneți întru iubirea Mea. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne întru iubirea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân întru iubirea Lui. Acestea vi le-am spus ca bucuria Mea să fie în voi și ca bucuria voastră să fie deplină. Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit și Eu pe voi. Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul său să și-l pună pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce vă poruncesc. De acum nu vă mai zic slugi, că sluga nu știe ce face stăpânul său, ci v-am

numit pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute. Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și roadă să aduceți, și roada voastră să rămână, ca Tatăl să vă dea orice-l veți cere în numele Meu.

Aceasta vă poruncesc: să vă iubiți unul pe altul. Dacă vă urăște pe voi lumea, să știți că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu

1 Ioan 14, 1 - 6; 27.

DIAVOLUL ESTE POLITIC CORECT

v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște...1

Acestea vi le-am spus că să nu vă smintiți. Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va uide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu.

Iată, vine ceasul, și a și venit, ca să vă risipiți fiecare la ale sale și pe Mine să mă lăsați singur. Dar nu sunt singur, pentru că Tatăl este cu Mine. Acestea vi le-am grăit, că întru Mine pace să aveți. În lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea.2

Se spune că Iacob Kohner nu a murit niciodată. Într-una din nopți el a fost văzut cum se ridică din grădină și zboară spre cer. Cine anume a văzut asta nu se mai știe, dar credința aceasta a rămas pentrutotdeauna printre cei de la azilul Eutanasius.

1 Ioan 15, 9 - 19.

2 Ioan 16, 1 - 2; 32 - 33.

Cuprins

Din „profețiile” lui Bertrand Russel 5

Șapte răsărituri de soare pentru Iacob Kohner 7

Trista poveste a lui Iosif și a Rozăi Kohner 23

Moștenirea 37

Să privești un cireș înflorit prin fereastra azilului de bătrâni 51

Paradisul bătrânilor 63

Sfârșitul lumii 75

Dialog în sala de fitness 87

Să mori strivit de mulțime 101
Soarele de aprilie 117
Batalioanele de copii 133
Semnele vremii 151
Fratele mai mare 165
Iacob Kohner zboară la cer 177

DIFUZARE:

S.C. Supergraph S.R.L.

Str. Ion Minulescu nr. 36, sector 3, 031216, București
Tel.: 021 - 320.61.19; fax: 021 - 319.10.84 e-mail:
contactsupergraph.ro www.librariasophia.ro
www.sophia.ro

Societatea de Difuzare SUPERGRAPH vă oferă
posibilitatea de a primi prin poștă cele mai bune cărți de
spiritualitate, teologie, cultură religioasă, artă, filosofie
apărute la edituri de prestigiu. Plata se face ramburs la
primirea cărților; taxele poștale sunt suportate de
Supergraph.

Vă așteptăm la LIBRĂRIA SOPHIA str. Bibescu Vodă
nr. 19, 040151, București, sector 4 (lângă Facultatea de
Teologie) tel. 021 - 336.1.000; 0722.266.618
www.librariasophia.ro

Sacrifică puțină vreme pentru a răsfoi cărțile noastre:
este cu neputință să nu găsești ceva pe gustul și spre
folosul tău!

Tiparul executat la S.C. LUMINA TPOS. r J. str. Luigi
Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București tel. fax 021.211.32.60;
tel. 021.212.29.27 E-mail: of Ticeluniinatipo.com
www.luminatipo.com

Eutanasia va fi un instrument esențial al societății
noastre viitoare", scria socialistul Jacques Attali (director
al Băncii Centrale Europene și consilier privat al lui
Mitterand, în volumul colectiv Viitorul vieții, Ed. Seghers,
Paris, 1991). „[...] din clipa în care a fost depășită vârsta
de 60 - 65 de ani, omul trăiește mult prea îndelungat fără
a produce și costă foarte scump societatea [...]. Într-
adevăr, din punctul de vedere al societății, este mult mai
preferabil ca mașina umană să se oprească brutal decât să

se deteriorareze progresiv. [...] Logica socialistă este libertatea și libertatea fundamentală este sinuciderea. În consecință, dreptul la sinucidere, directă sau indirectă, este o valoare absolută în acest tip de societate”, conchide cinicul politician-profet.

Cum ar arăta lumea dacă un astfel de scenariu ar deveni realitate? Diavolul este politic corect constituie o proiecție în viitor a unor legi, proiecte de legi sau afirmații ale unor politicieni și formatori de opinie despre ceea ce ar dori ei să fie lumea. Falsele „valori” ale lumii moderne, precum avortul, distrugerea familiei nucleare, promovarea homosexualității, reducerea populației toate pe fondul unui ateism agresiv – își arată adevărata lor față într-un romanplin de cruzime și candoare, care se citește mai ușor decât ai privi un film.

9789738844377